

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 75S/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6021200035
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6021200035.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu Mgr. Ivany Datlovej a JUDr. Jany Novotnej v právnej veci žalobcu: U. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. C. X, XXX XX H. H., miesto podnikania: P. XXXXX/XXA, XXX XX H. H., IČO: 37 590 022, zastúpeného: Advokátska kancelária NOVÁK s.r.o., so sídlom Ladislava Hudeca 15326/2A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 53 556 798 proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 101641540/2020, č. 101641579/2020, č. 101641695/2020, č. 101641997/2020, č. 101642061/2020, č. 101642129/2020, č. 101642180/2020 a č. 101642291/2020, všetky zo dňa 29.10.2020 takto

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101641540/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101195885/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101641579/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101197439/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101641695/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101197247/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101641997/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101196134/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101642061/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101196399/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101642129/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101196687/2020 zo dňa 20.07.2020, rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101642180/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101196864/2020 zo dňa 20.07.2020 a rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica č. 101642291/2020 zo dňa 29.10.2020 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 101196992/2020 zo dňa 20.07.2020 z r u š u j e a veci vracia prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Žalovaný je povinný v plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania a zaplatiť ich v lehote 20 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude určená ich výška. Výška trov konania bude určená samostatným rozhodnutím, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Daňový úrad Banská Bystrica ako správca dane (ďalej aj „správca dane“ alebo „prvostupňový orgán verejnej správy“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie jednotlivých mesiacov január až september roku 2014. Podľa Oznámenia o daňovej

kontrole zo dňa 08.01.2016 daňová kontrola začala dňa 09.02.2016. O výsledku daňovej kontroly za kontrolované zdaňovacie obdobia január až september 2014 správca dane vyhotovil Protokol č. 100181329/2017 zo dňa 31.01.2017 (ďalej len „Protokol“), ktorý doručil žalobcovi spolu s Výzvou na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole dňa 02.02.2017. Žalobca sa k Protokolu vyjadril písomne podaním zo dňa 22.02.2017 a jeho pripomienky boli prerokované na ústnych pojednávaniach, z ktorých boli vyhotovené Zápisnice zo dňa 14.10.2017, 04.03.2020 a 09.06.2020.

Rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy

2. Správca dane následne vydal prvostupňové rozhodnutia nasledovne:

Správca dane rozhodnutím č. 101195885/2020 zo dňa 20.07.2020 vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 48.232,22 € na DPH za zdaňovacie obdobie január 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.02.2014 499,71 €, daň zistená správcom dane 48.731,93 €, rozdiel dane v sume 48.232,22 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane január 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101197439/2020 zo dňa 20.07.2020 vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 48.344,48 € na DPH za zdaňovacie obdobie február 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 02.04.2014 6.167,89 €, daň zistená správcom dane 54.512,37 €, rozdiel dane v sume 48.344,48 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane február 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101197247/2020 zo dňa 20.07.2020 vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 56.488,40 € na DPH za zdaňovacie obdobie marec 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 04.09.2014 1.418,79 €, daň zistená správcom dane 57.907,19 €, rozdiel dane v sume 56.488,40 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane marec 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101196134/2020 zo dňa 20.07.2020 vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 55.954,25 € na DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 26.05.2014 13.521,36 €, daň zistená správcom dane 69.475,61 €, rozdiel dane v sume 55.954,25 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane apríl 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101196399/2020 zo dňa 20.07.2020 určil žalobcovi rozdiel dane v sume 65.402,64 € na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.06.2014 2.418,26 €, daň zistená správcom dane 67.820,90 €, rozdiel dane v sume 65.402,64 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane máj 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101196687/2020 zo dňa 20.07.2020 určil žalobcovi rozdiel dane v sume 60.538,76 € na DPH za zdaňovacie obdobie jún 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.07.2014 2.217,46 €, daň zistená správcom dane 62.756,22 €, rozdiel dane v sume 60.538,76 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane jún 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101196864/2020 zo dňa 20.07.2020 určil žalobcovi rozdiel dane v sume 67.285,80 € na DPH za zdaňovacie obdobie júl 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 23.08.2014 558,60 €, daň zistená správcom dane 67.844,40 €, rozdiel dane v sume 67.285,80 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane júl 2014“).

Správca dane rozhodnutím č. 101196992/2020 zo dňa 20.07.2020 vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 46.490,83 € na DPH za zdaňovacie obdobie august 2014. Daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.09.2017 21.079,70 €, daň zistená správcom dane 67.570,53 €, rozdiel dane v sume 46.490,83 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane august 2014“).

3. V odôvodnení prvostupňových rozhodnutí správcu dane vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu spoločnosti POLKAP s.r.o. zhodne uviedol, že na základe kontroly predložených dokladov týkajúcich sa evidencie DPH a podaných daňových priznaní v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach zistil, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa POLKAP, s.r.o., Tvrdošín za dodávky mäsa v zmysle faktúr, ktoré sú uvedené v prvostupňových rozhodnutiach. Správca dane preskúmal predložené doklady a zistil, že neobsahujú skutočnosti preukazujúce pôvod tovaru. Preto zaslal žalobcovi výzvu na predloženie dokladov, v ktorej žiadal o predloženie dodacích listov a dokladov preukazujúcich pôvod tovaru v zmysle predpisov EÚ. Žalobca v odpovedi uviedol, že tieto dodacie listy nemá, nakoľko povinnosť ich archivovať je tri mesiace. Spoločnosť POLKAP, s.r.o. so správcom dane nespocovala, nekomunikovala a nepreberala poštu, pričom na adrese sídla bolo zistené, že na uvedenej adrese sa nachádza rodinný dom, na ktorom nie je žiadne označenie spoločnosti ani poštová schránka a ani na adrese v Námestove sa už prevádzka ani žiadne označenie spoločnosti nenachádza. Výzva zaslaná spoločnosti POLKAP s.r.o. poštovou prepravou na zapožičanie písomností sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“. Súčasný konateľ J. G. písomnosť správcu dane neprevzal v odbernej lehote a na ústne pojednanie sa nedostavil. Na výsluch bol predvolaný I. C., bývalý konateľ spoločnosti

POLKAP, s.r.o. (v čase od 07.06.2013 do 10.10.2014), ktorý do Zápisnice o ústnom pojednávaní z 18.08.2016 uviedol, že bol súbežne konateľom s ďalším konateľom I. Y., poľským občanom, ktorý zabezpečoval obchodnú činnosť spoločnosti a nemal vedomosť o tom, že by spoločnosť mala nejakého iného splnomocneného zástupcu. Nevedel sa vyjadriť, akú zdravotnú značku mala spoločnosť pridelenú a nevedel sa ani vyjadriť k vlastníctvu majetku. Chladiarenské skladové priestory mala spoločnosť prenajaté v Námestove a k skladovej evidencii sa nevedel vyjadriť. Nevedel sa vyjadriť ani na ďalšie otázky týkajúce sa obchodovania a chodu spoločnosti. Doplnil len to, že bol prizvaný do spoločnosti ako Slovak, na ktorého potrebujú napísať firmu. Správca dane použil aj informácie z daňovej kontroly vykonanej v spoločnosti POLKAP, s.r.o., ktoré preukazujú nereálnosť uskutočnenia dodávok tovaru tak, ako sú uvedené vo faktúrach v spoločnosti POLKAP, s.r.o., pre žalobcu. Dodávateľmi spoločnosti POLKAP, s.r.o. boli v januári 2014 dodávatelia s poľskou IČ DPH, v ostatných mesiacoch február až august 2014 výlučne spoločnosť DOMUS-DIZAJN s.r.o. Preverovaním bolo zistené, že dodávky pre spoločnosť POLKAP, s.r.o. neboli spoločnosťou. DOMUS-DIZAJN, s.r.o. preukázané žiadnymi dokladmi, spoločnosť so správcom dane nekomunikuje, došlo k zmene konateľa a sídla spoločnosti, z MVI bolo zistené, že konateľ B. S. Okoň zomrel 22.04.2014 a spoločnosť nemohla vykonávať svoju činnosť. Výhradným dodávateľom tejto spoločnosti v r. 2013 a 2014 bola spoločnosť MAXX-Stav s.r.o., z MVI bolo zistené, že konateľ M. I., Poľsko nebol zástupcom spoločnosti, v r. 2012 mu ukradli doklady. Daňový subjekt POLKAP, s.r.o. podľa informačného systému Finančnej správy SR bol registrovaný ako platiteľ do 30.09.2015, kedy mu bola z úradnej moci podľa § 81 ods. 4 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o DPH“) zrušená registrácia platiteľa DPH, pričom posledné daňové priznanie na DPH tento daňový subjekt podal za zdaňovacie obdobie 09/2014. Na základe skutočností, ktoré boli zistené o konaní spoločnosti POLKAP, s.r.o. a tej skutočnosti, že správcovi dane nebolo predložené účtovníctvo tejto spoločnosti za kontrolované zdaňovacie obdobia, považoval to správca dane za dôkaz, ktorý preukazoval, že táto spoločnosť riadne nepodnikala, nevystavovala faktúry ani nevedla účtovníctvo v zmysle platných právnych predpisov. Žalobca k tomu uviedol, že spoločnosť POLKAP, s.r.o. bola dlhodobo dodávateľom tovaru pre neho, boli do Poliaci, dvaja bratia s otcom, ktorých mená si nepamätal. Oni prijímali objednávky, najskôr tovar prekupovali, potom mali sklad v Námestove. Objednávky robili zamestnanci žalobcu, aj on sám telefonicky, pričom zmluvy uzatvorené neboli. Prepravu tovaru zabezpečoval POLKAP, s.r.o., ktorý nakúpený tovar priviezol z Poľska a pôvod tovaru bol rôzny. Dodaný tovar sa vykladal na Spojovej 19 v Banskej Bystrici a tento prebrali zamestnanci žalobcu. Na základe týchto skutočností správca dane v daňovej kontrole zistil, že tovar žalobcovi nedodala spoločnosť POLKAP, s.r.o. tak, ako je uvedené v predmetných faktúrach, ale tovar mu bol dodaný inými dodávateľmi alebo dodávateľom. Správca dane teda v daňovej kontrole preukázal, že predmetné faktúry nie sú dôkazom o reálnom dodaní tovaru, pretože správcovi dane nebol predložený žiadny dôkaz okrem faktúr, ktorým by kontrolovaný platiteľ - žalobca preukázal reálnosť nákupu tovaru práve od spoločnosti POLKAP, s.r.o., pričom dodávateľ nepredložil žiadne doklady týkajúce sa uskutočnenia dodávok pre žalobcu. Správca dane na základe uvedeného dospel k záveru, že dodávateľovi POLKAP, s.r.o. nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 Zákona o DPH. Keďže dodávateľovi POLKAP, s.r.o., ktorý je uvedený na predmetných faktúrach predložených k odpočítaniu dane u žalobcu nevznikla daňová povinnosť, tak žalobca nemal právo odpočítať si daň uvedenú v predmetných faktúrach, pretože nespĺňal zákonnú podmienku pre odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 Zákona o DPH. Na základe uvedených zistení správca dane v daňovej kontrole neuznal odpočítanie dane z predmetných faktúr od dodávateľa POLKAP, s.r.o.

4. V odôvodnení prvostupňových rozhodnutí správca dane vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu MAOP s.r.o. zhodne uviedol, že kontrolou predložených dokladov v evidencii na DPH a podaných daňových priznaní v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach bolo zistené, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa MAOP, s.r.o., Bratislava. Správca dane na základe dôkazov získaných v daňovej kontrole a následne vo vyrubovacom konaní zistil, že žalobca reálne nenakupoval tovar od tuzemského dodávateľa MAOP, s.r.o. ako tvrdil, ale reálne ho nakupoval od dodávateľa z iného členského štátu EÚ Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny z Poľskej republiky, pričom boli koordinovane vytvorené formálne fakturačná reťazce spoločností, ktoré deklarovali nákup a predaj predmetného tovaru (mäsa). Fakturačné reťazce boli nasledovné: Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny - EJKON, s.r.o., resp. Speedway s.r.o. - MAOP, s.r.o. - žalobca. Správca dane v rámci preverenia opodstatnenosti uplatnenia odpočítania dane z dodávateľských faktúr od spoločnosti MAOP, s.r.o., po preskúmaní dodávateľských faktúr zistil, že tieto doklady neobsahujú okrem názvu dodávaného tovaru žiadne iné (nepovinné) doplňujúce údaje o dodávke tovaru (o spôsobe prepravy, mieste dodania, osobe odovzdávajúcej tovar a osobe preberajúcej tovar, neobsahovali podpisy

preberajúceho a odovzdávajúceho, ani dátum prevzatia tovaru, resp. jeho odovzdania). Prílohou faktúr neboli dodacie listy, ktoré vypovedajú práve o uskutočnení dodávky tovaru, ale prílohu tvorili len interné doklady „príjmové listy“, ktoré obsahovali vždy odvolávku na dodacie listy s rovnakým číslom ako variabilný symbol faktúry. Preto správca dane zaslal daňovému subjektu - žalobcovi výzvu na predloženie dokladov, v ktorej žiadal o predloženie dodacích listov a dokladov preukazujúcich pôvod tovaru v zmysle predpisov EÚ. Žalobca v odpovedi uviedol, že tieto dodacie listy nemá, nakoľko povinnosť ich archivovať je tri mesiace. Správca dane z dôvodu preverenia opodstatnenosti práva na odpočítanie dane z jednotlivých faktúr ako aj za účelom preverenia dodania tovaru na základe dožiadania prostredníctvom Daňového úradu Prešov zabezpečil výpoveď svedkyne I. C., konateľky MAOP s.r.o. Ďalším preverovaním správca dane zistil, že sídlo spoločnosť MAOP, s.r.o. sa nachádza v obytnom dome, kde bolo 18 poštových schránok, pričom jedna schránka patrila práve jej a na zvonček bytu, kde mali mať sídlo ďalšie štyri firmy, sa nik neozval. Predvolanie zaslané spoločnosti bolo prevzaté, avšak bez reakcie. Konateľ spoločnosti M. G. bol nekontaktný. Spoločnosť MAOP, s.r.o. bola registrovaná ako platiteľ DPH od 15.01.2011 do 28.02.2015, pričom posledné daňové priznanie na DPH podala za zdaňovacie obdobie 02/2014. Spoločnosti bola zrušená registrácia na DPH dňa 28.02.2015 z úradnej moci v zmysle § 81 ods. 4 písm. b/ Zákona o DPH. Dodávateľom mäsa pre MAOP, s.r.o. mal byť spoločnosť EJKON, s.r.o. z Košíc. Táto spoločnosť bola do obchodného registra zapísaná dňa 21.10.2011 a 20.11.2015 bola vymazaná ex offo, pričom právnym dôvodom zrušenia bolo rozhodnutie z dôvodu podľa § 68 ods. 6 Obchodného zákonníka. Z výpisu z obchodného registra bolo zistené, že od 21.05.2013 nemala spoločnosť konateľa, nakoľko obom dovtedajším konateľom týmto dňom skončila funkcia a spoločnosť EJKON, s.r.o. tak nemohla od tohto dňa vykonávať svoju činnosť, nakoľko vzhľadom na svoju zvláštnu povahu nemôže právnická osoba navonok prejavovať vôľu osobne, ale len prostredníctvom štatutárneho orgánu, teda fyzickej osoby. Spoločnosť EJKON, s.r.o. bola registrovaná ako platiteľ DPH od 01.12.2012, posledné daňové priznanie bolo podané za druhý štvrtrok 2013. Na adrese spoločnosti sa táto spoločnosť nenachádzala a majiteľka budovy, v ktorej mala mať spoločnosť sídlo uviedla, že spoločnosť EJKON, s.r.o. zrušila zmluvu o prenájme od 01.01.2013. Registrácia platiteľa DPH jej bola dňa 31.12.2013 zrušená z úradnej moci. Ďalšími úkonmi správcu dane bol výsluch I. C. - konateľky spoločnosti MAOP, s.r.o. a žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií (MVI) na preverenie obchodných vzťahov žalobcu so spoločnosťou GRUPA EURO-MIX SP.Z.O.O., Poľsko, I. I.. Bolo vykonané ústne pojednávanie so žalobcom a taktiež bolo vykonané miestne zisťovanie na Regionálnej, veterinárnej a potravinovej správe Zvolen. Ďalej správca dane zabezpečil do spisu Zápisnicu o pojednávaní vysvetlenia spísanú s I. C. a informácie o vedených účtoch v spoločnosti MAOP, s.r.o. a dispozičných právach k nim. Z analýzy evidencie VIES bolo zistené, že spoločnosť MAOP, s.r.o. mala v roku 2014 nadobudnutia z Poľska vo výške celkom 2.570,- PLN, čo je v prepočte 412,- Eur, z čoho vyplýva, že spoločnosť MAOP, s.r.o. nebola prvonadobúdateľom tovaru z intrakomunitárnych nadobudnutí, ale nárazníkovou spoločnosťou. Spoločnosť MAOP, s.r.o. deklarovala v roku 2014 nákup tovaru od drobných dodávateľov- živnostníkov (základ dane 4 921,31 Eur) a od spoločností Speedway, s.r.o.. a PROBESS, s.r.o., pričom konateľom oboch spoločností bol D. U., neskôr G. Y., v súčasnosti osoba bez trvalého pobytu. Spoločnosť PROBESS, s.r.o. zanikla zlúčením 12.12.2014. Od 12.12.2014 je spoločnosť zlúčená so spoločnosťou ECO-ACCOUNTING, s.r.o., so sídlom v Košiciach, ktorá bola zlúčená so spoločnosťou RODES, s.r.o., Bratislava. Spoločnosť PROBESS, s.r.o. na svojom sídle reálne nikdy nesídlila a nevykonávala ani žiadnu podnikateľskú činnosť. Správca budovy o tejto firme nikdy nepočul a názov je mu neznámy. Za zdaňovacie obdobie 01-08/2014 spoločnosť PROBESS, s.r.o. nedeklarovala žiadne nadobudnutie tovarov z iných členských štátov, napriek tomu v systéme VIES sú údaje o nadobudnutí tovaru z Poľska za III. kvartál 2013 až IV. kvartál 2014 v sume 13.141.331,84 Eur. Spoločnosť PROBESS, s.r.o. je platiteľom DPH od 01.07.2006 a daňové priznanie k DPH bolo podané za rok 2013 a 1-8/2014. Na vstupe má zaúčtované faktúry od nekontaktných spoločností bez reálnych sídiel o.i. od spoločnosti SR DEVELOPMENT, s.r.o., ktorej konateľom bol taktiež D. U. a ktorá 04.07.2015 zanikla zlúčením so spoločnosťou RODES, s.r.o., Bratislava. Z uvedeného vyplýva, že práve na spoločnosť PROBESS, s.r.o. boli prenesené daňové povinnosti od reálnych nákupcov tovaru v SR prostredníctvom spoločnosti MAOP, s.r.o. a práve na túto spoločnosť boli deklarované intrakomunitárne nadobudnutia tovaru z Poľska, a to za roky 2013 a 2014. Spoločnosť MAOP s.r.o. deklarovala v januári 2014 nadobudnutie tovaru od spoločnosti Speedway s.r.o., ktorá bola dňa 16.12.2015 ex offo vymazaná z OR. Na adrese sídla nikdy nesídlila, konateľ C. H. sa zdržiava na neznámom mieste, nikdy za spoločnosť nekonal, pri prevode spoločnosti od predchádzajúceho konateľa nedostal žiadne doklady, s účtom nedisponoval, žiadne doklady nevystavoval. Spoločnosť nepodala daňové priznanie k DPH za r. 2014, dňa 27.03.2014 jej bola zrušená registrácia na DPH. V elektronických výkazoch spoločnosť figuruje ako odberateľ spoločnosti NABYLEX s.r.o. a dodávateľ spoločnosti MAOP s.r.o. (január 2014).

Spoločnosť nemala sídlo, ani sklady, ani majetok, deklarácia finančného toku aj tovarového toku je fiktívna. Správca dane zo Zápisnice o ústnom pojednávaní s M. C. zistil, že táto uviedla, že tovar pochádzal z Poľska a tam bol nakladaný aj prepravený k odberateľovi, ale ako dodávateľov v rozpore s predchádzajúcimi výpoveďami uviedla spoločnosti PROBESS s.r.o. a Speedway s.r.o. a iných dodávateľov vylúčila. V minulosti naopak uviedla, že jediným dodávateľom bola spoločnosť EJKON s.r.o. Zo Zápisnice o ústnom pojednávaní so D. U. - konateľom spoločnosti PROBESS s.r.o. (do 30.09.2014) správca dane zistil, že tento obchodovanie s mäsom poprel, k dodávkam od M. I. sa nevedel vyjadriť, nepodnikal s ním. Poprel obchodovanie s MAOP s.r.o. aj EJKON s.r.o., nepoznal p. C., p. C. poznal, ale obchod s ním odmietol. Správca dane v odôvodnení rozhodnutí poukázal na zistenia z MVI týkajúce sa vypočítania M. I. (čiastočné odpovede z 02.01.2018, 12.06.2018, 27.06.2018, 31.07.2018, 25.10.2018, 01.07.2019, resp. konečná odpoveď z 10.10.2019), ktorý potvrdil, že objednal prepravu tovaru z Poľska do Krupiny a do Banskej Bystrice v r. 2013, kontaktnou osobou pri dodávkach mäsa žalobcovi mal byť p. C. a jeho manželka. Po zabezpečení Zápisnice o podaní vysvetlenia s I. C. spísanou Kriminálnym úradom finančnej správy správca dane uzavrel, že uvedené skutočnosti, ktoré bol zistené o konaní spoločnosti MAOP, s.r.o., EJKON, s.r.o. a Speedway, s.r.o., správca dane považoval za dôkaz, ktorý preukazuje, že tieto spoločnosti riadne nepodnikali, nevystavovali faktúry ani nevedli účtovníctvo v zmysle platných právnych predpisov. Na základe uvedených zistení správca dane v daňovej kontrole neuznal odpočítanie dane z predmetných faktúr od dodávateľa MAOP, s.r.o. za kontrolované zdaňovacie obdobia roku 2014.

5. Správca dane na základe vyjadrenia žalobcu k Protokolu vo vyrubovacom konaní doplnil dokazovanie o žiadosť o medzinárodnú informáciu, ktorou požiadal poľskú daňovú správu o opätovné vypočítanie I. I. a zaslanie žiadosti o sprístupnenie informácií, ktorou Daňový úrad Bratislava požiadal o zaslanie písomností, ktoré mali súvis so spoločnosťou MAOP, s.r.o., Bratislava. Zo zistených skutočností uzavrel, že spoločnosť EJKON, s.r.o., ktorú konateľka spoločnosti I. C. uviedla ako dodávateľa mäsa bola už v roku 2013 nekontaktná a na adrese svojho sídla sa nenachádzala. Už k 01.01.2013 bola spoločnosť zrušená nájomná zmluva na priestory jej sídla, a to z dôvodu neplatenia nájmu. Predvolaný konateľ N. R. sa na predvolanie nedostavil a nepodarilo sa ho ani predviesť políciou. Druhý konateľ T. E. T., občan Bulharska poprel, že by bol kýmkoľvek oprávnený konať v jeho mene. Uvedené zistenia preukazujú, že tovar sa od dodávateľa k odberateľovi nepohyboval v súlade s dokladmi, ktoré pohyb tovaru deklarovali, rovnako ani v súlade s tvrdeniami zúčastnených osôb o pohybe tohto tovaru. Zo Zápisnice o ústnom pojednávaní s M.C. zistil, že táto uviedla, že tovar pochádzal z Poľska a tam bol nakladaný aj prepravený k odberateľovi, ale ako dodávateľov v rozpore s predchádzajúcimi výpoveďami uviedla spoločnosti PROBESS, s.r.o. a SPEEDWAY s.r.o., iných dodávateľov vylúčila. V minulosti uviedla ako jediného dodávateľa spoločnosť EJKON s.r.o. Zo Zápisnice o ústnom pojednávaní so D. U. - konateľom spoločnosti PROBESS s.r.o. (do 30.09.2014) správca dane zistil, že tento obchodovanie s mäsom poprel, k dodávkam od M. I. sa nevedel vyjadriť, nepodnikal s ním. Poprel obchodovanie s MAOP s.r.o. aj s EJKON s.r.o., nepoznal p. C., poznal p. C., ale obchod s ním odmietol. Správca dane v odôvodnení rozhodnutí poukázal na zistenia z MVI týkajúce sa vypočítania M. I. (čiastočné odpovede z 02.01.2018, 12.06.2018, 27.06.2018, 31.07.2018, 25.10.2018, 01.07.2019 a konečná odpoveď z 10.10.2019), ktorý potvrdil, že objednal prepravu tovaru z Poľska do Krupiny a do Banskej Bystrice v r. 2013, kontaktnou osobou pri dodávkach mäsa žalobcovi mal byť p. C. a jeho manželka. Za ďalší dôkaz správca dane považoval vyjadrenia osôb pred orgánmi činnými v trestnom konaní, konkrétne Zápisnice o výsluchu osôb: I. Y. I., I. C. a I. C., ako aj U. W. - žalobca a vyjadrenia D. U. a M. G.. Poukázal na to, že uznesením ČVS: PPZ-369/NKA-FP-ST-2016 z 29.01.2019 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie voči konkrétnym osobám za pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, pričom v rozhodnutiach odcitoval časti predmetného Uznesenia (opis konania obvinených osôb - o.i. aj žalobcu), ktorí postupne, plánovite a koordinovane mali vytvárať sieť na DPH registrovanej SZČO a obchodných spoločností za účelom navodenia vzájomných reťazových obchodov s mäsom a predstierali, že si medzi sebou platia DPH, za účelom prekryť priamy a skutočný obchodný vzťah medzi poľským dodávateľom mäsa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a slovenským odberateľom - žalobcom, medzi ktorými umelo vsúvali nimi vytvárané reťazce obchodných spoločností a umožnili tak žalobcovi na vstupe si odpočítavať DPH z predstieraných zdaniteľných obchodov so slovenskými spoločnosťami z takto účelovo vytvorených reťazcov a umelo tak predstierali prenos daňových povinností z DPH na spoločnosti na začiatku takto umelo vytvoreného reťazca, ktorú reálne neodvádzali, ale si ju ponechali, pričom medzi poľského dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a odberateľa - žalobcu preukázateľne účelovo zapojili reťazce vytvárané z nimi priamo alebo nepriamo prostredníctvom iných

osôb ovládaných spoločností: DIMÄS s.r.o., MAOP s.r.o., EJKON s.r.o., PROBESS s.r.o. a Speedway s.r.o. Účelovo vytvorený reťazec obchodných spoločností a SZČO mal deklarovať zdaniteľné obchody za zdaňovacie obdobie február 2013 až október 2015. Ďalej bol popísaný tovarový tok i finančný tok úhrad za obchody v reťazci, ktoré toky sa nekopírovali, do umelo vytvoreného reťazca boli spoločnosti len vsunuté, nevykonávali reálnu ekonomickú činnosť, ich obsahom bolo zdeklarovať u žalobcu tuzemský nákup, žalobca im posielal peniaze na účty, z účtu deklarovaného dodávateľa MAOP s.r.o. si vyberal peniaze M. I. prostredníctvom poľských vodičov. Správca dane sa v odôvodnení rozhodnutí vyjadril k pripomienkam žalobcu uvedeným vo vyjadrení z 23.03.2020. K námietke žalobcu, že Uznesenie o vznesení obvinenia vydané v trestnom konaní nie je možné použiť ako dôkaz skutkových okolností v ňom uvedených správca dane uviedol, že podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz môže použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecnými záväznými právnymi predpismi. Podľa neho teda zákonným spôsobom získal od orgánov činných v trestnom konaní uvedené Uznesenie, ktoré použil v súlade s ustanovením § 24 Daňového poriadku ako dôkaz, ktorý môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre posúdenie konania žalobcu v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach, teda k objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane. Správca dane uviedol, že bol oprávnený použiť ako dôkaz pri výkone daňovej kontroly v následných daňových konaniach napriek tomu, že trestné konanie o veci, ktorej sa Uznesenie týka, ešte nebolo ukončené. Toto oprávnenie správcu dane vyplýva aj z Rozsudku SD EÚ C-189/18 z dôvodu, že právo Únie nestanovuje pravidlá týkajúce sa spôsobov vykonávania dôkazov týkajúcich sa podvodu v oblasti DPH, a preto tieto objektívne skutočnosti musí zistiť daňový orgán v súlade s pravidlami dokazovania stanovenými vnútroštátnym právom. Nič mu nebráni, aby v tejto oblasti použil aj dôkaz získaný v rámci doposiaľ neukončeného súbežne vedeného trestného konania voči zdaniteľnej osobe. Správca dane na ústnom pojednávaní 04.03.2020 oboznámil žalobcu s dôkazmi, ktoré získal z iného daňového konania vo veci prebiehajúceho trestného konania, čím daňovému subjektu umožnil účinne vyjadriť svoje stanovisko, ktorý následne svoje právo aj využil a k týmto dôkazom sa vyjadril. Uznesenie bolo správcom dane získané zákonným spôsobom a bolo použité v súlade s Daňovým poriadkom a európskou legislatívou na objasnenie skutkového stavu. Neporušil ani ustanovenie § 22 ods. 2 Daňového poriadku, pretože si nerobil úsudok o spáchaní trestného činu alebo priestupku, ale skutočnosti uvedené v Uznesení použil ako nepriame dôkazy k úplnému zisteniu skutkového stavu v správnom konaní. Taktiež neporušil prezumpciu nevinu podľa Trestného poriadku i medzinárodných dokumentov v oblasti ľudských práv a slobôd, pretože nekonal podľa Trestného poriadku, ale v konaní pri správe daní zisťoval alebo preveroval skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržanie ustanovení osobitných predpisov. Pri použití zápisníc s trestného konania ako dôkazov pri správe daní postupoval rovnako ako pri použití Uznesenia, teda tak, ako je uvedené v stanovisku k týmto bodom. Použil výpovede svedkov I. C., I. C., ktoré vykonal iný daňový úrad na základe uplatnenia postupu podľa § 21 Daňového poriadku. Výpovede cudzích štátnych príslušníkov boli vykonané štátnou autoritou cudzieho štátu a tieto výpovede správca dane získal taktiež zákonným spôsobom a môžu byť použité ako dôkaz pri správe daní. K otázke namietaného neprerušenia daňového konania správca dane uviedol, že SD EÚ posudzuje daňový podvod ako zneužívacie konanie s cieľom získať daňovú výhodu. Daňový podvod v zmysle § 277a Trestného zákona je zadefinovaný v širšom rozsahu, pričom tiež rozsah procesných postupov v trestnom konaní nie je totožný s rozsahom a procesnými postupmi v konaniach pri správe daní. Na základe uvedeného nebol správca dane oprávnený vyhodnotiť konania daňového subjektu v rámci správy daní v kontexte definície daňového podvodu podľa ustálenej judikatúry SD EÚ bez toho, aby bol povinný prerušiť daňové konanie z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Prebiehajúce trestné konanie nie je predbežnou otázkou podľa § 61 písm. a/, b/ Daňového poriadku. K namietanému porušeniu zásady legitímneho očakávania uviedol, že toto pravidlo nie je absolútne a nie všetky očakávania účastníka konania sa považujú za legitímne. Očakávaním daňového subjektu nemôže byť napr. spoliehanie sa na to, že orgán rozhodne v jeho prospech, prípadne, že v skutkovo totožných prípadoch vzhľadom na podstatné okolnosti prípadu rozhodne inak. Miestnym zisťovaním preveroval obchodné vzťahy so spoločnosťou MAOP, s.r.o. na podnet iného správcu dane, ale skutočnosti, ktoré boli pri miestnom zisťovaní zistené vyhodnotil až správca dane vykonávanou daňovou kontrolou u spoločnosti MAOP, s.r.o. K namietanému splneniu podmienok reťazového obchodu v zmysle rozsudku SD EÚ C-245/04 vo veci EMAG uviedol, že tento rozsudok je možné uplatniť pri posúdení konkrétnych zdaniteľných obchodov, ktoré sa týkajú dodania tovaru medzi tromi/viacerymi zdaniteľnými osobami z dvoch členských štátov, pričom tieto dodania zahŕňajú jednu prepravu/zaslanie medzi dvomi členskými štátmi EÚ. V takýchto prípadoch je vždy dôležité určiť, ktorá dodávka (dvojstranná) je spojená s prepravou tovaru, pretože len takáto dodávka môže byť oslobodená od dane v rámci intrakomunitárneho dodania tovaru,

ak táto dodávka je spojená s nadobudnutím tovaru v štáte určenia. Správca dane je v zmysle rozsudku EMAG oprávnený skúmať, ktorá z dodávok je spojená s prepravou, teda v prípade dodávok tovaru od poľského dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny (I. I.) pre tuzemské spoločnosti PROBESS, s.r.o., EJKON, s.r.o., tiež Speedway, s.r.o., následne pre spoločnosť MAOP, s.r.o. a následne pre žalobcu správca dane skúmal, ktorá dvojstranná dodávka medzi jednotlivými spoločnosťami je spojená s prepravou. Preukázal, že v uvedenom reťazci dodávka, ktorá zakladá prepravu, nie je dodávka od poľského dodávateľa I. I. pre spoločnosť PROBESS, s.r.o., EJKON, s.r.o., Speedway, s.r.o., pretože podľa dôkazov získaných správcou dane jedinou pohyblivou dodávkou bola dodávka od poľského dodávateľa I. I., ktorý zabezpečoval aj prepravu, zahrnul to do ceny pre žalobcu. Taktiež správca dane preukázal, že dodávky deklarované medzi uvedenými spoločnosťami nemajú materiálny základ a tieto dodávky sú fiktívne, pričom reťazový obchod fiktívnych dodávok bol vytvorený účelovo, s cieľom získať daňovú výhodu u daňového subjektu - žalobcu. Teda k dodaniu tovaru nedošlo tak, ako bol vytvorený fakturačný reťazec. Ak jedinou pohyblivou dodávkou bola dodávka od Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny pre žalobcu, na vysvetlenie uviedol, že v prípade, ak by na spoločnosti PROBESS, s.r.o., EJKON, s.r.o., Speedway, s.r.o. a MAOP, s.r.o. reálne bolo predvedené právo nakladať s tovarom ako vlastník, tak k prevodu tohto práva, teda k dodaniu tovaru od poľského dodávateľa pre tieto spoločnosti by došlo v Poľsku, pretože tieto dodávky sa podľa dôkazov musia považovať za nie pohyblivé a miesto dodania tovaru v tomto prípade je miesto nachádzajúce sa v členskom štáte začatia prepravy. Správca dane nežiadal o predloženie prepravných dokladov CMR, ale na základe vyjadrení vodičov poľského dodávateľa zistil, že prepravu tovaru nie je možné jednoznačne priradiť k dodávke od poľského dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny pre uvedené spoločnosti. K námietke, že za nepredloženie účtovníctva inými subjektami žalobca nezodpovedá, správca dane uviedol, že podľa judikatúry SD EÚ (rozsudok C-332/15) je správca dane pri skúmaní daňového podvodu spáchaného v reťazci dodávok oprávnený považovať za daňový podvod aj nepredloženie účtovníctva ktoroukoľvek zdaniiteľnou osobou zapojenou do reťazca dodávok. Správca dane však pri vyhodnotení zisteného skutkového stavu nekládol na ťarchu žalobcu skutočnosť, že jeho dodávateľ alebo subdodávateľ nepredložili správcovi dane účtovníctvo, na túto skutočnosť však musel prihliadnuť. K námietke, že ak si žalobca objednal od spoločnosti MAOP s.r.o. plnenie, bol povinný toto plnenie prijať a zaplatiť zaň, aj keď si dodávateľ tento záväzok plnil prostredníctvom inej osoby, správca dane uviedol, že k dodaniu tovaru od spoločnosti MAOP s.r.o. pre žalobcu vôbec nedošlo (dodávka bola fiktívna), pričom poukázal na zistenia vyplývajúce z dôkazov OČTK. K ďalším námietkam správca dane uviedol, že má dôkazy o tom, že žalobca sa vedome zapojil do reťazových obchodov, nenakupoval preverovaný tovar v reťazovom obchode tak, ako to tvrdil vo vyjadrení. Správca dane zistil, že v skutočnosti žalobca neprijal tovar od dodávateľa uvedeného na preverovaných faktúrach od spoločnosti MAOP, s.r.o., ale ho prijal od dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny, pričom táto spoločnosť a ďalšie subdodávateľské spoločnosti EJKON, s.r.o., PROBESS, s.r.o., Speedway, s.r.o., prípadne iné, boli na faktúrach o nákupe a predaji uvedené len účelovo. Účelom uvedenia týchto skutočností na faktúrach a predaji tovaru bolo vytvorenie formálneho fakturačného reťazca, ktorý však nevyjadruje reálny pohyb tovaru z Poľska do tuzemska, teda nejde o bežný o reťazový obchod. Správca dane zaistil dôkazy o účelovom konaní týchto spoločností (nepredloženie účtovníctva, častá zmena štatutárnych orgánov, zánik spoločností), ako aj vyjadrenia niektorých zástupcov týchto spoločností, ktorí pred správcou dane, resp. pred OČTK uviedli, že nemajú vedomosť o vykonávaní podnikateľskej činnosti v týchto spoločnostiach. Taktiež mal správca dane informácie z Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy vo Zvolene o tom, že povinné údaje o tovare (mäse) prepravenom do tuzemska z iného členského štátu zadával len žalobca. Ďalej správca dane získal dôkazy o tom, že reálny pohyb tovaru z Poľska do tuzemska nebol vykonaný od poľského dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny pre prvé tuzemské spoločnosti a následne pre spoločnosť MAOP, s.r.o., ktorá by mohla s tovarom nakladať ako vlastník a ktorá by bola súčasťou reálneho reťazového obchodu. Správca dane naopak získal dôkazy o tom, že reálny pohyb tovaru sa týkal len dodávok medzi dodávateľom z Poľska a žalobcom (tzv. pohyblivé dodávky). Dodávky od ďalších spoločností pre žalobcu neboli reálne, nakoľko nikdy neboli skutočne vykonané tak, ako je uvedené vo faktúrach vystavených v mene týchto spoločností, a preto nákupy a dodania uskutočnené týmito spoločnosťami nie sú súčasťou reťazového obchodu tak, ako to tvrdí žalobca. Jediná reálna dodávka bola dodávka medzi dodávateľom z Poľska a žalobcom, s ktorou je spojená preprava tovaru (pohyblivá dodávka). Žalobca, slovenský dodávateľ MAOP, s.r.o. a poľský dodávateľ si podľa správca dane spoločne dohodli podmienky spolupráce, teda žalobca vedel, že tovar dodá a prepravu vykoná poľský dodávateľ, ale faktúra bude vystavená na firmu M. C., ktorý vystupoval aj za spoločnosti PROBESS, s.r.o., EJKON, s.r.o. pred M. I.. K rovnakému záveru dospel aj analýzou výpovedí poľských vodičov, ktorí mali k preprave faktúru a doklad WZ, ale všetci

do zápisnice zhodne uviedli, že CMR doklad nemali a nevypisovali žiadne doklady k preprave. Žalobca mal vytvorené možnosti na to, aby tovar objednal priamo u poľského dodávateľa, pričom pri takýchto dodávkach by bol povinný zdaňovať nadobudnutie tovaru v tuzemsku a mal by právo si túto daň odpočítať. Zapojením sa do reťazca daňový subjekt - žalobca napriek tomu, že vedel o pohybe tovaru z Poľska, pristúpil na kupovanie tovaru od tuzemskej spoločnosti MAOP, s.r.o. s nárokom na odpočítanie dane, pričom spôsob obchodovania ani výhodné ceny sa mu nezdali neobvyklé. Tým, že pri takomto obchodovaní nemusel zdaňovať nadobudnutie tovaru, ale mal právo na odpočítanie dane od tuzemského dodávateľa, získal neoprávnené daňové zvýhodnenie, čo je dôkaz o tom, že vedel o svojom zapojení do daňového podvodu. Správca dane ďalej uviedol, že pri vyhodnotení všetkých dôkazov a zistených skutočností v ich vzájomnej súvislosti postupoval v zmysle európskej judikatúry a zistil reálny skutkový stav, z ktorého je zrejmé, že práve u žalobcu došlo k vzniku neoprávneného daňového zvýhodnenia, ktoré je možné považovať za daňový únik, napr. aj v zmysle Rozsudku NS SR sp.zn. 1Sžf/31/2016. Z tohto dôvodu správca dane nepriznal odpočítanie dane z tuzemského dodania (deklarovaného len faktúrou od tuzemského dodávateľa) práve daňovému subjektu - žalobcovi. Teda správca dane pri posúdení konania žalobcu nepostupoval účelovo, ale vychádzal zo zisteného reálneho skutkového stavu na základe vzájomného vyhodnotenia všetkých dôkazov. Po vyhodnotení ďalších námietok žalobcu správca dane uviedol, že má k dispozícii zákonne získaný dôkaz, ktorým je Uznesenie PPZ, NAKA ČVS:PPZ-369/NAKA-FP-ST-2016 z 29.01.2019 týkajúce sa obvinenia U. W. a ďalších osôb z pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona. Uznesenie obsahuje popis účelovo vytvoreného systému vystavovania faktúr vo fakturačnom reťazci spoločnosti, ktorý začínal u spoločnosti Zakład Rozbiór Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a končí u žalobcu. V zistenom fakturačnom reťazci sa nachádzajú aj spoločnosti, pri ktorých správca dane zistil, že sú súčasťou aj fakturačných reťazcov vytvorených v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach (MAOP, s.r.o., EJKON, s.r.o.). Uznesenie obsahuje informácie z výpovedí štatutárnych zástupcov týchto spoločností, ktoré správca dane použil pri vyhodnotení zisteného skutkového stavu v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach. Zistenia OČTK správca dane vyhodnotil ako dôkaz toho, že žalobca vedel, že sa zúčastňuje daňového podvodu, ktorým je vytvorenie fakturačného reťazca s cieľom získať daňovú výhodu. Správca dane na základe uvedených skutočností dokázal, že žalobca vedel o tom, že sa zapojil do daňového podvodu, ktorým je vytvorenie vyššie popísaného fakturačného reťazca, v ktorom spoločnosti MAOP, s.r.o. a EJKON, s.r.o., spáchali daňový podvod nepredložením účtovníctva. Cieľom správcov dane preukázaného fakturačného reťazca bolo získanie daňovej výhody, ktorou bolo odpočítanie dane u kontrolovaného platiteľa - žalobcu na základe formálne vyhotovených faktúr od tuzemského dodávateľa MAOP, s.r.o. Správca dane uviedol, že na základe posúdenia zisteného skutkového stavu v zmysle platnej európskej judikatúry nepriznal žalobcovi právo na odpočítanie dane z dôvodu jeho vedomého zapojenia do daňového podvodu, ktorého sa dopustil v spolupráci s ďalšími spoločnosťami pri vytvorení fiktívneho fakturačného reťazca s cieľom získať daňovú výhodu. Správca dane podľa odôvodnenia rozhodnutí dokázal, že v zistenom fakturačnom reťazci došlo k daňovému úniku tým, že žalobca neodviedol daň z nadobudnutia, ktorú bol povinný odvieť, pretože reálne nadobudol tovar priamo od poľského dodávateľa Zakład Rozbiór Miesa P.P.U.H. Salon Miesny, pričom odpočítanie dane si uplatnil. Reálne prijatý tovar do tohto dodávateľa z iného členského štátu EÚ mal žalobca zdaňovať ako intrakomunitárne nadobudnutie tovaru, pričom by mal právo uplatniť si z týchto obchodov aj odpočítanie dane, avšak žalobca nepriznal daň nadobudnutie, ale v účtovníctve zaúčtoval faktúry vystavené tuzemským dodávateľom MAOP, s.r.o., ktorý vo faktúrach uviedol daň, ktorú si žalobca odpočítal. Tým získal neoprávnenú daňovú výhodu, pretože neodviedol daň z nadobudnutia, pričom právo na odpočítanie dane si uplatnil na základe tuzemských faktúr vystavených k fiktívnym dodaniam tovaru.

Rozhodnutia žalovaného

6. O podaných odvolaniach žalobcu proti vyššie uvedeným rozhodnutiam správcu dane rozhodol žalovaný nasledovne:

Rozhodnutím č. 101641540/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101195885/2020 zo dňa 20. júla 2020 (január 2014).

Rozhodnutím č. 101641579/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101197439/2020 zo dňa 20. júla 2020 (február 2014).

Rozhodnutím č. 101641695/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101197247/2020 zo dňa 20. júla 2020 (marec 2014).

Rozhodnutím č. 101641997/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101191341/2020 zo dňa 20. júla 2020 (apríl 2014).

Rozhodnutím č. 101642061/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101196399/2020 zo dňa 20. júla 2020 (máj 2014).

Rozhodnutím č. 101642129/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101196687/2020 zo dňa 20. júla 2020 (jún 2014).

Rozhodnutím č. 101642180/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101196864/2020 zo dňa 20. júla 2020 (júl 2014).

Rozhodnutím č. 101642291/2020 zo dňa 29. októbra 2020 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 101196992/2020 zo dňa 20. júla 2020 (august 2014) , (ďalej len „napadnuté rozhodnutia žalovaného“).

7. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí žalovaný uviedol dôvody podaných odvolaní a zopakoval obsah zistení správcu dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania, ako aj dôvody uvedené v rozhodnutiach správcu dane. Žalovaný v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí ďalej poukázal na to, že správcovi dane bolo od vyšetrovateľa Policajného zboru SR v trestnej veci vedenej NAKA, Národnou jednotkou finančnej polície, Expositúra Stred Banská Bystrica doručené Upovedomenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči U. W., I. C., I. C. (manželke M. C.), poľskému občanovi I. Y. I., Q. Q., C. I. a H. G. za pokračovací zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. i/ Trestného zákona, podľa ktorého od presne nezistenej doby najneskôr však od februára 2013 do najmenej októbra 2015 postupne, plánovite a koordinovane vytvárali sieť na DPH registrovanej SZČO a obchodných spoločností na území SR, ktorú podľa potreby o nové obchodné spoločnosti rozširovali a iné obchodné spoločnosti obmieňali za účelom, aby medzi týmito spoločnosťami a SZČO navodili zdanie vzájomných reťazcových obchodov s mäsom a mäsovými výrobkami a predstierali, že si za ne aj navzájom medzi sebou platia DPH a to za účelom, aby prekryli priamy a skutočný obchodný vzťah medzi poľským dodávateľom mäsa a mäsových výrobkov spoločnosťou Zakład Rozbiór Miesia P.P.U.H. Salon Miesny a slovenským odberateľom mäsa a mäsových výrobkov L. W., medzi ktorých tak umelo vsúvali nimi vytvárané reťazce obchodných spoločností a umožnili tak L. W. na vstupe si odpočítať DPH z predstieraných zdaniteľných obchodov so slovenskými spoločnosťami z takto účelovo vytvorených reťazcov a umelo tak predstierali prenos daňových povinností z DPH na spoločnosti na začiatku takto vytvoreného reťazca, ktorú reálne neodvádzali, ale si ju ponechali, pričom medzi odberateľom - osobou L. W. (SZČO) a dodávateľom poľskou spoločnosťou Zakład Rozbiór Miesia P.P.U.H. Salon Miesny so sídlom Michalowice, Poľsko doposiaľ preukázateľne účelovo zapojili reťazce vytvárané najmenej z nasledovných, nimi priamo alebo nepriamo prostredníctvom iných osôb ovládaných spoločností: MAOP s.r.o., EJKON s.r.o., MIRACON s.r.o., PROBESS s.r.o., DIMÁS s.r.o., Speedway s.r.o., Insia L-M s.r.o., Kleveria s.r.o., SHANTAL s.r.o., BARUT s.r.o. Ďalej žalovaný poukázal na to, že ako dôkaz v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané telefonické hovory na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc a do spisu boli zabezpečené ich prepisy ako listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú výsledky vykonaného dokazovania, že L. W. vedome nadobúdal mäso z Poľska a spoločnosti, cez ktoré bolo mäso len formálne prefakturované, boli do reťazca vsunuté len formálne s cieľom získať daňovú výhodu.

8. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí žalovaný skonštatoval, že na preverovaných faktúrach sa nenachádzajú identifikačné údaje dovezenej alebo dodanej potraviny v zmysle zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách a tiež poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžf/97/2009, v ktorom najvyšší súd poukázal na „základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodu obchodného styku aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie, ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti štatutárnemu orgánu a obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktoré nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, tzn. pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú v zmysle zásady obsiahnutej v ustanovení § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. oprávnené.“ Výber dôveryhodných obchodných partnerov je primárnou záležitosťou daňového subjektu, ktorý je tak plne zodpovedný za dôsledky svojich rozhodnutí. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca uviedol, že za tovar boli platby odovzdávané priamo vodičom, ktorí tovar priviezli, takže platby boli realizované priamo poľskej spoločnosti, a nie osobe, ktorá bola uvedená na faktúre. Takýto postup realizácie obchodných

vzťahov odporuje bežným obchodným zvyklostiam, v rámci ktorých odberateľ uhrádza dodanie tovaru svojmu priamemu dodávateľovi, čo v danom prípade nenastalo. Z ustanovení Zákona o DPH vyplýva, že daň uvedená na faktúre môže byť odpočítateľná, ak bola uplatnená platiteľom, ktorý dodal tovar alebo službu uvedenú na faktúre. Avšak skutočnosti zistené v daňovej kontrole a vo vyrubovacom konaní preukazujú, že spoločnosti PROBESS, s.r.o., a EJKON, s.r.o. nedodali tovar uvedený na preverovaných faktúrach spoločnosti MAOP, s.r.o., len boli na tieto spoločnosti vystavené fiktívne faktúry, a preto nemohla spoločnosť MAOP, s.r.o. dodať tovar, ktorý sama nenadobudla, platiteľovi dane - žalobcovi. Nemohla jej tak vzniknúť daňová povinnosť z titulu dodania tovaru žalobcovi, a preto žalobcovi nemohlo vzniknúť ani právo na odpočítanie dane. Daň uvedená na preverovaných faktúrach je splatná len z titulu, že je uvedená na faktúre, žalobcovi ale nevzniklo právo na odpočítanie dane. Žalovaný neakceptoval názor žalobcu, že tým, že má faktúry, platby a tovar, splnil podmienky na odpočítanie dane v zmysle zákona. Platiteľom predložené doklady majú povahu listinných dôkazov a samy osebe nepreukazujú fakturované zdaniteľné obchody. Platiteľ musí byť schopný preukázať nielen dokladmi, ale aj inými dôkazmi, že reálne prišlo k fakturovaným obchodom. Z judikatúry vnútroštátnych súdov vyplýva, že každý subjekt vstupujúci do obchodných vzťahov musí zachovávať náležitú mieru obozretnosti, predovšetkým vzhľadom k povahe tovaru a služieb, a zabezpečiť si potrebné podklady pre splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Je v záujme daňového subjektu, aby nad rámec svojich bežných obchodných potrieb zhromažďoval dôkazy, ktoré môžu preukázať, že k uskutočneniu zdaniteľných obchodov skutočne prišlo, pretože dôkazné bremeno týkajúce sa faktickej realizácie obchodovania je na jeho strane. Žalovaný poukázal pritom na závery Najvyššieho súdu SR v Rozsudku sp. zn. 4Sžf/20/2011. Daňový subjekt je povinný viesť svoju evidenciu, uskutočňovať svoju činnosť a preverovať si svojich obchodných partnerov tak, aby v akomkoľvek prípade, v každej situácii mal dostatočné podklady pre to, aby riadne preukázal existenciu, resp. vznik nárokov a povinností v zmysle daňových zákonov. Vychádzajúc aj zo záverov Najvyššieho súdu SR uvedených v rozhodnutí sp. zn. 3Sžf/81/2013 uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to, že daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré vzhľadom na charakter zdaniteľných obchodov zabezpečuje preukázateľnosť uskutočnenia zdaniteľného obchodu správcovi dane. Ďalej žalovaný uviedol, že z judikatúry SD EÚ vyplýva, že zdaniteľná osoba si nemôže odpočítať DPH, ktorá je uvedená na faktúrach vystavených dodávateľom, ak sa ukáže, že hoci bolo dodanie uskutočnené, v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom (napr. preto, že títo nedisponovali potrebnými zamestnancami, hmotnými prostriedkami a aktívami, že náklady na poskytnutie plnenia neboli zaznamenané v ich účtovníctve a totožnosť osôb, ktoré podpísali niektoré dokumenty ako dodávatelia sa ukázala ako nejasná), avšak znovu až za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to že táto skutočnosť predstavuje podvodné konanie a že vzhľadom na objektívne skutočnosti doložené daňovými úradmi zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočet dane bolo súčasťou podvodu, pričom prislúcha vnútroštátnemu súdu túto skutočnosť overiť. Nie je však v rozpore s právom požadovať, aby daňový subjekt prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (C-409/04 Teleos, C-499/10, C-499/10 Vlaamse Oliemaatschappij, C-439/04, C-440/04 Axel Kittel a Recolta Recycling). V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžf/100/2016, ako aj na rozsudok sp. zn. 8Sžf/51/2010. V zmysle rozsudku SD EÚ C-73/06 Planzer za sídlo ekonomickej činnosti spoločnosti sa považuje miesto, kde sa prijímajú zásadné rozhodnutia riadiaceho orgánu spoločnosti a kde sa uskutočňujú úlohy ústredia tejto spoločnosti. Fiktívne usadenie sa (virtuálne sídlo) nie je možné kvalifikovať ako sídlo ekonomickej (hospodárskej) činnosti spoločnosti. V zmysle záveru predmetného rozsudku, ak sídlo spoločnosti nezodpovedá sídlu jej ekonomickej činnosti, je daňová správa oprávnená považovať podnik za fiktívny a vyvodit' z neho náležité daňové dôsledky. Ako bolo zistené miestnym zisťovaním, na adrese uvedenej v obchodnom registri spoločnosti Speedway, s.r.o., EJKON, s.r.o. a POLKAP, s.r.o. nesídlia. V rozsudku SD EÚ C-73/06 sa okrem iného uvádza, že „určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Iné faktory ako napríklad bydlisko riadiacich osôb, miesto konania valného zhromaždenia, miesto uloženia správnych a účtovných dokladov a miesto hlavného priebehu finančných činností, najmä bankových, sa môžu zohľadniť tiež. Fiktívne usadenie sa, aké charakterizuje spoločnosť typu „poštová schránka“ alebo „webová schránka“, nie je možné kvalifikovať ako sídlo hospodárskej činnosti v zmysle čl. 1 bodu 1 trinástej smernice.“ Na základe uvedeného zamestnanci správcu dane skonštatovali, že v prípade spoločností Speedway, s.r.o., EJKON, s.r.o. a POLKAP, s.r.o. sa jedná o fiktívne usadenie sa na adrese uvedenej v obchodnom registri,

ktoré nie je možné kvalifikovať ako sídlo hospodárskej činnosti a obchodnú činnosť týchto spoločností charakterizovali ako deklarovanie fiktívnej ekonomickej činnosti bez akéhokoľvek reálneho základu. Vo vzťahu k podvodu žalovaný poukázal na rozsudky SD EÚ C-285/11 Bonik, C-80/11, C-142/11, C-643/11, C-439/04, C-440/04 Axel Kittel, C-354/03, C-355/03, C-484/03 OPTIGEN Ltd., FULCRUM ELECTRONICS Ltd., BOND HOUSE SYSTEMS Ltd., ako aj na rozsudok C-18/13 Maks Pen EOOD. Poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžfk/16/2017 žalovaný konštatoval, že správca dane bol oprávnený v daňovom konaní použiť ako dôkaz zápisnice z výsluchov svedkov získané od OČTK, pričom nebol povinný doslovne interpretovať celé znenia jednotlivých výpovedí svedkov, teda aj túto námietku považoval za nedôvodnú. Nedôvodná podľa žalovaného bola aj námietka týkajúca sa nezákonnosti postupu správcu dane tým, že na žiadosť žalobcu daňové konanie neprerušil. Podľa § 61 Daňového poriadku správca dane nie je povinný konanie prerušiť ani vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie. V zmysle ustanovení Zákona o DPH pre určenie a vyrubenie dane je podstatné, kto je platiteľom dane a nie je potrebné vyriešiť otázku, či platiteľ je alebo nie je osobou, ktorá spáchala trestný čin. Zákon neustanovuje, aby platiteľom dane musela byť osoba, ktorá sa dopustila, prípadne aj bola odsúdená za spáchanie trestného činu v súvislosti s prípadným daňovým podvodom. Uviedol, že konanie daňového subjektu môže byť posúdené ako trestný čin, avšak toto je výlučne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. V prípade, že sa daňový subjekt dopustí trestnej činnosti v súvislosti s krátením dane alebo neodvedením dane, na takéto konanie sa vzťahuje Trestný poriadok. Na daňové konanie sa vzťahuje výlučne Daňový poriadok. K odvolacej námietke žalobcu vo vzťahu k rozsudku SD EÚ C-245/04 EMAG žalovaný uviedol, že v tomto prípade ak spoločnosť MAOP, s.r.o. nadobudla mäso od poľského dodávateľa v Poľsku a následne ho predala odvolávajúcemu sa - žalobcovi, pričom poľský dodávateľ prepravil mäso priamo žalobcovi, a preto nemusí mať spoločnosť MAOP, s.r.o. skladové priestory na mäso na Slovensku, tak v tom prípade s prvou dodávkou tovaru nebola spojená preprava (prvý predávajúci, prvý nadobúdateľ), poľským dodávateľom mala spoločnosť MAOP, s.r.o. vystaviť faktúru za dodávku tovaru s poľskou DPH a odviesť daň do štátneho rozpočtu Poľska. Spoločnosť MAOP, s.r.o. mala svojmu odberateľovi (druhý nadobúdateľ) žalobcovi vystaviť faktúru bez DPH, pretože s touto dodávkou je spojená preprava tovaru do iného členského štátu a žalobca mal uplatniť samozdanenie a odviesť DPH do štátneho rozpočtu SR. Avšak aj v tomto prípade by mal žalobca na vstupe faktúru bez DPH a mal povinnosť uplatniť samozdanenie a odviesť DPH do štátneho rozpočtu SR. V skutočnosti žalobca nakupoval tovar/mäso priamo od poľského dodávateľa Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny, na účet ktorého bola preprava tovaru realizovaná, a preto v súlade s uvedeným rozsudkom SD EÚ C-245/04 táto dodávka zakladá dopravu tovaru v rámci Spoločenstva a len táto dodávka bude oslobodená od dane podľa čl. 28c písm. a/ 1. pododseku šiestej smernice. Poľský dodávateľ mal žalobcovi vystaviť faktúru bez DPH, pretože s touto dodávkou je spojená preprava tovaru do iného členského štátu a žalobca mal uplatniť samozdanenie a odviesť DPH do štátneho rozpočtu SR. Táto DPH predstavuje daňový únik, pretože nebola odvedená do štátneho rozpočtu ani v Poľsku, ani v SR. Žalobca jednoznačne vedel, že nadobúda mäso od poľského dodávateľa, preto ho nahlásil aj na RVPS. Nakoľko žalobca je jediným spoločníkom a jediným konateľom aj v iných obchodných spoločnostiach, ktoré poskytujú služby ako vedenie účtovníctva a činnosť ekonomických poradcov, je dôvodné sa domnievať, že vedel ako sa účtuje DPH pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu, ktoré je spojené s prepravou tovaru. Za nedôvodnú považoval žalovaný aj námietku o použití Uznesenia o vznesení obvinenia ako dôkazu v daňovom konaní. Správca dane zákonným spôsobom získal od orgánov činných v trestnom konaní uznesenie ČVS: PPZ-369/NKA-FP-ST-2016, ktoré použil, v súlade s ustanovením § 24 Daňového poriadku ako dôkaz, ktorý môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane. Postup správcu dane je podľa žalovaného v súlade s rozsudkom SD EÚ C-189/18, podľa ktorého z dôvodu, že právo Únie nestanovuje pravidlá týkajúce sa spôsobu vykonávania dôkazov týkajúcich sa podvodu v oblasti DPH, musí tieto objektívne skutočnosti zistiť daňový orgán v súlade s pravidlami dokazovania stanovenými vnútroštátnym právom. Podľa uvedeného rozsudku právo Únie nebráni tomu, aby daňový orgán mohol v rámci správneho konania na účely konštatovania zneužívajúceho konania v oblasti DPH použiť dôkazy získané v rámci doposiaľ neukončeného súbežne vedeného trestného konania voči zdaniteľnej osobe. Takéto posúdenie sa na účely konštatovania existencie podvodu v oblasti DPH uplatňuje aj na použitie dôkazov získaných v rámci neukončených trestných konaní, ktoré sa netýkajú zdaniteľnej osoby alebo zhromaždených v súvisiacich správnych konaniach, ktorých (ako vo veci samej) zdaniteľná osoba nebola účastníkom konania. Ďalej žalovaný skonštatoval, že ostatné subjektívne námietky uvedené v odvolaní sú vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam nepodstatné, právne irelevantné a nemajú vplyv na zákonnosť prvostupňových rozhodnutí. Správca dane podľa jeho názoru postupoval v zmysle § 3 ods. 1 Daňového poriadku, pričom v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi chránil záujmy štátu a obcí a

dbal na zachovania práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Na základe výsledkov všetkých preverovaní a zistení správca dane dospel k záveru, že podnikateľské aktivity žalobcu neboli štandardnými obchodmi, nakoľko bolo preukázané, že fakturačný tok tovaru sa nezhodoval s reálnym tokom obchodovania s tovarom dodaného na územie SR. Všetky skutočnosti poukazujú na skutočnosť, že bol vytvorený umelý mechanizmus obchodovania za účelom odpočítania dane z tovaru nadobudnutého v tuzemsku a jediným cieľom bolo získanie daňovej výhody. Z uvedeného podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že kontrolovaný platiteľ dane - žalobca vedel, že sa svojou činnosťou podieľa na plnení, ktoré je súčasťou daňového podvodu.

Žalobné body

9. Žalobca sa žalobami podanými v zákonnej lehote domáhal zrušenia napadnutých rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správca dane za zdaňovacie obdobia január, február, marec, apríl, máj, jún, júl a august 2014 a tvrdil, že napadnuté rozhodnutia žalovaného sú nezákonné, nakoľko sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutých rozhodnutí, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia vecí, zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie vecí a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonných rozhodnutí vo veci samej, a preto žiadal napadnuté rozhodnutia žalovaného i rozhodnutia správca dane zrušiť a veci vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému orgánu verejnej správy.

10. Žalobca v časti III. žalôb označených ako „Spolupráca so spoločnosťou POLKAP, s.r.o.“ uviedol, že správca dane aj žalovaný založili svoje rozhodnutia na závere, že spoločnosti POLKAP, s.r.o. ako dodávateľovi žalobcu nevznikla daňová povinnosť, vychádzajúc zo skutočností, že spoločnosti POLKAP s.r.o., a DOMUS - DESIGN s.r.o. (subdodávateľ spoločnosti POLKAP, s.r.o.) nepredložili správcovi dane žiadne dôkazy o reálnom dodaní tovaru a tento záver žalobca považoval za arbitrárny a nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní tvrdiac, že správca dane nezohľadnil všetky skutočnosti a dôkazy týkajúce sa tejto spolupráce, ale žalobcu trestá za to, že jeho dodávateľ nepreložil správcovi dane účtovníctvo, či iné dôkazy. Mal za to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť uvádzať vo faktúre, alebo v dodacom liste, údaje o pôvode tovaru. Žalobca tvrdil, že žalovaný nesprávne aplikoval a vykladal predpisy EÚ, konkrétne sa odvolal na vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 931/2011, pričom povinnosť z neho vyplývajúca nemá nič spoločné s preukazovaním skutočného dodania tovaru, ale vzhľadom na preambulu tohto nariadenia súvisí s potrebou zabezpečiť vysledovateľnosť potravín. Žalovaný však z neznámeho dôvodu opomenul ust. čl. 3 ods. 3 predmetného nariadenia, podľa ktorého tieto doplňujúce informácie musia zostať k dispozícii aspoň dovtedy, keď nemožno primerane predpokladať, že potravina sa spotrebovala. V čase vykonávania daňovej kontroly však táto lehota nepochybne uplynula, vzhľadom na bežnú dobu spotreby mäsa a mäsových výrobkov, a preto žalobca nebol povinný mať tieto informácie k dispozícii. Na základe Usmernenia k vykonávaniu niektorých článkov nariadenia č. 178/2002 o všeobecnom potravinovom práve záver žalovaného o povinnosti uchovávať takéto záznamy nie je 5 rokov. Žalobca tak nebol povinný uchovávať záznamy o pôvode tovaru v čase vykonávania daňovej kontroly, pretože čerstvé mäso má dátum spotreby kratší ako 3 mesiace, a teda povinnosť uchovávať záznam postačí 6 mesiacov od dodávky a aj pri mäsových výrobkoch by už nepochybne v čase daňovej kontroly uplynulo viac ako 6 mesiacov od ich trvanlivosti. Žalobca poukázal na to, že dodací list je súčasťou faktúry, hoci faktúra samotná ako dodací list nemôže slúžiť, navyše právne predpisy povinnosť vystaviť dodací list ani jeho obsah neurčujú. Potreba vystavovania dodacích listov je len tam, kde si dodávateľ chce zabezpečiť potvrdenie o tom, že nejaký konkrétny tovar odberateľ v skutočnosti prevzal. V tomto prípade však skutočné odobratie nebolo dodávateľom ani správcom dane spochybnené. Z rozhodnutí nie je podľa žalobcu zrejmé, akú povinnú náležitosť v zmysle § 74 Zákona o DPH neobsahovali faktúry od dodávateľa POLKAP s.r.o. Žalobca tvrdil, že tieto faktúry obsahovali všetky povinné náležitosti. Žalovaný tak sankcionoval žalobcu za to, že faktúry neobsahovali náležitosti, ktoré podľa § 74 Zákona o DPH faktúra obsahovať nemá a ani nemusí. Správca dane tak nepriamo ukladal žalobcovi svojim postupom povinnosť, ktorá je nad rámec zákonnej povinnosti, na čo nebol oprávnený. Správca dane nemôže sankcionovať nepredloženie takých dokladov, ktoré daňový subjekt nie je povinný uchovávať. Správca dane podľa žalobcu opakovane sankcionuje žalobcu za to, že si jeho dodávateľ nesplnil povinnosť predložiť správcovi dane účtovníctvo,

či dodávateľské faktúry, pričom žalobca nesmie byť znevýhodňovaný za také konanie jeho dodávateľa, keďže nad ním nemá žiadne právomoci a nemôže zodpovedať za jeho konanie, či nekonanie. Žalobca tvrdil, že tovar žalobcovi dodala práve spoločnosť POLKAP s.r.o., o čom svedčí aj skutočnosť, že žalobca tejto spoločnosti za dodávky tovaru riadne platil, od nikoho iného si tento tovar neobjednal a o zapojení iných subjektov do reťazca (DOMUS - DESIGN s.r.o., MAXX-Stav s.r.o., či ZUPER s.r.o.) žalobca vôbec nevedel. Z rozhodnutí vôbec nie je zrejmé, ako správca dane a žalovaný vyhodnotili skutočnosť, že žalobca platil za tovar spoločnosti POLKAP s.r.o., u ktorej si tovar objednával. Žalobca ďalej v žalobe namietal, že výpoveď svedka M. C. nič nepreukazuje, pretože nebol jediným konateľom spoločnosti POLKAP s.r.o. a podľa vlastného vyjadrenia sa o chod spoločnosti nezaujímal. Nie je preto zrejmé, prečo správca dane nevypočul osoby I. Y. a N. W. I., pričom p. Y. bol konateľom v rovnakom období ako I. C.. Správca dane teda svoj záver podľa žalobcu založil na nedostatočne vykonanom dokazovaní, pričom sa ani nepokúsil vypočítať všetkých konateľov spoločnosti POLKAP s.r.o. a uspokojil sa s výpoveďou I. C., ktorý síce vedel, že spoločnosť má nejakých zamestnancov, avšak nezaujímal sa o chod spoločnosti. Podľa žalobcu správca dane zatajil výpoveď M. Y., čím boli jednoznačne porušené práva žalobcu, pretože je tu dôvodné podozrenie, že správcovi dane „nezapadala“ táto výpoveď do schémy. Žalobca tvrdil, že správca dane i žalovaný sa v tomto prípade snažia nezákonným spôsobom preniesť na žalobcu zodpovednosť za zaplatenie tejto DPH, hoci na to nie sú splnené zákonné podmienky. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ č. C - 332/15 a uviedol, že správca dane netvrdí, že by spolupráca so spoločnosťou POLKAP s.r.o. bola poznačená akýmkoľvek daňovo-podvodným konaním na strane žalobcu, pričom táto skutočnosť je zásadná a poukázal aj na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf/45/2016 zo dňa 26.06.2019. Žalobca uzavrel, že riadne predložil správcovi dane doklady, ktoré je podľa zákona povinný uchovávať, t. j. faktúry, ako aj doklady týkajúce sa príjmu tovaru do skladu žalobcu, jednoznačne preukázal disponovanie materiálnym plnením, t. j. uskutočnený príjem dodávok mäsa žalobcovi, pričom správca dane, ani žalovaný samotné materiálne plnenie nespochybnili, dodávateľovi, od ktorého si žalobca tovar objednal aj riadne zaplatil a uviedol, že neexistuje žiadny dôkaz, na základe ktorého by si žalobca objednával tovar u inej osoby alebo, že by s inou osobou o tomto tovare komunikoval, pričom nepredloženie účtovníctva, či faktúr dodávateľom žalobcu nesmie byť kladené na jeho ľarchu. Správca dane i žalovaný spochybnili len skutočnosť, že tovar žalobcovi dodala práve osoba uvedená na faktúre (spoločnosť POLKAP s.r.o.), avšak v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ nepriznali žalobcovi právo na odpočet DPH bez toho, aby preukázali, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že plnenie zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu.

11. Žalobca v časti III. žalôb označených ako „Spolupráca so spoločnosťou MAOP, s.r.o.“, odkázal na argumentáciu uvedenú v predchádzajúcej časti správnych žalôb týkajúcu sa spoločnosti POLKAP s.r.o. a ďalej uviedol, že I. C. pri svojej výpovedi pred správcom dane spoluprácu so žalobcom potvrdila, popísala spôsob zadávania objednávok, následného objednávanie tovaru z Poľska, platenia za tovar a pod. Poukázal tiež na to, že p. I. I. objednal a zaplatil prepravu pre dodanie tovaru pre žalobcu a potvrdil dodávanie tovaru s tým, že tovar bol prepravený priamo na Slovensko žalobcovi na základe objednávok spoločností, za ktoré konali I. C. a I. C.. Žalobca poukázal na to, že správca dane sa už v roku 2013 spoločnosťou MAOP s.r.o. a jej činnosťou zaoberal a pri všetkých svojich kompetenciách a informačných zdrojoch nezaznamenal podvodnosť, či podstatnú neštandardnosť aktivít tejto spoločnosti. Ak to nedokázal správca dane, ako to mal urobiť žalobca, ktorý žiadne kompetencie správcu dane nemá. Preto ak správca dane tvrdí, že tovar nedodala spoločnosť MAOP s.r.o., ako mohli byť uznané žalobcovi výdavky za nadobudnutie tovaru od tejto spoločnosti. Ak tieto zistenia neboli správcovi dane v danom čase známe, ako mohli byť známe žalobcovi.

12. Žalobca v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal neprípustné použitie Uznesenia o vznesení obvinenia (ďalej len „Uznesenie“) ako dôkazu v daňovom konaní. Tvrdil, že v daňovom konaní nemožno samotné Uznesenie o vznesení obvinenia vydané v trestnom konaní použiť ako dôkaz skutkových okolností v ňom opísaných, a to ani ako dôkaz toho, že sa určitý skutok stal a ani ako dôkaz, že sa ho dopustila konkrétna osoba. Uznesenie o vznesení obvinenia je podľa žalobcu v daňovom konaní dôkazom absolútne nepoužiteľným, pretože procesné dôsledky vyplývajúce z tohto Uznesenia sú pre daňové konania bez právneho významu. Ďalej namietal, že správca dane sa opiera v podstatnej časti o citovanie, resp. prevzatie Uznesenia o vznesení obvinenia. S poukazom na ustanovenia Trestného poriadku žalobca argumentoval, že právnym významom Uznesenia o vznesení obvinenia je len a výlučne začatie trestného stíhania voči konkrétnej osobe za určitý konkretizovaný skutok, je teda procesným rozhodnutím v trestnom konaní a toto Uznesenie nemôže byť dôkazom ničoho iného, ako toho, že bolo určitej osobe vznesené obvinenie

pre konkrétny skutok, v ktorom sa vidí trestný čin. Žiadna časť výroku Uznesenia nemôže byť dôkazom toho, že sa určitý skutok stal alebo že ho spáchala konkrétna osoba a to ani v trestnom, ani v inom (a teda ani v daňovom) konaní. Je preto neprípustné použiť Uznesenie o vznesení obvinenia ako dôkaz v daňovom konaní spôsobom, že správca dane používa Uznesenie o vznesení obvinenia ako dôkaz toho, že sa určité skutočnosti stali, že sa určité osoby dopustili nejakého konania, či ako dôkaz o vedomosti daňového subjektu o zapojení do podvodného konania. Žalobca poukázal na to, že v správnom konaní (alebo v civilnom konaní) je možné použiť ako dôkaz o tom, že odsúdený sa dopustil konkrétneho konania (skutku), ktorý je trestným činom, len právoplatný odsudzujúci rozsudok vydaný voči konkrétnej osobe. Bez takéhoto právoplatného odsudzujúceho rozsudku nemožno v žiadnom konaní hľadiť na danú osobu ako na vinnú zo spáchania trestného činu. K tomuto záveru možno dospieť podľa žalobcu výkladom § 285 Trestného poriadku a contrario. Žiadne z rozhodnutí OČTK predchádzajúcich právoplatnému odsudzujúcemu rozsudku nemožno považovať za dôkaz o tom, že sa určitý skutok stal, alebo že ho spáchala určitá osoba, pretože až do okamihu právoplatného odsudzujúceho rozsudku všetky rozhodnutia vychádzajú len z určitej miery pravdepodobnosti. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ust. § 22 ods. 2 Daňového poriadku, z ktorého vyplýva, že správca dane si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby. Aj z vymedzenia § 24 ods. 4 Daňového poriadku je zrejmé, že použiteľné v daňovom konaní sú len zákonné dôkazy a to vrátane ich zákonného použitia. Pokiaľ správca dane poukázal na bod 38 Rozsudku Súdneho dvora EÚ (ďalej len „SD EÚ“) C-189/18 Glencore Agriculture Hungary Kft., žalobca uviedol, že SD EÚ sa vyjadril k použitiu dôkazov získaných v trestnom konaní. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je však dôkazom získaným v trestnom konaní, a teda vo svetle judikatúry SD EÚ nie je použiteľné v daňovom konaní. Jedná sa o rozhodnutie v trestnom konaní, ktoré však nie je a nemôže byť dôkazom, pretože nebolo získané z dôkazného prostriedku, pričom žalobca poukázal na § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že Uznesenie o vznesení obvinenia z 29.01.2019 nie je dôkazom získaným či vykonaným v súbežne vykonávanom trestnom konaní, pretože nie je vôbec podľa vnútroštátnej úpravy dôkazom. Toto Uznesenie nemôže byť v daňovom konaní použité ani ako listinný dôkaz, pretože nebolo získané z dôkazných prostriedkov a predstavuje predbežný názor OČTK o tom, aká osoba a akého skutku sa mohla dopustiť. Takéto rozhodnutie navyše môže prokurátor kedykoľvek v prípravnom konaní zrušiť. Snaha správcu dane túto listinu použiť ako listinný dôkaz je podľa žalobcu v rozpore s právami daňového subjektu a porušením Dohovoru o ľudských právach. Na vec nemá žiadny vplyv, že žalobca mal možnosť pred vydaním rozhodnutí do tejto listiny nahliadnuť. Žalobca tvrdil, že ak správca dane používa v daňovom konaní ako dôkaz voči žalobcovi. Uznesenie o vznesení obvinenia, ktorým (čo i len podporne) preukazuje, že došlo k určitým skutkovým okolnostiam, priamo tým porušuje § 22 ods. 2 Daňového poriadku, ako aj prezumpciu nevinu zakotvenú Trestným poriadkom i medzinárodnými dokumentami v oblasti ľudských práv a slobôd a koná aj v priamom rozpore s Rozsudkom SD EÚ C-189/18.

13. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal neprípustné použitie dôkazov získaných v inom konaní použitím informačno-technických prostriedkov. Argumentoval, že správca dane nemôže na základe Daňového poriadku ani iných predpisov obstarávať dôkazy, ktorých obstaranie je možné len v inom, najmä trestnom konaní, pričom sa jedná najmä o dôkazy získavané využitím informačno-technických prostriedkov podľa § 114 a § 115 Trestného poriadku, prípadne podľa zák. č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o ochrane pred odpočúvaním“). Žalobca poukázal na to, že žalovaný v druhostupňových rozhodnutiach (na str. 4) výslovne uvádza: „Ako dôkaz v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané telefonické hovory na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc a do spisu boli zabezpečené ich prepisy ako listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú výsledky vykonaného dokazovania, že L. W. vedome nadobúdala mäso z Poľska a spoločnosti, cez ktoré bolo mäso len formálne prefakturované, boli do reťazca vsunuté len formálne s cieľom získať daňovú výhodu.“ Podľa žalobcu nie je zrejmé, či žalovaný uvedené hodnotenie uvádza na základe údajov z Uznesenia o vznesení obvinenia alebo na základe iných informácií, avšak možno sa domnievať, že tak koná práve na základe Uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré parafrázuje tak, že nie je zrejmé, či sa jedná o citáciu, či parafrázu Uznesenia o vznesení obvinenia alebo o vlastné hodnotenie správcu dane. Žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011, z ktorého odcitoval časť textu týkajúceho sa prípustnosti použitia dôkazných prostriedkov, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav veci. Zároveň poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 a 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním upravujúce možnosť použitia údajov získaných informačno-technickými prostriedkami a tvrdil, že správca dane nepatrí medzi orgány štátu uvedené v § 2 ods. 2

cit. zákona. Navyše aj akékoľvek použitie informačno-technických prostriedkov podľa tohto zákona je podmienené predchádzajúcim súhlasom sudcu. Správca dane nie je teda oprávneným orgánom štátu na použitie informačno-technických prostriedkov a nebol mu udelený ani súhlas sudcu na ich použitie. Správa daní nie je zahrnutá do oprávneného účelu použitia informačno-technických prostriedkov podľa § 3 ods. 1, a preto informácie získané prostredníctvom použitia informačno-technických prostriedkov použitých Policajným zborom nie je podľa § 3 ods. 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním možné akokoľvek použiť v daňovom konaní. Žalobca ďalej v tejto súvislosti poukázal na § 7 ods. 3 Zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého, ak sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takomto použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku nijaký štátny orgán, ani iný orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz, ani uznať za dôkaz okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Vzhľadom na uvedené žalobca tvrdil, že správca dane nemôže v daňovom konaní použiť ako dôkaz ani samotné záznamy z použitia informačno-technických prostriedkov, ani ich prepisy, nakoľko nie je oprávneným orgánom štátu podľa § 2 ods. 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním a správa daní ani nie je oprávneným účelom použitia informačno-technických prostriedkov podľa § 3 ods. 1 Zákona o ochrane pred odpočúvaním, a to ani v prípade, ak boli tieto informácie získané z Uznesenia o vznesení obvinenia práve s poukazom na § 7 ods. 3 cit. zákona. Žalobca v žalobách zdôraznil, že žiadny z telefonických hovorov, ktoré boli zaznamenané v rámci odpočúvania, žiadnym spôsobom nepodporujú závery žalovaného a žalovaný neuviedol žiadne konkrétne zistenia, opiera sa len o všeobecnú konštatáciu, ktorá nemá oporu v dokazovaní. K namietanému neprípustnému použitiu dôkazov získaných v trestnom konaní odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky žalobca poukázal na to, že použitie týchto prostriedkov umožňuje v trestnom konaní § 115 Trestného poriadku, podľa ktorého tieto záznamy je možné použiť výlučne v určitých prípadoch v trestnom konaní a zároveň ich možno použiť len v rámci toho trestného konania, v ktorom boli získané. Uvedené podľa žalobcu vyplýva aj z ust. § 115 ods. 7 Trestného poriadku. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva nielen zákaz použiť odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky v inom trestnom konaní (ak nespĺňa podmienky § 115 ods. 1 Trestného poriadku), ale všeobecný zákaz použiť odpočúvanie a záznam telekomunikačnej techniky v akomkoľvek inom konaní, najmä v správnom konaní, a teda aj v daňovom konaní. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok NS SR č.k. 6Sžo/29/2013, na názory Ústavného súdu SR, ako aj na obsah odborného článku JUDr. C. I., PhD. prezentovaného v rámci vedeckej konferencie Bratislavské právnické fórum 2015. Žalobca mal za to, že použitie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku a použitie odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku podlieha v zásade rovnakým pravidlám, a preto sú uvedené rozhodnutia ÚS SR ako aj NS SR bez ďalšieho jednoznačne použiteľné aj na hodnotenie použitia odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky v daňovom konaní. Z uvedeného žalobca vyvodil, že správca dane nemôže žiadnym spôsobom použiť v daňovom konaní ako dôkaz odpočúvanie, ani samotné záznamy telekomunikačnej prevádzky, pretože daňové konanie nie je trestným konaním a použitie týchto dôkazov v správnom (daňovom) konaní je vylúčené, nakoľko sa použitím pre účely správneho konania stávajú nezákonným dôkazom. Žalobca opakovane zdôraznil, že žiadny z telefonických hovorov nepodporuje závery žalovaného, žalovaný neuviedol žiadne konkrétne zistenia a obmedzil sa len na všeobecnú konštatáciu.

14. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal nezákonné použitie listinných dôkazov poskytnutých z trestného konania. Poukázal na to, že žalovaný i správca dane v odôvodnení svojich rozhodnutí na viacerých miestach cituje zo zápisníc zo svedeckých výpovedí svedkov vykonaných v trestnom konaní, ktoré zápisnice vo všeobecnosti možno považovať za použiteľný listinný dôkaz, ak boli vyhotovené zákonným spôsobom, avšak s určitými obmedzeniami. Žalobca v tejto súvislosti opätovne poukázal na článok JUDr. C. I., PhD. a tvrdil, že pokiaľ je pre účely daňového konania potrebné realizovať výsluch svedkov, nie je možné obmedziť sa iba na poukázanie na obsah skôr uvedených svedeckých výpovedí v prípravnom konaní, ale správca dane mal uskutočniť vlastné výsluchy svedkov a to s poukazom na rozdielny účel týchto konaní. Mal za to, že len v prípade, ak výsluch takýchto svedkov v daňovom konaní nemožno uskutočniť, možno použiť podporné zápisnice o ich výsluchoch vykonaných v trestnom konaní. Tento záver podľa žalobcu vyplýva aj z toho, že pri všetkých výsluchoch svedkov, ktorí boli v trestnom konaní vypočutí pred 29.01.2019, t.j. pred vznesením obvinenia (C. I., Y. C., W. I., I. Y. I.) nemal žalobca možnosť byť osobne prítomný, oboznamovať sa s týmito svedeckými výpoveďami a klást' týmto svedkom otázky. Svedecké výpovede je podľa žalobcu potrebné v daňovom konaní opakovať, aby mal daňový subjekt zachované svoje

práva priznané mu Daňovým poriadkom (právo byť osobne prítomný pri vypočutí svedka a klásť mu otázky). Podľa žalobcu takéto výsluchy a ani informácie z nich získané nesmú byť voči týmto osobám použité ani v samotnom trestnom konaní po ich obvinení, a preto z rovnakého dôvodu tvrdil, že nie sú použiteľné ani ako dôkaz v daňovom konaní. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že nie je zrejmé, akým spôsobom správca dane hodnotil listinné dôkazy (zápisnice o výsluchoch obvinených v trestnom konaní), pričom v takýchto prípadoch sa prezumuje len správnosť obsahu samotnej zápisnice o výsluchu obvineného (t.j. že výsluch prebehol tak, ako sa to v zápisnici uvádza), avšak nemožno z toho vyvodzovať pravdivosť tvrdení uvádzaných obvinených v rámci výsluchu. Uvedené je podľa žalobcu aplikovateľné aj na svedkov, a to napriek ich povinnosti a poučeniu vypovedať pravdu, o to viac je to potrebné zdôrazniť pri výpovediach obvinených, kedy je nespochybniteľným právom každého obvineného nebyť k výpovedi nútený a k možnosti vypovedať čokoľvek (a teda vypovedať aj skutočnosti nepravdivé). Podľa žalobcu z uvedených dôvodov je použité zápisníc o výsluchoch obvinených vykonaných v trestnom konaní v daňovom konaní v zásade takmer vylúčené, okrem prípadov, kedy je možné konkrétne skutočnosti uvádzané pri výsluchu obvineným overiť či vyhodnotiť podľa iných získaných dôkazov nezávislých na trestnom konaní. Napriek tomu správca dane neprípustným a ničím neodôvodneným spôsobom uvádza, že preskúmal vo vyrubovacom konaní dokumenty od OČTK (Zápisnice a Uznesenie) a zistil, že tieto dokumenty môže správca dane použiť ako dôkazy o vedomej spolupráci niekoľkých osôb, ktoré vystavovali faktúry k nereálnym (fiktívnym) dodaniam tovaru. Správca dane zašiel podľa žalobcu tak ďaleko, že považuje Zápisnice o výsluchoch obvinených spolu s Uznesením o vznesení obvinenia za dôkaz preukazujúci, že koordinované konanie kontrolovaného platiteľa (daňového subjektu) a uvedených spoločností vykazuje znaky podvodu. Takýto záver správcu dane podľa žalobcu neobstojí aj pre dôvody uvedené žalobcom z hľadiska použiteľnosti Uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj Zápisníc o výsluchoch obvinených vykonaných v trestnom konaní ako dôkazov v daňovom konaní. Žalobca nespochybňuje, že správca dane získal svedecké výpovede zákonným spôsobom, avšak ak ich správca dane používa, tak dôkazom je celý obsah výpovedí a nielen časť výpovedí, ktoré si správca dane účelovo vyberie a ostatné časti ignoruje. Takýto postup je v rozpore s tým, že dôkazom je svedecká výpoveď získaná z trestného konania. Žalobca namietal postup správcu dane, ktorý nečakajúc na ukončenie dokazovania v prípravnom konaní podľa Trestného poriadku prebral len niektoré a vybrané dôkazy zhromaždené OČTK. Podľa žalobcu, ak chcel správca dane čerpať dôkazy z neukončeného trestného konania, mal by vyčkať prinajmenšom do ukončenia prípravného konania, kedy vyšetrovateľ rozhodne, či voči obvinenému podá alebo nepodá prokurátorovi návrh na podanie obžaloby. Žalobca považoval postup správcu dane za predčasný, arbitrárny a porušujúci práva žalobcu aj podľa základných zásad Daňového poriadku.

15. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal, že spis daňového subjektu je vedený spôsobom, ktorý nezaručuje jeho úplnosť a nemennosť. Tvrdil, že jednotlivé strany spisu nie sú očíslované, čísla majú pridelené len jednotlivé podania bez toho, aby bolo identifikované, koľko majú strán, koľko a v akom počte strán majú ich prílohy. Za týchto okolností podľa žalobcu správca dane nezabezpečuje, aby jeho spisy boli nemenné a aby žiadna ich časť nemohla byť upravená, odstránená, či doplnená. Týmto postupom správcu dane je porušený § 3 ods. 1 Daňového poriadku, pretože nie je zaručené, aké dôkazy, listiny a informácie sú súčasťou spisu, a teda podkladom pre vydanie rozhodnutia. Časť spisu je podľa ústne poskytnutej informácie len elektronická, pričom na túto skutočnosť nebol daňový subjekt pri nahliadnutí do spisu upozornený. Podľa žalobcu vedenie spisu nezodpovedá ustálenej judikatúre súdov, v ktorej je špecifikované, akým spôsobom má byť vedený spis orgánu verejnej správy (napr. Rozhodnutie NS SR č. k. 5Sžf/13/2016 z 30.05.2017). Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie žalovaného, že listiny nachádzajúce sa na CD nemusia byť žalobcovi predložené, lebo vytlačenie dokumentov je neefektívne a nadbytočné. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na Rozsudok NS SR č.k. 1Sžp/1/2010 zo 17.08.2010, z ktorého odcitoval časť textu týkajúci sa vykonávania práva účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu, aby bola zabezpečená spravodlivosť konania pred orgánom verejnej správy. Podľa žalobcu spôsob, akým je spis správcu dane vedený, nespĺňa zákonné požiadavky na spisy administratívneho orgánu a postupom správcu dane je porušované právo žalobcu na spravodlivosť konania pred orgánom verejnej správy. Žalobca vyslovil podozrenie, že niektoré z dôkazov nie sú súčasťou spisu a správca dane nie je schopný preukázať úplnosť a nemennosť administratívneho spisu.

16. Žalobca v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 ďalej zhodne namietal porušenie Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len „Dohovor“), ktorý je záväzný aj pre SR tým, že správca dane nerešpektuje prezumpciu nevinoty, právo neobviňovať seba samého a priamo

porušuje aj § 22 ods. 2 Daňového poriadku, v zmysle ktorého si správca dane nemôže urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. V tejto súvislosti poukázal na čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru. Ďalej poukázal na Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) č. 31827/96 z 03.05.2001 v prípade J.B. proti Švajčiarsku a na judikatúru ESLP, z ktorej vyplýva, že prezumpcia nevinoty je porušená, ak rozhodnutie súdu alebo vyjadrenie verejného činiteľa ohľadne osoby obvinenej z trestného činu odráža názor, že je táto osoba vinná ešte predtým, ako bola jej vina preukázaná zákonným spôsobom. Ďalej poukázal na Uznesenie ÚS SR II.ÚS 599/2012. Žalobca poukázal na to, že správca dane i žalovaný stavia významnú časť svojho dokazovania na skutočnostiach zistených z trestného spisu, pričom vytrháva z kontextu len určité dôkazy, prípadne len určité časti výpovedí či iných dôkazov a používa listiny z trestného konania nezákonným spôsobom. Žalobca bol obvinený zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona. Je jednoznačné, že posúdenie vykonané správcou dane v rámci ústneho pojednávania vychádza z predpokladu, že L. W. predmetný trestný čin spáchal a správca dane túto skutočnosť aj tvrdí, keď tvrdí, že sa zapojil do daňového podvodu, ktorým je vytvorenie fakturačných reťazcov s cieľom získať daňovú výhodu. „Daňový podvod“ je konkrétnym názvom trestného činu podľa § 277a Trestného zákona a správca dane by mal byť teda podstatne opatrnejší vo svojich vyjadreniach a dôsledne rozlišovať význam, ktorý výrazu daňový podvod prisudzuje Trestný zákon a judikatúra Súdneho dvora EÚ. Správca dane však v rámci svojho konania vychádza z tak tvrdeného skutkového stavu, ktorý nevyhnutne predpokladá spáchanie trestného činu daňového podvodu resp. krátenia dane. Práve preto, že rozhodovanie správcu dane je založené na takom tvrdenom skutkovom stave, ktorý (ak by bol pravdivý) predstavuje nepochybne spáchanie trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona, tak takýmito rozhodnutiami je porušené základné právo L. W. na spravodlivý proces a to práve porušením prezumpcie nevinoty v zmysle uvedených rozhodnutí ESLP ako aj Ústavného súdu SR. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že správca dane argumentuje používaním výrazu daňový podvod v zmysle judikatúry SD EÚ, pretože ak by sa daňový subjekt dopustil takého skutkového konania, ktoré vo svojom rozhodnutí správca dane uvádza, nepochybne by to znamenalo posúdenie takéhoto konania ako trestného činu. Žalobca uviedol, že z judikatúry ESLP plynie, že prezumpcia nevinoty je porušená, ak rozhodnutie súdu alebo vyjadrenie verejného činiteľa ohľadne osoby obvinenej z trestného činu odráža názor, že táto osoba je vinná, ešte predtým, ako bola jej vina preukázaná zákonným spôsobom. Táto úvaha je zo strany správcu dane podľa žalobcu zrejme aj preto, že stavia značnú časť dôvodov neprípustne na Uznesení o vznesení obvinenia.

17. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal, že správca dane neprerušil daňové konanie, hoci žalobca podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku žiadal, aby správca dane v tomto prípade prerušil daňové konanie až do času, kým bude právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní. Argumentoval, že daňové konanie je síce samostatným konaním, v ktorom správca dane rozhoduje o správnom určení dane, avšak posúdenia a závery správcu dane sú založené na podozreniach, ktoré sú súčasťou trestného konania a výsledok daňového konania je priamo závislý na tom, či sa tieto podozrenia potvrdia alebo vyvrátia. Bez takéhoto prerušenia je daňový subjekt vystavený do znevýhodňujúceho právneho postavenia, keď súčasne nemá povinnosť vypovedať v trestnom konaní ako obvinený, avšak súčasne je povinný plniť svoje dôkazné a iné povinnosti v daňovom konaní. Žalobca tvrdil, že správcovi dane vznikla povinnosť prerušiť daňové konanie a to až do ukončenia trestného konania vedeného voči daňovému subjektu, pretože súčasným vedením daňového konania, v ktorom má žalobca povinnosť vypovedať pravdivo a preukazovať niektoré ním tvrdené skutočnosti, je porušená zásada zákazu sebaobviňovania obvineného v trestnom konaní, nakoľko dôkazy z daňového konania sú používané v trestnom konaní ako listinné dôkazy.

18. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal porušenie princípu legitímneho očakávania - predvídateľnosti rozhodnutí, ktorý je jedným zo základných pilierov štátu. Postup orgánu verejnej moci musí byť predvídateľný a orgán verejnej správy nemôže v skutkovo podobných prípadoch rozhodovať rozdielne. Správca dane podľa žalobcu tento princíp porušil v dvoch oblastiach. Prvým prípadom je to, že v rozpore s princípom legitímnych očakávaní, ak ani správca dane, ktorý disponuje rozsiahlymi právomocami pri kontrole nezistí žiadne závadné skutočnosti pri činnosti dodávateľa daňového subjektu, tak napriek tomu tvrdí, že o takýchto skutočnostiach daňový subjekt mal a mohol vedieť. Podľa žalobcu je nemysliteľné, aby daňový subjekt disponoval lepšími vyšetrovacími metódami, ako správca dane, nakoľko nemá prístup do databáz, či výkazov jednotlivých daňových subjektov. V tejto súvislosti poukázal na to, že z rozhodnutí správcu dane vyplýva, že správca dane nazerá na obchodnú činnosť daňového subjektu rovnako v prípade viacerých dodávateľov, ktorých činnosť bola spojená s p. C., o.i. spoločnosť MAOP s.r.o., ktorá bola

predchádzajúcim dodávateľom pred spoločnosťou DIMĀS s.r.o. Daňový subjekt však nemá možnosť zistiť, či jeho obchodný partner vykonáva svoju činnosť v súlade s právnymi predpismi, nemá možnosť nazeráť do jeho účtovných dokladov, do jeho daňových záznamov, daňové úrady a banky o svojich klientoch informácie neposkytujú. Daňový subjekt môže podporne využiť len informatívne zoznamy správcu dane, sociálnej poisťovne a pod. o ich dlžníkoch. Pani C. bola konateľkou spoločnosti MOAP s.r.o. a žalobca teda jednal s osobou oprávnenou jednať za tento subjekt. Obchodná spolupráca trvala po dlhší čas a žalobca voči nej nadobudol dôveru. Práve dlhodobosť spolupráce je jedným z faktorov, podľa ktorých je potrebné posudzovať „dobromyseľnosť“ subjektu, ktorý bol zapojený do reťazca, o existencii ktorého nevedel. Žalobca nemal ako overiť skutočnosť, či je p. C. zamestnaná v spoločnosti DIMĀS s.r.o., pretože nemá právo oboznamovať sa s jej pracovnou zmluvou, ktorú uzavrela so spoločnosťou DIMĀS s.r.o. V prospech dôvery žalobcu pritom svedčí skutočnosť, že obchodná spolupráca prebiehala po dlhší čas, pričom jeho objednávky a požiadavky boli plnené, tovar mu bol dodávaný a za dodaný tovar riadne zaplatil. Žalobca poukázal na to, že správca dane už v r. 2013 robil preverovanie ohľadne obchodných vzťahov s dodávateľom MAOP s.r.o., o čom existujú Zápisnice z 27.09.2013 a 14.10.2013 a ani na základe týchto pojednávaní správca dane nespochybnil v predmetnom čase spoluprácu žalobcu s týmto dodávateľom. Uvedené podporuje dobromyseľnosť žalobcu a zároveň preukazuje skutočnosť, že žalobca odôvodnene považoval spoluprácu s p. C., ktorá sa tiež týkala dodávok mäsa, ktoré pochádzalo od rovnakého poľského dodávateľa, ako pri dodávkach spoločnosti DIMĀS s.r.o. Správca dane nespochybnil ako dodávateľa spoločnosť MAOP s.r.o. ani v rámci miestnych zisťovaní, pričom tieto skutočnosti sú správcovi dane známe z jeho úradnej činnosti. Hoci sa tieto konania netýkajú priamo spoločnosti DIMĀS s.r.o., ale dodávateľa MAOP s.r.o., ktorý je so spoločnosťou DIMĀS s.r.o. prepojený práve cez osoby p. C. a p. C., len ubezpečil žalobcu o tom, že sa jedná o spoluprácu, ktorá netrpí žiadnym problematickým správaním, či podvodným konaním. Správcovi dane sú z jeho úradnej činnosti známe všetky Protokoly z daňových kontrol za r. 2013 a 2014, vrátane všetkých vyjadrení žalobcu, výpovedí svedkov, predložených dodacích listov. Ani správca dane pri vykonávaní svojej činnosti pri preverovaní vzťahov žalobcu a spoločnosti MOAP s.r.o. túto spoločnosť nespochybnil a žalobca oprávnenne očakával, že správca dane považuje spoločnosť MOAP s.r.o. za štandardnú obchodnú spoločnosť, ktorá si plní svoje povinnosti. Druhým prípadom porušenia princípu legitímneho očakávania je podľa žalobcu samotné posúdenie dostatočnosti dôkaznej situácie vo vzťahu k posúdeniu, či došlo k dodávkam tovarov medzi jednotlivými členmi obchodného reťazca. Ak žalobca disponuje takými dôkazmi, na základe ktorých všeobecné súdy jednoznačne v prípade súdneho sporu priznávajú dodávateľovi nárok na zaplatenie peňažných prostriedkov za dodávky tovarov, tak podľa žalobcu rovnaký rozsah dôkazov musí byť postačujúci aj pre správcu dane. Opačný prístup môže viesť k tomu, že hoci daňový subjekt bude neúspešný v súdnom spore so svojím dodávateľom a bude mu musieť zaplatiť za fakturovaný tovar, a teda z pohľadu súdu bude preukázaný nárok dodávateľa na zaplatenie ceny za tovar, tak správca dane posúdi situáciu odlišne a pri rovnakých dôkazoch nárok na odpočet DPH neprizná. Žalobca poukázal na obchodný spor vedený pred Okresným súdom v Banskej Bystrici vo veci sp.zn.63Cb/20/2017.

19. Žalobca v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal neúplnosť a nedostatočnosť dokazovania správcu dane a nedostatočne zistený skutkový stav. Poukázal na to, že z nahliadnutia do spisu správcu dane zistil, že správca dane len účelovo vybral časť dôkazov nachádzajúcich sa v trestnom spise ČVS: PPZ-369/NKA-FP-ST-2016, a preto žalobca k odvolaniu predložil aj ďalšie doklady nachádzajúce sa v predmetnom trestnom spise. Zároveň žiadal, aby boli ako dôkaz v daňovom konaní použité všetky listinné dôkazy z trestného spisu, najmä výpovede všetkých svedkov a všetkých obvinených. V tejto súvislosti poukázal na Zápisnicu z ústneho pojednávania z 03.01.2017 o tom, že v elektronickej forme boli predložené listinné dôkazy (príjmové listy, dodacie listy, objednávky, faktúry) osvedčujúce, že existoval vzťah, v ktorom žalobca objednával tovar u spoločnosti DIMĀS s.r.o. už v r. 2014. Ďalej poukázal na to, že správca dane nezohľadnil celý obsah výpovede M. C. a jeho manželky M. C., v ktorej opisovali, akým spôsobom si žalobca u nich objednával dodávky mäsa a potvrdili, že žalobca za tieto dodávky mäsa aj riadne platil, najmä bezhotovostne. Platby v hotovosti vodičom boli skôr výnimkou ako bežnou praxou, o čom svedčia predložené výpisy z bankových účtov. Žalobca zdôraznil, že nikdy nevystavoval objednávky v poľštine a ak takéto existujú (pravdepodobne v trestnom konaní), takéto objednávky žalobca nevystavil. Ďalej poukázal na to, že žiadal, aby správca dane zodpovedal, či bola vykonaná daňová kontrola v spoločnosti PROBESS s.r.o. a aby pripojil do tohto konania všetky miestne zisťovania a daňové kontroly týkajúce sa všetkých subjektov, ktoré mali byť účastníkmi obchodného reťazca, nekontaktnosť alebo popretie činnosti takejto spoločnosti nemôže byť jediným dôkazom, na ktorom správca dane založí svoj záver o neuskutočnení obchodnej činnosti.

Správca dane ďalej v rozpore s požiadavkou na dostatočné zistenie skutkového stavu pre vydanie rozhodnutí nevykonával dôkaz výsluchom p. I. a uspokojil sa len s výňatkami z výpovedí tejto osoby vykonanými OČTK, čím uprel žalobcovi možnosť konať s týmto svedkom priamo a klásť mu otázky, čím závažne porušil práva žalobcu. Správca dane nevyčkal na vykonanie výsluchu M. K. I. v trestnom konaní, pri ktorom by žalobca ako obvinený mal možnosť osobne byť prítomný a klásť mu otázky. Tento výsluch bol vykonaný v Poľsku a uskutočnil sa v trestnom konaní až po vydaní rozhodnutí správcu dane dňa 23.07.2019 a 24.07.2019. Aj s ohľadom na obsah výpovede M. K. I., ktorá však postupom správcu dane nemohla byť predmetom jeho skúmania, by boli rozhodnutia správcu dane výrazne ovplyvnené. Zároveň žiadal, aby správca dane vykonával dôkazy - zistenie ostatných (v žalobe označených) odberateľov spoločností MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o. v rozhodnom období, uvedených vo vyšetrovacom spise a aby vypočul ako svedkov štatutárnych zástupcov týchto spoločností, že ani tieto spoločnosti o zapojení do daňového podvodného reťazca nevedeli. Ide o spoločnosti, ktoré obchodovali v rovnakom období ako žalobca so spoločnosťou MOAP s.r.o. a DIMĀS s.r.o. Vyššie uvedené návrhy na dokazovanie správcu dane nevykonával. Správca dane vychádzal z predpokladu, že žalobca získal neoprávnenú výhodu práve možnosťou uplatniť DPH na vstupe pri vnútroštátnom dodaní. Ale rovnakým spôsobom nadobúdali tovar aj ostatní odberatelia, a teda buď sa do podvodného konania zapojili všetky tieto subjekty a správca dane by musel preukázať vedomosť všetkých subjektov o zapojení do podvodného konania, alebo je tu logický záver, že žalobca (rovnako ako ani ostatní odberatelia) o zapojení do podvodného konania nevedel. Žalobca poukázal na Znalecký posudok Ing. D., ktorý žalobca predložil ako dôkaz na preukázanie tvrdenia, že nevedel o svojom zapojení do podvodného reťazca a navrhol vypočuť svedkov - konateľov 31 obchodných spoločností (špecifikovaných v žalobách v bode 153). Správca dane odmietol vykonať tento dôkaz s odôvodnením, že ho považuje za nedôvodný, pretože nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že títo svedkovia sa zúčastnili na vytvorení fakturačných reťazcov, v ktorých posledným článkom bol žalobca. Takéto zdôvodnenie považoval žalobca za zmatečné. Žalobca už pri navrhovaní tohto dôkazu, o ktorého existencii sa dozvedel až zo Znaleckého posudku č. 2/2020 vypracovaného v rámci trestného konania, uviedol, že ide o odberateľov, ktorí vystupovali v rovnakých reťazcoch ako on sám. Tieto výpovede žalobca považuje za zásadné, pretože ak uvedené osoby nemali vedomosť o svojom zapojení do podvodného konania, je to podľa žalobcu dôkaz o tom, že o tomto zapojení nevedel ani žalobca. Tento dôkaz správca dane podľa žalobcu účelovo odmietol vykonať a tým mu bolo odňaté vykonanie dôkazu na preukázanie jeho tvrdenia, že o zapojení do podvodného reťazca nevedel. Tento dôkaz bude podľa žalobcu možné predložiť až po výsluchu znalca, pretože podľa žalobcu znalec niektoré svoje závery založil na nesprávnych predpokladoch. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na Rozsudok NS SR sp. zn. 4Sžfk/17/2018 z 05.02.2019, ktorý sa týka spoločnosti POZANA MĀSO s.r.o., ktorá sa zúčastnila (podľa znaleckého posudku) rovnakých obchodných reťazcov. Neexistuje pritom žiadny dôkaz, že by žalobca získaval späťne peňažné prostriedky od spoločnosti MAOP s.r.o., DIMĀS s.r.o. alebo od p. C. alebo od p. I.. Správca dane tak podľa žalobcu postupuje v rozpore s § 24 ods. 2 Daňového poriadku, keď nedbá na to, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Týmto navrhovanými a sčasti aj predkladanými dôkazmi žalobca preukazoval, že nie je pravdou, že by daňový subjekt vedel alebo mal vedieť, že sa svojím nadobudnutím zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH a že nepochybne disponoval reálnym plnením poskytnutým jeho dodávateľom.

20. Žalobca v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal, že rozhodnutia trpia zmatečnosťou záverov správcov dane, závermi, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, špekuláciami a dohadmi správcu dane, ako aj nesprávnym právnym posúdením vecí, ďalej namietal, že tieto rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V tejto súvislosti poukázal na pravidlá uvedené v rozsudku SD EÚ vo veci C-245/04 EMAG Handel Eder OHG, podľa ktorého je správne, ak sa tovar fyzicky prepravuje len medzi prvým (poľským) dodávateľom a posledným odberateľom (daňovým subjektom). Nikto netvrdil, že by bol takýto tovar vykladaný u subdodávateľov daňového subjektu. Hodnotenie správcu dane podľa žalobcu jednoznačne odporuje uvedenému rozsudku, pretože v prípade obchodnej spolupráce daňového subjektu s jeho dodávateľmi a ich dodávateľmi sa jednalo v zmysle rozsudku EMAG o tzv. pohyblivú a nepohyblivú dodávku. Pri aplikácii záverov tohto rozsudku na prípad daňového subjektu (žalobcu) je podľa žalobcu dodávka konkrétneho tovaru z Poľska, pri ktorej došlo k preprave na Slovensko tzv. pohyblivou dodávkou, ktorá je intrakomunitárnym dodaním tovaru oslobodeným od DPH a dodávka medzi spoločnosťou DIMĀS s.r.o. a daňovým subjektom je potom dodávkou nepohyblivou. Vzhľadom na charakter reťazového obchodu sa jednoznačne nemôže vyžadovať, aby bol tovar skutočne prepravený od poľského dodávateľa k jednotlivým dodávateľom v rámci reťazového obchodu a až následne k daňovému subjektu. V

takom prípade nemôže daňový subjekt preukazovať skutočnosť, že mu tovar dodala práve spoločnosť DIMĀS s.r.o. prepravnými dokladmi, ale len inými dôkazmi preukazujúcimi existenciu dodávateľsko-odberateľského vzťahu medzi daňovým subjektom a spoločnosťou DIMĀS s.r.o. Podľa žalobcu správca dane nesprávne vykladá závery Rozsudku SD EÚ C-245/04 EMAG a argumentácia správcu dane je podľa žalobcu neprípustná a zmätočná, keď správca dane na jednej strane neguje tento rozsudok a na druhej strane preukazuje existenciu daňového podvodu práve neaplikovaním tohto rozsudku. Žalobca ďalej tvrdil, že argumentácia (správcu dane i žalovaného) rozsudkom ESD č. C-332/2015 nie je na mieste. V tomto rozsudku sa neexistencia, či nepredloženie faktúr a dokladov posudzovali vo vzťahu k povinnostiam samotného kontrolovaného subjektu, avšak správca dane argumentuje týmto rozsudkom vo vzťahu k nepredloženiu faktúr, či evidencie inými subjektami (MAOP s.r.o., DIMĀS s.r.o.) Nepredkladanie účtovníctva či iných záznamov subjektami, za ktorých konanie daňový subjekt nezodpovedá, nemôže byť pri rozhodovaní na ťarchu daňového subjektu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudky SD EÚ C-332/15 (Giuseppe Aston), C-576/15 (Maja Marinova), ktoré poukazujú na judikatúru týkajúcu sa nesplnenia si povinností daňového subjektu a z toho vyplývajúcim dôsledkom. Preto posúdenie správcu dane i žalovaného, že ak nepredloží dôkazy jeden z členov reťazca, tak je celý reťazec poznačený podvodom, je nelogické a svojvoľné. Žalobca poukázal na to, že z informácií RVPS dostupných na oficiálnej internetovej stránke. Vyplýva, že oznamovaciu povinnosť má prevádzkovateľ potravinárskeho podniku, ktorý ako prvý v SR prijme alebo dostane zásielku potravín, ktoré sú mu dodané z iného členského štátu. Túto povinnosť si žalobca splnil, žalovaný nesprávne stotožňuje faktúry s podávaním informácií podľa § 7b ods.1 zák.č. 152/1995 Z.z. o potravinách. Skutočnosť, že žalobca vedel, od ktorej spoločnosti z Poľska jeho dodávateľa tovar nakupujú, je bez akéhokoľvek významu a zasielanie objednávok len v kópii mailom na vedomie tomuto subjektu nič nepreukazuje. Žalobca riadne za dodávky tovaru platil a to práve subjektu, u ktorého si dodanie tovaru objednal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenia Obchodného zákonníka. Ak si teda žalobca u svojho dodávateľa - spoločnosti POLKAP s.r.o., MAOP s.r.o. či DIMĀS s.r.o. objednal plnenie a predmetné plnenie mu došlo, bol povinný ho prijať a to aj v prípade, ak dodávateľ plnil tento svoj záväzok prostredníctvom inej osoby, inak by sa dostal do porušenia zmluvného vzťahu.

21. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal, že správca dane nepreukázal, že by daňový subjekt (žalobca) o jeho zapojení do podvodného konania vedel alebo mal vedieť. Tvrdil, že nevedel, že dodávky tovarov, ktoré odoberal, boli zapojené do podvodného konania a nemal mať o tejto skutočnosti ani ako vedomosť. Takýto záver nevyplýva ani z dokazovania a správca dane vyvodzuje takéto závery nesprávne zo skutočností, z ktorých takéto závery nevyplývajú, resp. uvádza ničím nepodložené špekulácie. Žalobca podľa informácií, ktoré sa začiatkom r. 2019 dozvedel prostredníctvom OČTK, dospel k presvedčeniu, že v reťazci, ktorého bol súčasťou, skutočne s vysokou pravdepodobnosťou mohlo dôjsť k zneužívajúcemu konaniu s cieľom nekalým spôsobom profitovať zo systému DPH, tieto skutočnosti však žalobca počas realizácie obchodných vzťahov nevedel a ani vedieť nemohol. Žalobca sa až z Uznesenia o vznesení obvinenia dozvedel, že by do obchodného reťazca mali byť zaradené spoločnosti ako PETREX Košice s.r.o., Insia L-M s.r.o., SHANTAL s.r.o., či PROBESS s.r.o., s ktorými neprichádzal žiadnym spôsobom do styku, pretože do toho času komunikoval s p. C. a jeho manželkou a prostredníctvom nich realizoval obchody, čo tieto osoby aj pri svojich výpovediach či už pred správcou dane, alebo aj pred OČTK jednoznačne potvrdili. Za zavádzajúce považuje žalobca tvrdenie správcu dane, že finančný tok úhrad v obchodnom reťazci nekopíruje celý obchodný prípad v reťazci, pretože žalobca nemá žiadny dosah na to, ako s peňažnými prostriedkami, ktoré zaplatí svojmu dodávateľovi, tento subjekt ďalej naloží. Žalobca riadne a prednostne bezhotovostne platil svojim dodávateľom, napr. spoločnosti MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o. a nemal žiadny vplyv na ďalší finančný tok od tejto spoločnosti. K účtom spoločnosti MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o. majú dispozičné právo aj M. C. a M. C. a M. K. I., avšak nikdy k nim nemal dispozičné právo Ľ. W.. Dokazovanie a závery správcu dane môžu poukazovať na to, že tu bolo obchodné spojenie a dohoda medzi M. C., M. C. a M.K. I., avšak zo žiadneho dôkazu (riadne vykonaného a prípustného v daňovom konaní) podľa žalobcu nevyplýva, že by o takejto dohode žalobca ako daňový subjekt vedel alebo s ňou bol dokonca uzročený. O zapojení spoločnosti EJKON s.r.o., PROBESS s.r.o., Speed way s.r.o., PETREX Košice s.r.o., Insia L-M s.r.o. a SHANTAL s.r.o. sa žalobca dozvedel až z Uznesenia o vznesení obvinenia a dovtedy o týchto spoločnostiach nemal žiadnu vedomosť. Nemal možnosť zistiť, aké spoločnosti sú zapojené do obchodného reťazca, ktorého je súčasťou, pretože poznal len jeho priameho dodávateľa tovaru a vzhľadom na osobitný charakter komodity (mäso) a súvisiace administratívne povinnosti voči štátnym orgánom na úseku veterinárnej a potravinovej správy pozná aj subjekt, ktorý mäso na kamión nakladá. Neexistuje žiadny priamy dôkaz potvrdzujúci vedomosť

žalobcu o zapojení vyššie uvedených spoločností do obchodného reťazca. Daňový subjekt teda nemohol vedieť o zapojení do reťazca tzv. zmiznutých obchodníkov (ako ich nazýva správca dane) a jeho vedomosť o ich zapojení ani nevyplýva zo žiadneho dôkazu vykonaného správcom dane a dokonca ani z dôkazov vykonaných OČTK. Práve naopak, z výsluchov M. I., M. C. a M. C. vyplýva potvrdenie tvrdení žalobcu, že žalobca tovar objednával u spoločnosti MAOP s.r.o. resp. DIMĀS s.r.o. Žalobca potvrdil, že v niektorých prípadoch robil obchody aj priamo s poľským dodávateľom a tak boli aj vykazované v príslušných záznamoch. Skutočnosť, že žalobca pozná M. I. a že spolu komunikovali, nič nedokazuje. Žalobca poukázal na Zápisnicu o výpovedi obvineného M. I., ktorého výsluch sa uskutočnil 01.07.2019 a 23.07.2019 v Krakove v rámci trestného konania vedeného NAKA, pričom konateľ a majiteľ Zaklad Rozbiuru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny v rámci svojej výpovede vysvetlil spôsob vykonávania obchodnej činnosti, potvrdil, že tovar od neho objednával M. C. a M. C. a oni určovali odberateľov na Slovensku, kde malo byť mäso fyzicky dodané. Z tejto výpovede podľa žalobcu vyplýva, že obchodná činnosť sa reálne uskutočňovala, objednávky mu dodávali C., tovar vozili jeho vodiči na Slovensko viacerým odberateľom, za tovar mu platili C., a to za firmy MAOP s.r.o. alebo DIMĀS s.r.o. Táto výpoveď podľa žalobcu môže ovplyvniť správcu dane, pretože M. I. sa vyjadril k spolupráci s manželmi C. obsiahlejšie ako v predchádzajúcich výpovediach a výsluchoch, ktoré ako dôkaz použil správca dane. Táto výpoveď obvineného M. I. podľa žalobcu v spojení s ostatnými dôkazmi preukazuje, že ak aj bol žalobca zapojený do reťazca, v ktorom došlo k podvodnému konaniu, tak o tom žalobca nevedel a ani nemohol vedieť. Žalobca ďalej poukázal na Zápisnice o výpovediach svedkov: I. H., G. K., I. G., P. Y., I. P., Z. C., N. Y., ktorí boli vypočutí v rámci trestného konania a ktorí pracovali vo firme Zaklad Rozbiuru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny (poľský dodávateľ mäsa) ako vodiči. Svedkovia potvrdili, že mali splnomocnenie k bankovému účtu spoločnosti MAOP s.r.o. udelené p. C., o čom rozhodol M. I., vybrali peňažné prostriedky z bankového účtu MAOP s.r.o. a následne ich odovzdávali do firmy Zaklad Rozbiuru Miesa. Potvrdili odvoz mäsa do Krupiny, Banskej Bystrice, Popradu, Košíc a Prešova, teda aj žalobcovi. Niektorí vodiči podľa výpovede vedeli, kto je U. W., niektorí ho nevideli alebo ho nepoznali. Ďalej žalobca poukázal na Zápisnicu o výsluchu svedka C. H. z 05.08.2019 uskutočneného v rámci trestného konania, ktorý bol konateľom a spoločníkom spoločnosti Speedway s.r.o. od 14.06.2012 do 15.12.2015, ktorá mala byť zapojená do reťazca obchodných spoločností ako tzv. zmiznutý obchodník. Svedok L. W. vôbec nepoznal. Žalobca poukázal na to, že udelenie plnej moci poľským vodičom a prístup k účtu spoločnosti MAOP s.r.o. či DIMĀS s.r.o. a výpovede týchto svedkov nedokazujú, že by žalobca o tejto praxi vedel. Ďalej žalobca uviedol, že zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplýva povinnosť, aby obchodník musel mať skladové priestory. Pokiaľ správca dane uviedol, že zistené skutočnosti preukazujú, že žalobca sa zapojil do konania, ktoré vykazuje znaky podvodného zneužitia práva, z rozhodnutí nie je zrejmé, ako sa správca dane vysporiadal s rozsiahlym Znaleckým posudkom Ing. D. a domnieva sa, že len na základe časti jeho záverov správca dane konštatoval, že tento znalecký posudok preukazuje vedomé zapojenie žalobcu do podvodného reťazca s cieľom získať neoprávnenú konkurenčnú výhodu. Správca dane opomenul uviesť, aké opatrenia mal žalobca prijať. Poukázal na to, že nedisponuje prostriedkami na overenie si svojich dodávateľov, ich účtov či fakturačných systémov. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by bol s prípadnými neprímerane nízkymi nákupnými cenami za tovar oboznámený. Potvrdením spoľahlivosti obchodných partnerov je podľa žalobcu práve dlhodobá spolupráca. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na Rozsudok KS Bratislava sp. zn. 2S/76/2015 z 28.10.2015, potvrdený Rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sžf/45/2016 z 26.06.2019. Poukázal na to, že ani právny predpis, ani správca dane nemôže daňovému subjektu ukladať, ani vyžadovať plnenie povinností (pri preverovaní svojich obchodných partnerov či obstarávaní dôkazov), ktoré sú objektívne nesplniteľné. Poukaz správcu dane na rozsudok SD EÚ C-73/06 Planzer o fiktívnom usadení sa (fiktívne sídlo) je podľa žalobcu nerelevantný.

22. Žalobca ďalej v žalobách týkajúcich sa zdaňovacích období január až august 2014 zhodne namietal nezákonný pokus o solidaritu daňových subjektov ako nesprávne právne posúdenie veci, pretože správca dane si účelovo vybral daňový subjekt (žalobcu) na „dodanie“, nakoľko predpokladá, že pri dorubení DPH iným subjektom v obchodnom reťazci by bol pri vymáhaní pohľadávky neúspešný, čo žalobca považuje za neprípustné. Žalobca ako daňový subjekt legitímne očakával, že jeho dodávatelia, ako aj všetky subjekty zapojené do obchodného reťazca sa budú správať zákonným spôsobom. Keďže nepoznal priamych dodávateľov spoločností MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o., mohol sa len domnievať, že táto spoločnosť priamo nakupuje mäso od poľského dodávateľa a že je prvým odberateľom, t.j. prvonadobúdateľom tovaru na území SR. Daňový subjekt nemal informácie o tom, že spoločnosti MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o. majú medzi sebou a poľským dodávateľom tovaru ešte ďalších obchodníkov a túto vedomosť ani nemal ako mať. Legitímne teda očakával, že keďže nie je prvonadobúdateľom tovaru na

území SR, tak si príslušný prvonadobúdateľ povinnosť odvodu DPH splnil. Ak by si všetky spoločnosti, ktoré boli zapojené do obchodného reťazca tak, ako ho popísal správca dane, splnili všetky svoje zákonné povinnosti, neexistoval by žiadny dôvod, aby správca dane konal voči žalobcovi. Žalobca z toho vyvodil, že správca dane sa snaží nezákonným spôsobom preniesť na žalobcu majetkovú zodpovednosť za zaplatenie DPH z tovaru, ktorý pochádzal z Poľska. Nezákonnosť tohto postupu správcu dane podľa žalobcu vyplýva o.i. aj z § 69b a § 69 ods. 14 Zákona o DPH. Ani jeden z vyššie uvedených prípadov však nebol naplnený, pretože ceny tovaru, ktorý daňový subjekt nadobúdal, neboli ani neprimerane nízke, ani neprimerane vysoké a žalobca nikdy členom žiadneho orgánu spoločnosti MAOP s.r.o. a DIMÁS s.r.o., ani žiadnej zo spoločností, ktoré správca dane označuje za tzv. zmiznutých obchodníkov. V tejto súvislosti žalobca poukázal na Rozsudok NSS ČR sp. zn. 5Afs/60/2017 z 30.04.2018.

23. Žalobca následne v bode 234 žalôb za zdaňovacie obdobia január až august 2014 zhodne odcitoval niektoré vybrané odseky uvedeného Rozsudku NS SR sp.zn.1Sžf/31/2016 zo dňa 17.10.2017 týkajúce sa rozloženia dôkazného bremena v súvislosti s posudzovaním oprávnenosti uplatnenia práva na odpočítanie DPH zo zdaniteľných obchodov, pričom dôkazné bremeno podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku zaťažuje zásadne daňový subjekt, ktorý si uvedené právo uplatnil, v prípade preukazovania zneužitia práva alebo účasti na daňovom podvode je však dôkazné bremeno len na správcovi dane. Ďalej poukázal na závery uvedené v cit. rozsudku, ku ktorým dospel najvyšší súd aj vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora EÚ, podľa ktorej o zneužitie práva ide vtedy, keď napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených slovenským právnym poriadkom bolo získané daňové zvýhodnenie, ktoré je v rozpore s cieľmi právnej úpravy DPH, pričom z okolností prípadu je zrejmé, že získanie tohto daňového zvýhodnenia je spojené (podmienené) s vytvorením umelých podmienok (t.j. odporujúcim pôsobením trhového mechanizmu na ekonomické činnosti daňových subjektov) na jeho dosiahnutie a bolo hlavným účelom posudzovaných plnení. O zneužitie práva podľa najvyššieho súdu nejde v prípade, ak dotknuté ekonomické činnosti môžu mať iné objektívne vysvetlenie, ako iba dosiahnutie daňového zvýhodnenia. Ďalej vo vzťahu k prípadom rozhodnutým SD EÚ najvyšší súd poukázal na rozsudky, pri ktorých sa uplatnila zásada zákazu zneužitia práva, pričom šlo o prípady daňových subjektov, ktoré účelovým zapojením rôznych spoločností do posudzovaných obchodných transakcií vytvorili umelú konštrukciu, ktorá im umožnila uplatniť si právo na odpočítanie dane, ktoré by im inak nevzniklo. Súdny dvor v týchto prípadoch dospel k záveru, že plnenie bez ohľadu na jeho skutočnú povahu vykonané iba s cieľom vyhnúť sa DPH, nie je samo o sebe ani „dodávkou tovaru“ ani „poskytnutím služby“, ani opatrením prijatým v rámci „hospodárskej činnosti“ na účely DPH a právo na odpočítanie dane v takýchto prípadoch daňovému subjektu neprináleží. Konštatoval, že z celku objektívnych prvkov musí vyplývať, že hlavný cieľ skúmaných plnení je získať daňovú výhodu, pričom vnútroštátny súd môže pri posudzovaní tejto otázky vziať do úvahy čisto umelý charakter takých plnení, ako aj právne, ekonomické a/alebo personálne prepojenie medzi zahrnutými podnikateľmi v pláne zníženia daňového zaťaženia, čo však v preskúmvanej veci správca dane a s ním aj žalovaný jednoznačne nepreukázali. Od zneužitia práva ako dôvodu pre nepriznanie nároku na odpočítanie dane na vstupe je v zmysle judikatúry SD EÚ nutné odlišovať účasť na podvodnom reťazci zdaniteľných obchodov, ktorého účelom je taktiež nedovolené profitovanie zo spoločného systému DPH, pričom k podvodnému konaniu dochádza vtedy, keď jeden z účastníkov transakcie neodvedie štátu daň a ďalší účastník si ju odpočíta za účelom získania neoprávneného daňového zvýhodnenia. V tejto súvislosti však Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre Axel Kittel a Recolta Recycling stanovil, že právo platiteľa dane, ktorý uskutočňuje tieto plnenia, na odpočet DPH zaplatenej na vstupe, nemôže byť ovplyvnená ani tým, že v dodávateľskom reťazci, ktorého sú tieto plnenia súčasťou, sa nachádza iné plnenie, ktoré prechádza alebo nasleduje po plnení platiteľa a ktoré je bez toho, aby to platiteľ dane vedel alebo mohol vedieť, poznačené podvodom vo vzťahu k DPH. Žalobca poukázal na judikatúru NS SR v spojení s judikatúrou SD EÚ vo veciach C-354/03 Optigen Ltd., C- 353/03 Fulcrum Electronics Ltd., C-484/03 Bond House Systems Ltd., C-80/11, C-142/11 Mahagében Kft. a Péter Dávid.

24. Žalobca poukázal na odôvodnenie cit. rozsudku najvyššieho súdu, ktorý vo vzťahu k ním prejednávanému prípadu uviedol, že žalobca bol označený správcou dane za jedného z článkov koordinovaného reťazca spoločnosti, v ktorom malo dochádzať k nedovolenému úniku na DPH, k neoprávnenému odpočítaniu dane, resp. k zníženiu daňovej povinnosti, o čom svedčia i v daňovom konaní prezentované výsledky šetrení orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaný v napadnutých rozhodnutiach konštatuje, že v danom prípade išlo o zneužitie práva z daňového hľadiska, ktoré má znaky daňového podvodu z trestno-právneho hľadiska, čo je predmetom rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní. Z rozhodnutia SD EÚ vo veci Axel Kittel Recolta Recycling SPRL možno vyvodit

kritériá pre posúdenie účasti daňového subjektu na daňovom podvode na účely rozhodnutia o pripustení uplatnenia práva na odpočet dane, pričom pri pripisovaní závažnosti uvedeného testu najvyšší súd vychádzal z toho, že legitímne očakávanie daňového subjektu na splnenie majetkovej pohľadávky voči štátu môže byť len vo výnimočných prípadoch narušené zistením nezákonného konania u týchto subjektov. Preukázanie existencie daňového úniku v reťazci plnení, v ktorom sa ocitol žalobca (vo veci preskúmvanej NS SR č.k. 1Sžf/31/2016) je pojmovým znakom podvodu na DPH a jednou z podmienok pre neprípustenie uplatnenia práva na odpočítanie dane zo zdaniteľných obchodov tvoriacich súčasť takéhoto reťazca. Od toho sa potom logicky odvíja preukazovanie ostatných podmienok. V tomto prípade NS SR považoval napadnuté rozhodnutia za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a pripomenul, že žalobcovi nebolo v daňovom konaní preukázané, že sa úmyselne zapojil do podvodného reťazca spoločností obchodujúcich s tovarom. Podľa odôvodnenia NS SR správca dane i žalovaný napriek riadnemu zisteniu skutkového stavu nerozlíšili zneužitie práva od podvodného konania na DPH, ktoré sú v zmysle judikatúry SD EÚ samostatnými dôvodmi pre nepriznanie nároku na odpočítanie dane s vlastnými charakteristikami a odlišnosťami v ich preukazovaní. Podľa žalobcu správca dane nechápe tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, ku ktorej poukázal na Rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010, v zmysle ktorého neexistencia niečoho sa zásadne nepreukazuje. Žalobca nemohol preukazovať svoje tvrdenie o svojej nevedomosti o činnosti iných subjektov a v takomto prípade sa presúva dôkazné bremeno na správcu dane. Žalobca neobjednával tovar reálne u dodávateľa v Poľsku, ale len vedel, že tovar z Poľska pochádza.

25. Ďalej žalobca v bodoch 240 až 247 jednotlivých žalôb za zdaňovacie obdobia január až august 2014 zhodne poukázal na rozsudky SD EÚ vo veciach C-80/11 Mahagében Kft. a C-142/11 Péter Dávid, C-324/11 Gábor Tóth a súvisiace rozsudky, C-18/13 Maks Pen a súvisiace rozsudky, C-642/11 Stroj trans a súvisiace rozsudky, C-285/11 Bonik, rozsudok v spojených veciach C-354/03, C-353/03 a C-484/03 Optigen Ltd., Fulcrum Electronics Ltd. a Bond House Systems Ltd., C-439/04 a C-440/04, C-277/14 a z každého od citoval niekoľko odsekov ich odôvodnenia týkajúcich sa otázky zamietnutia práva na odpočítanie DPH a podmienok takéhoto postupu, resp. tým, že právo na odpočítanie dane nie je možné zamietnuť platiteľovi dane, ktorý nevedel alebo nemohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou podvodu spáchaného dodávateľom, alebo že iné plnenie tvoriace súčasť dodávateľského reťazca, ktoré predchádzalo dodaniu platiteľa dane alebo po ňom nasledovalo, bolo poznačené podvodom vo vzťahu k DPH. Zároveň v bodoch 248 až 252 poukázal žalobca na rozsudky NS SR a rozsudky Krajského súdu v Bratislave týkajúce sa rozloženia dôkazného bremena daňového subjektu na právne vzťahy týkajúce sa jeho dodávateľa a dodávateľových subdodávateľov, resp. týkajúce sa vedenia a dokazovania a hodnotenia dôkazov správcou dane, vrátane zásad daňového konania. Žalobca v tejto súvislosti nespochybnil, že podľa informácií, ktoré sa začiatkom r. 2019 dozvedel prostredníctvom OČTK, je tu dôvodné podozrenie, že v reťazci ktorého bol súčasťou skutočne s vysokou pravdepodobnosťou došlo k zneužívajúcemu konaniu, či podvodnému konaniu s cieľom nekalým spôsobom profitovať zo systému DPH, tieto skutočnosti však žalobca počas realizácie obchodných vzťahov nevedel a ani nemohol vedieť. Správca dane zakladá svoje závery o tom, že žalobca vedel, že je zapojený do daňového podvodu, ktorého sa mal podľa správcu dane dopustiť v spolupráci s ďalšími spoločnosťami, výlučne na špekuláciách, na čiastkových vetách vytrhnutých z kontextu a v rozpore s vykonaným dokazovaním. Žalobca zdôraznil, že si riadne plnil všetky svoje povinnosti tak voči RVPS, ako aj v oblasti daní a ohradil sa proti záveru správcu dane, že by mal vedieť, že je zapojený v daňovom podvodnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na to, že s dotknutými dodávateľmi obchodovali aj iné mäsospracujúce spoločnosti, pričom správca dane pri svojej preverovacej činnosti má nepochybne vedomosť aj o ostatných subjektoch, ktoré odoberali tovar od uvedených odberateľov. Žalobca namietal, že zo žiadneho ustanovenia Daňového poriadku nevyplýva povinnosť preukazovať jednotlivé skutočnosti práve listinnými dôkazmi a dôkazná váha listinných dôkazov nie je nadradená ostatným dôkazom. Správca dane podľa žalobcu porušil svoje povinnosti podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku. Tvrdenie správcu dane, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali ním deklarované skutočnosti, považuje za nepravdivé, pričom správca dane účelovo a nezákonne vynecháva z hodnotenia dôkazov tie listinné dôkazy a svedecké výpovede, ktoré sú v rozpore so závermi, ktoré si správca dane „vytýčil“ podľa všetkého už na začiatku kontroly. Zatažovanie daňového subjektu povinnosťou predkladať ďalšie dôkazy (ktorými nemá ani ako disponovať) z dôvodu spochybňovania jeho tvrdení, ktoré však nemá oporu v žiadnych konkrétnych a preukázateľných skutočnostiach, je podľa žalobcu postupom v hrubom rozpore so zásadami dokazovania v daňovom konaní. Správca dane v rozhodnutí rozsiahlo odôvodňoval, aké boli vzťahy medzi subdodávateľmi daňového subjektu, ako boli tieto navzájom prepojené a riadené rovnakou skupinou osôb, avšak žiadnym spôsobom nepreukazuje vedomosť daňového subjektu o

zapojení do takejto schémy, či fiktívneho fakturačného reťazca, ani nutnosť jeho vedomosti o takejto skutočnosti, a to s výnimkou citácií z Uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré sú však nezákonným a nepoužiteľným dôkazom. Výsledkom hodnotenia dôkazov má byť logicky celok, avšak závery správca dane sú podľa žalobcu neudržateľné, čo je zrejmé a spôsob, ktorým správca dane dôkazy hodnotí, je v rozpore s pravidlami pre hodnotenie dôkazov. Rozhodnutie správca dane je podľa žalobcu arbitrárne, zmätočné, nezákonné a nepreskúmateľné, jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a správca dane žiadnym relevantným spôsobom nevysvetlil svoje hodnotenie dôkazov. Podľa žalobcu správca dane nesprávne vyhodnocuje skutkový stav, lebo z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by mal žalobca vedomosť o zapojení iných spoločností do reťazca. Správca dane na základe zaznamenaných telefonických hovorov nepravdivo tvrdí, že žalobca a M. I. sa poznali veľmi dobre. Správca dane neskúmal, či mala spoločnosť MAOP s.r.o. a DIMÁS s.r.o. dohodnuté množstevné rabaty alebo iné zľavy. Platenie za tovar vodičom bolo vyhodnotené správcom dane za odporujúce bežným zvyklostiam, toto tvrdenie však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie (v obdobnom prípade) Krajského súdu v Bratislave č. 2S/76/2015 potvrdeného Rozsudkom NS SR č. 2Sžf/45/2016. Žalobca má za to, že podnikateľskú činnosť vykonával bežným spôsobom, pri obvyklej opatrnosti, pričom o iných subjektoch zapojených do obchodného reťazca s výnimkou poľského dodávateľa nemal vedomosť. O zapojení ostatných spoločností do reťazca sa žalobca dozvedel až z Uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobca poukázal na konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 24S/256/2019 v obdobnej veci.

26. Žalobca v bode IV. žalôb za zdaňovacie obdobie január až august 2014 zhodne uviedol, že na základe dôvodov uvedených v žalobách sú napadnuté rozhodnutia žalovaného i rozhodnutia správca dane nezákonné, pretože

- sú zmätočné, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože závery správca dane a žalovaného nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a tieto závery nie sú odôvodnené, chýba akékoľvek odôvodnenie záverov správca dane či správnej úvahy, ktorou sa pri hodnotení dôkazov správca dane riadil, závery sú arbitrárne, keď sa javí, že vyslovený záver správca dane akoby ani nenadväzoval na predchádzajúcu časť odôvodnenia, správca dane dostatočne neodôvodnil a dôkazmi nepodložil tvrdenie, že daňový subjekt vedel alebo mal vedieť, že je súčasťou daňovo podvodného konania,

- skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutých rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu, pretože správca dane uvádza tvrdenia, ktoré sú v priamom rozpore s administratívnymi spismi, správca dane robí skutkové závery, pre ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ktoré sú skôr domnienkami a špekuláciami, než vyhodnotením skutkového stavu,

- postup žalovaného, ako aj správca dane, ktorým vyžaduje od žalobcu predkladanie dôkazov, ktorými disponovať nemusí a ani nemôže, a ktorých predkladanie zákon nevyžaduje, je v hrubom rozpore s Ústavou SR, Daňovým poriadkom a zásadami daňového konania a predstavuje závažné porušenie práv žalobcu v daňovom konaní, čím došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok nevydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej,

- postup žalovaného, ako aj správca dane, ktorým zakladá svoje rozhodnutia na nezákonnom použití dôkazov, je podstatným porušením ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, pretože správca dane vychádzal z Uznesenia o vznesení obvinenia, ako by sa jednalo o odsudzujúci rozsudok, čo je neprípustné, správca dane nezákonne nakladal s listinnými dôkazmi a to najmä s výpoveďami obvinených, ako aj výpoveďami svedkov vykonanými pred vznesením obvinenia, správca dane nezákonne použil ako dôkaz odpočúvanie a záznamy telekomunikačnej prevádzky a informácie získané prostredníctvom informačno-technických prostriedkov,

- postup žalovaného, ako aj správca dane, ktorým neprerušil daňové konanie podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku s ohľadom na prebiehajúce trestné konanie priamo sa týkajúce rovnakej veci,

- vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko správca tvrdí také povinnosti daňového subjektu, ktoré daňový subjekt nemá a v rozpore s príslušnými právnymi predpismi posudzuje obchodno-právne vzťahy pri dodaní tovaru. Žalobca vzhľadom na vyššie uvedené tvrdenia mal za to, že sú dané zákonné dôvody pre zrušenie napadnutých rozhodnutí i rozhodnutí správca dane v celom rozsahu. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania vo výške 100%.

Vyjadrenia žalovaného k žalobám

27. Žalovaný vo svojich vyjadreniach k žalobám navrhol žaloby zamietnuť a nepriznať žalobcovi trovy konania s tým, že trvá na svojich záveroch uvedených v žalobou napadnutých rozhodnutiach. Žalovaný poukázal na priebeh daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až august 2014 vykonanej na základe Podnetu Prezídia policajného zboru NAKA, Národnej jednotky finančnej polície, expositúra Stred Banská Bystrica, ktorá bola ukončená doručením Protokolu dňa 02.02.2017, ku ktorému sa žalobca vyjadril. Následne správca dane vykonal ďalšie dokazovanie vo vyrubovacom konaní. K zisteniam správcu dane týkajúcim sa spoločnosti POLKAP s.r.o. žalobca neuviedol žiadne pripomienky. Žalovaný poukázal na úkony správcu dane vykonané počas daňovej kontroly i vyrubovacieho konania tak, ako bolo uvedené v odôvodnení prvostupňových rozhodnutí správcu dane za jednotlivé kontrolované zdaňovacie obdobia s tým, že zdôraznil obsah Upovedomenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči fyzickým osobám (okrem iného voči žalobcovi), ktoré bolo začaté z dôvodu, že v presne nezistenej dobe najneskôr však od februára 2013 do najmenej októbra 2015 postupne, plánovite a koordinovane vytvárali sieť na DPH registrovanej SZČO a obchodných spoločností na území Slovenska, ktorú podľa potreby o nové obchodné spoločnosti rozširovali a iné obchodné spoločnosti obmieňali, za účelom, aby medzi týmito spoločnosťami a SZČO navodili zdanie vzájomných reťazových obchodov s mäsom a mäsovými výrobkami a predstierali, že si za ne aj navzájom medzi sebou platia DPH a to za účelom, aby prekryli priamy a skutočný obchodný vzťah medzi poľským dodávateľom mäsa a mäsových výrobkov spoločnosťou Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a slovenským odberateľom mäsa a mäsových výrobkov U. W., medzi ktorých tak umelo vsúvali nimi vytvárané reťazce obchodných spoločností a umožnili tak U. W. na vstupe si odpočítať DPH z predstieraných zdaniteľných obchodov so slovenskými spoločnosťami z takto účelovo vytvorených reťazcov a umelo tak predstierali prenos daňových povinností z DPH na spoločnosti na začiatku takto vytvoreného reťazca, ktorú reálne neodvádzali, ale si ju ponechali, pričom medzi odberateľa U. W. a dodávateľa - poľskú spoločnosť Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny, Michalowice, Poľsko preukázateľne účelovo zapojili reťazce vytvárané najmenej s nasledovnými, nimi priamo alebo nepriamo prostredníctvom iných osôb ovládaných obchodných spoločností MAOP s.r.o., EJKON s.r.o., MIRACON s.r.o., PROBESS s.r.o., DIMĀS s.r.o., Speedway s.r.o., Insia L-M s.r.o., Kleveria s.r.o., SHANTAL s.r.o., BARUT s.r.o. Ako dôkaz v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané telefonické hovory na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc a do spisu boli zabezpečené ich prepisy ako listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú výsledky vykonaného dokazovania, že U. W. vedome nadobúdali mäso z Poľska a spoločnosti, cez ktoré bolo mäso len formálne prefakturované, boli do reťazca vsunuté len formálne s cieľom získať daňovú výhodu.

28. Ďalej žalovaný uviedol, že správca dane poukázal na to, že žalobca vo vyjadrení k Zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 09.06.2020 navrhol vypočuť 31 svedkov, konateľov a zamestnancov spoločností obchodujúcich s mäsom. Tento návrh správcu dane vyhodnotil ako nedôvodný, lebo nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že títo svedkovia sa zúčastňovali na vytvorení fakturačných reťazcov, v ktorých bol posledným článkom žalobca. Ako nedôvodný správca dane vyhodnotil aj návrh žalobcu na vykonanie obhliadky priestorov žalobcu, nakoľko prepravu tovaru zabezpečoval dodávateľ z Poľska. Žalobca dňa 09.06.2019 predložil správcovi dane Znalecký posudok č. 2/2019 vypracovaný znalcom Ing. D. na žiadosť OČTK, ktorý je podľa správcu dane podporným dôkazom o zapojení žalobcu do daňového podvodu. Správca dane 17.07.2020 zaslal žalobcovi Oznámenie, v ktorom uviedol svoje stanovisko k pripomienkam žalobcu s tým, že žalobca neuviedol vo vyjadrení žiadne dôkazy, ani návrhy na dokazovanie, a preto správca dane ukončil dokazovanie a vydal prvostupňové rozhodnutia za jednotlivé zdaňovacie obdobia. Následne žalovaný vo vyjadreniach k žalobám zopakoval rovnaké skutočnosti a zistenia, ako sú uvedené v prvostupňových rozhodnutiach správcu dane s tým, že správcu dane bolo zistené, že žalobca si nesprávne uplatnil odpočet DPH z dodávateľských faktúr od dodávateľa POLKAP s.r.o., nakoľko nebolo preukázané reálne dodanie tovaru žalobcovi uvedeným dodávateľom podľa § 19 Zákona o DPH a tým mu nevzniklo právo na odpočet DPH v zmysle § 49 až § 51 Zákona o DPH, ako aj od dodávateľa MAOP s.r.o., pretože správca dane zistil, že žalobca v skutočnosti nenakupoval tovar od tuzemského dodávateľa MAOP s.r.o., ale priamo od poľského dodávateľa. Žalovaný poukázal na to, že podľa správcu dane žalobca síce formálne splnil zákonné podmienky pre odpočet DPH, avšak odpočítaním dane sa zapojil do konania, ktoré vykazuje znaky daňového podvodu podľa definície judikatúry SD EÚ. Žalovaný vo vzťahu k dodávateľovi POLKAP s.r.o. zopakoval všetky zistenia vyplývajúce z dokazovania a konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a uplatnením odpočtu DPH porušil § 49 ods. 1 Zákona o DPH. Rovnako vo vzťahu k dodávateľovi MAOP s.r.o. žalovaný zopakoval všetky zistenia vyplývajúce z dokazovania a poukázal na to, že správca dane konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie

dodávok tovaru od dodávateľa deklarovaného na faktúrach a že zistené skutočnosti preukazujú, že žalobca sa vedome zapojil do konania, ktoré vykazuje znaky podvodného konania, o ktorom musel žalobca vzhľadom na všetky okolnosti vedieť a ak si aj svojej účasti v reťazci nebol vedomý, mal pri rozumnej miere opatrnosti prijať také opatrenia, ktoré by jeho účasť na podvodnom konaní vylúčili, alebo by mu predišli. Žalovaný poukázal na to, že správca dane mal preukázané, že žalobca vedel o svojom zapojení do daňového podvodu, pretože tovar reálne objednával u poľského dodávateľa, tovar mu reálne poľský dodávateľ dodával, tento platil aj prepravu, ceny dohadoval s poľským dodávateľom, prevzatie tovaru potvrdzoval na dodacom liste poľskému dodávateľovi a tomuto aj reálne platil za tovar, avšak údaje o každej objednávke poskytoval aj I. C., aby vedela správne vystaviť faktúru za spoločnosť MAOP s.r.o., ktorá je fakturačne dodávateľom tovaru. Žalobca hodnoverným spôsobom nevedel vysvetliť, prečo vstupoval do obchodných vzťahov so spoločnosťou MAOP a prečo neobchodoval priamo s poľským dodávateľom. Žalobca mal vytvorené všetky predpoklady na to, aby nakupoval tovar priamo od poľského dodávateľa, nakoľko sa dlhodobo poznali, boli v kontakte, čo obaja potvrdili, a preto vedome, s cieľom vyhnúť sa plateniu dane, vytvoril spolu s inými osobami fiktívny fakturačný reťazec, v ktorom došlo k daňovému úniku tým, že žalobca neodviedol daň zo štátneho rozpočtu z nadobudnutia tovaru z iného členského štátu (Poľska), ktorú bol povinný odvieť, pretože reálne nadobudol tovar priamo od poľského dodávateľa. Žalovaný poukázal na judikatúru SD EÚ, na rozhodnutia NS SR týkajúce sa preukazovania splnenia podmienok na odpočítanie dane s tým, že ak daňovník neunesie dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočítanie DPH. Poukázal aj na Rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžf/100/2016 vo veci fiktívnych dodávok mäsa z ČR pre slovenského odberateľa, ktorý má podľa žalovaného zhodné znaky ako v preverovanom prípade. Následne žalovaný poukázal na Rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžfk/16/2017, z ktorého vyplýva, že pokiaľ boli svedecké výpovede použité z vyšetrovacích spisov, tieto správca dane mohol použiť podľa § 24 ods. 4 a § 26 ods. 7 Daňového poriadku, pričom o nahliadnutí do iných spisov správca dane spísal úradný záznam. Správca dane bol podľa žalovaného oprávnený v daňovom konaní použiť ako dôkaz Zápisnice z výsluchov svedkov získané od OČTK, pričom nebol povinný doslovne interpretovať celé znenia jednotlivých výpovedí svedkov. Túto námietku považoval žalovaný za nedôvodnú. Žalovaný poukázal na obsah Zápisnice z výsluchu obvineného (žalobcu), z ktorej podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že U. W. nadobúdala mäso od poľského dodávateľa, a preto ho nahlásila na RVPS. Žalovaný ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení nezákonnosti postupu správca dane, ktorý na jeho žiadosť neprerušil daňové konanie. Poukázal na § 61 Daňového poriadku, podľa ktorého správca dane nie je povinný konanie prerušiť ani vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie, pretože v daňovom konaní nie je potrebné vyriešiť otázku, či platiteľ je alebo nie je osobou, ktorá spáchala trestný čin. Určenie dane v daňovej kontrole má iný právny základ ako prípadné naplnenie predpokladov trestno-právnej zodpovednosti, trestné konanie je samostatným konaním nezávislým od konaní iných a je aj nezávislé od konania v daňových veciach. K námietke žalobcu, že správca dane i žalovaný neprípustne opierajú svoje rozhodnutia na odposluchoch telefonických hovorov obvinených osôb, žalovaný uviedol, že rozhodnutia správca dane a žalovaného sa nezakladajú primárne na odposluchoch, ale na dôkazoch zistených správcou dane v daňovej kontrole, ktoré sú podrobne popísané v napadnutých rozhodnutiach. Správca dane, ani žalovaný nemali k dispozícii prepis telefonických hovorov, a preto z nich nemohli vychádzať, nemohli ich použiť ako dôkaz v daňovom konaní a túto námietku považoval žalovaný za neopodstatnenú. K námietke neoprávneného použitia Uznesenia o vznesení obvinenia žalovaný uviedol, že vzhľadom na judikatúru ESLP bol žalovaný oprávnený použiť aj toto Uznesenie. Správca dane použil ako dôkaz nielen ním zistené skutočnosti v daňovej kontrole, ale aj Zápisnice z výsluchu svedkov vykonaných OČTK, na čo má legitímne právo, a preto je pri použití logického myslenia možné predvídateľne očakávať, že ak OČTK aj žalovaný vychádzajú z rovnakých dôkazov, dospejú k rovnakým záverom. Uznesenie o vznesení obvinenia je zhrnutím zistených skutočností a dôkazov, na základe ktorých bolo vznesené obvinenie z trestných činov podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku tam uvedeným osobám, podľa ktorého, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému. Žalovaný poukázal na to, že predmetná daňová kontrola bola vykonaná na podnet OČTK. Ďalej poukázal aj na to, že v čase začatia daňovej kontroly už OČTK disponovali určitými zisteniami a dôkazmi, správca dane mohol a aj mal zohľadniť aj tieto zistenia OČTK v daňovom konaní. Žalovaný konštatoval, že správca dane postupoval v súlade s § 26 ods. 7 a § 24 ods. 4 Daňového poriadku, ako aj ustálenou judikatúrou NS SR, pričom s poukazom na Rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžfk/16/2017 uviedol, že pokiaľ boli svedecké výpovede použité z vyšetrovacích spisov, tieto správca dane mohol použiť v zmysle § 24 ods. 4 a § 26 ods. 7 Daňového poriadku, pričom o nahliadnutí do iných spisov správca dane spísal úradný záznam. Žalovaný uviedol,

že postup správcu dane je v súlade s rozsudkom SD EÚ č. C-189/18, v zmysle ktorého daňový orgán môže v rámci správneho konania na účely konštatovania zneužívajúceho konania v oblasti DPH použiť dôkazy získané v rámci doposiaľ neukončeného súbežne vedeného trestného konania voči zdaniteľnej osobe. Žalovaný k námietkam žalobcu týkajúcim sa poukazu na text rozhodnutí správcu dane na str. 4, v ktorom sa uvádza, že „Ako dôkaz v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané telefonické hovory na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc a do spisu boli zabezpečené ich prepisy ako listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú výsledky vykonaného dokazovania, že L. W. vedome nadobúdala mäso z Poľska a spoločnosti, cez ktoré bolo mäso len formálne prefakturované, boli do reťazca vsunuté len formálne s cieľom získať daňovú výhodu“, pričom je zrejmé, že uvedený text použitý v rozhodnutiach správcu dane jednoznačne patrí do citácie z Upovedomenia o začatí trestného stíhania, nakoľko v daňovom konaní neprebíha operatívne preverovanie, ani legálne odpočúvanie účastníckych staníc. Na žiadnom inom mieste sa žalovaný v rozhodnutiach o odposluchoch z telefonických hovorov nezmieňuje, v rozhodnutiach je vždy uvedený zdroj získanej informácie, nikde sa v rozhodnutiach neuvádza ako zdroj informácie prepis telefonických hovorov získaných v rámci operatívneho preverovania NAKA. Žalovaný konštatoval, že zo zistených skutočností vyplýva, že účelovo vytvorený reťazec obchodných spoločností a SZČO (registrovaných platcov DPH) mal deklarovať zdaniteľné obchody za zdaňovacie obdobie február 2013 až október 2015, pričom na začiatku obchodného reťazca bol prevažne poľský dodávateľ (spoločnosť M. I.), táto faktúrami deklarovala, že mäso priamo dodával najmä spoločnostiam EJKON s.r.o., PROBESS s.r.o., Speedway s.r.o., PETREX Košice s.r.o., Insia L-M s.r.o. a SHANTAL s.r.o. Na Slovensku vyhľadával partnerov I. C., on vyhľadával jednotlivé firmy a tiež firmy, na ktoré má byť vystavená faktúra. Tieto spoločnosti vystupujú v reťazci ako tzv. zmiznutí obchodníci, teda ide o spoločnosti, na ktoré bola účelovo prenesená daňová povinnosť, nakoľko boli do reťazca vsunuté ako prvonadobúdatelia na Slovensku. Tieto spoločnosti by mali deklarovať nákup mäsa z Poľska bez DPH a následný predaj slovenským odberateľom s DPH, čím by im vznikla vysoká daňová povinnosť. Preto tieto nárazníkové spoločnosti buď nepriznávali intrakomunitárne nákupy alebo nepodávali daňové priznania alebo vzniknutú vysokú vlastnú daňovú povinnosť znižovali odpočítaním DPH na vstupe z iných prestieraných obchodov. Následne tieto spoločnosti, ktoré boli tzv. prvonadobúdatelia na Slovensku tovar len formálne prefakturovali, najmä do spoločností MAOP s.r.o., DIMĀS s.r.o. a neskôr BARUT s.r.o. a Kleveria s.r.o. Od týchto spoločností bol tovar formálne prefakturovaný k odberateľovi L. W., ktorý takto nadobudnuté mäso a mäsové výrobky ďalej prevažne v Krupine spracoval alebo prostredníctvom svojej obchodnej siete predajní predával konečnému spotrebiteľovi. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že mäso bolo z Poľska zo spoločnosti M. I. dopravené priamo L. W., ktorý u tejto spoločnosti aj figuruje na jej objednávkach. Skutočný obchodný vzťah bol medzi poľskou spoločnosťou Zakład Rozbioru Miesia P.P.U.H. Salon Miesny ako dodávateľom a L. W. ako odberateľom, teda vsunutie ďalších obchodných spoločností bolo len účelové, s jediným cieľom vytvoriť obchodný reťazec a preniesť daňovú povinnosť z L. W., ktorý by bol v skutočnosti prvonadobúdateľom mäsa na Slovensku, na iné už vyššie spomínané a menovanými osobami ovládané spoločnosti. Podľa žalovaného obchody boli ekonomicky neopodstatnené, reťazec bol fiktívny a účelovo vytvorený, nakoľko z takýchto obchodov nebol dosahovaný zisk, ale len strata. Celý tento reťazec zabezpečili a ovládali menované osoby (obvinení) ako členovia organizovanej skupiny, v ktorej mali určené svoje úlohy. Uvedené závery potvrdzuje aj skutočnosť, že žiadna zo zúčastnených spoločností nepredložila správcovi dane ani OČTK medzinárodné nákladné listy (CMR), prepravu tovaru zabezpečoval poľský dodávateľ mäsa, mäso bolo prepravované priamo zo spoločnosti M. I. do prevádzky L. W. v Krupine, čo zhodne potvrdili vo svojich výpovediach L. W., M. I., M. C. a M. C., prevzatie mäsa potvrdil žalobca na dodacom liste šoférovi, väčšinou platil v hotovosti šoférom. Aj podľa databázy intrakomunitárnych obchodov evidovaných v rámci EÚ (VIES) bolo zistené deklarované dodanie do tuzemska platiteľom z Poľska platiteľovi L. W..

29. Žalovaný sa ďalej vyjadril k námietke žalobcu týkajúcej sa vedenia spisu z daňovej kontroly s tým, že ust. § 2 a ani § 23 Daňového poriadku neustanovuje definíciu „spisu“ daňového subjektu a ani jeho úpravu. Pri úkone nazerania do spisu daňovej kontroly boli všetky písomnosti očíslované, chronologicky usporiadané a všetky písomnosti, ktoré boli podkladom pre vypracovanie Protokolu a následného rozhodnutia, boli žalobcovi predložené k nahliadnutiu. Za nedôvodnú považoval žalovaný aj námietku, že na CD sa nachádzajú písomnosti správcu dane, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutí a ktoré neboli predložené k nahliadnutiu, nakoľko správca dane doručuje všetky písomnosti v súlade s Daňovým poriadkom len v listinnej podobe pomocou poštového doručovateľa s doručenkou s opakovaným doručením do vlastných rúk. Žalovaný sa ďalej vyjadril k námietke, že správca dane žalobcovi neumožnil nahliadnuť do písomnosti Úradný záznam zo 07.02.2019, (avšak správny súd uvádza, že takáto námietka sa v žalobách týkajúcich sa daňovej kontroly za zdaňovacie obdobia január

až august 2014 v žalobách nenachádza). K námietke o nevypočutí M. K. I. ako svedka správcom dane, žalovaný uviedol, že žalobca mohol v priebehu výkonu daňovej kontroly navrhnúť správcovi dane vykonať toto vypočutie ako svedka, čo však neurobil. Správca dane Zápisnicu z vylúču svedka M. K. I. z 24.04.2017 získal ako dôkaz pri správe daní na základe žiadosti zo 07.02.2019. V prípade vypočutia M. K. I. ako svedka poľskou finančnou správou prostredníctvom MVI žalobca nebude môcť byť prítomný pri vypočúvaní svedka, nebude mať možnosť klásť mu otázky, nakoľko táto požiadavka je v rozpore s nariadením Rady EÚ č. 904/2010 týkajúcim sa administratívnej spolupráce v boji proti podvodom v oblasti DPH. Požiadavka na aplikáciu právnych predpisov platných v SR v inom členskom štáte je teda v plnom rozsahu nedôvodná. Navyše svedok M. I. už bol vypočutý Obvodnou prokuratúrou Krakow, správca dane disponuje predmetnou zápisnicou, ktorú použil ako dôkaz v daňovom konaní. Pre opakované vypočutie tejto osoby ako svedka, de facto pre opakovanie toho istého úkonu, nie je podľa žalovaného relevantný dôvod, preto aj túto požiadavku považoval žalovaný za nedôvodnú. Žalovaný uviedol, že z vykonaného dokazovania dostatočne jasným spôsobom vyplýva, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, ani spochybiteľným spôsobom nepreukázal, že splnil zákonné podmienky na odpočítanie dane, a preto ďalšie dokazovanie opakovaným vylúčením svedkov by bolo nadbytočné, neefektívne a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Odvolávanie sa žalobcu na Zápisnicu o miestnom zisťovaní zo 16.12.2015 je podľa žalovaného irelevantné, nakoľko miestne zisťovanie bolo zamerané na preverenie finančnej operácie z 11.11.2014, realizáciu vkladov finančných prostriedkov v prospech bankového účtu spoločnosti MAOP s.r.o. (ex offa výmaz 06.06.2019, konateľka M. C.). Rovnako aj odvolávanie sa žalobcu na Zápisnicu o ústnom pojednávaní z 27.09.2013 a Zápisnicu o ústnom pojednávaní zo 14.10.2013 je irelevantné, nakoľko ústne pojednávania boli vykonané v r. 2013, správca dane preveroval obchodné vzťahy so spoločnosťou MAOP s.r.o., tieto boli vykonané na podnet správcu dane vykonávajúceho v tejto spoločnosti daňovú kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie marec 2013. Skutočnosti, ktoré boli v daňovej kontrole zistené, vyhodnotil správca dane vykonávajúci predmetnú daňovú kontrolu. Z Protokolu daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie marec 2013 vyplýva, že spoločnosť MAOP s.r.o. nepreukázala splnenie podmienok pre odpočítanie dane zo svojich prijatých zdaniteľných obchodov a realizáciu dodávok tak, ako boli uvedené na dokladoch predložených ku kontrole. Žalovaný konštatoval, že správca dane postupoval v zmysle § 3 ods. 1 Daňového poriadku, pričom v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi chránil záujmy štátu a obcí a dbal na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Žalovaný konštatoval, že na základe výsledkov rozsiahleho preverenia dospel k záveru, že podnikateľské aktivity žalobcu neboli štandardnými obchodmi, nakoľko bolo preukázané, že fakturačný tok tovaru sa nezhodoval s reálnym tokom obchodovania s tovarom dodaného na územie SR. Všetky skutočnosti poukazujú na skutočnosť, že bol vytvorený umelý mechanizmus obchodovania za účelom odpočítania dane z tovaru nadobudnutého v tuzemsku a jediným cieľom bolo získanie daňovej výhody. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca vedel, že sa svojou činnosťou podieľa na plnení, ktoré je súčasťou daňového podvodu. Žalovaný preto navrhol, aby správny súd žaloby zamietol.

Repliky žalobcu

30. Žalobca vo vyjadreniach k vyjadreniam žalovaného uviedol, že žalovaný nereagoval na skutočnosti a argumentáciu uvedenú v žalobách, len opakoval svoje vlastné tvrdenia a závery z napadnutých rozhodnutí a rozhodnutí správcu dane. Žalovaný sa vo svojich vyjadreniach podľa žalobcu vôbec nevysporiadal so žalobnými dôvodmi uvedenými v správnych žalobách a snaží sa ich preklenúť opakovaním častí svojich rozhodnutí. Následne uviedol obdobné tvrdenia, ako sú uvedené v podaných správnych žalobách a naďalej zotrval na všetkých dôvodoch nezákonnosti napadnutých rozhodnutí uvedených v jednotlivých žalobách, ako aj na petite uvedenom v jednotlivých správnych žalobách.

31. Žalobca v žalobách týkajúcich sa zdaňovacieho obdobia január až august 2014 požiadal správny súd o priznanie odkladného účinku správnej žalobe s poukazom na § 185 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Krajský súd v Banskej Bystrici o návrhoch žalobcu o priznaní odkladného účinku správnym žalobám rozhodol Uzneseniami zo dňa 19.05.2021 č. k. 75S/6/2021-184, 75S/2/2021-184, 75S/11/2021-184, 75S/9/2021-184, 75S/3/2021-182, 75S/8/2021-184, 75S/ a 75S/13/2021-184 tak, že návrhy s poukazom na § 188 SSP zamietol. Rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 09.06.2021.

32. Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením č.k. 75S/6/2021-205 zo dňa 02.12.2021 spojil na spoločné konanie vecí vedené na tunajšom súde vo veci žalobcu U. W., Banská Bystrica proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR, Banská Bystrica pod sp. zn. 75S/6/2021, 75S/2/2021, 75S/8/2021, 75S/11/2021, 75S/9/2021, 75S/3/2021, 75S/5/2021 a 75S/13/2021 s tým, že tieto sa ďalej vedú pod sp. zn. 75S/6/2021 a to s poukazom na § 65 ods. 1 SSP.

Posúdenie podstatných skutkových zistení a právnych argumentov

33. Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP veci prejednal na nariadenom pojednávaní a dospel k záveru, že žaloby boli dôvodné.

34. Splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na podaných žalobách a dôvodoch nezákonnosti napadnutých rozhodnutí v nich podrobne špecifikovaných. Zdôraznil, že žalobca si preveroval svojich obchodných partnerov, avšak nie je v jeho možnostiach a nemá na to ani nástroje, aby preveril, či si tieto subjekty plnia daňové povinnosti, či podávajú daňové priznania, kde majú sídlo. Vo vzťahu k spoločnosti MAOP s.r.o. poukázal na dlhodobú spoluprácu s touto spoločnosťou a manželmi C., dodávky mäsa prebiehali normálne, za obvyklé ceny vo veľkom rozsahu, žalobca nemohol predpokladať, že tento subjekt podniká nelegálne. V daňovom konaní navrhol vypočítať ako svedkov konateľov spoločností, ktoré obchodovali v reťazci, čo však správca dane nevykonali. Poukázal na to, že základom rozhodnutí je skutočnosť, že žalobca sa zapojil do takého konania v obchodnom reťazci, ktoré je zaťažované daňovým podvodom, avšak z rozhodnutí nevyplýva, z čoho správca dane alebo žalovaný vyvodili vedomosť žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na takomto konaní. Ďalej poukázal na preukazovania splnenia podmienok na odpočet dane, pričom žalobca má len jednu podmienku a to predloženie faktúry. Správca dane nespochybnil skutočnú dodávku, alebo materiálne plnenie, ani skutočné dodanie tovaru, len tvrdil, že žalobcovi nebol dodaný tovar, teda mäso, dodávateľom uvedeným na faktúrach. Tvrdil, že žalobca predložil všetky doklady, ktoré mohol mať a mal k dispozícii, t. j. faktúru, navyše predložil objednávky, dôkazy o platbách, príjmové listy, iné dôkazy nemá a nemusel nimi ani disponovať. Mal za to, že žalobca nemôže byť zaťažovaný dôkazným bremenom zo strany správcu dane, alebo žalovaného, ktoré objektívne nie je splniteľné. Ďalej uviedol, že Znalecký posudok predložil správcovi dane z dôvodu, aby sa odstránil nesprávny pohľad správcu dane na to, že obchod prebehol tak, že medzi dodávateľa p. I. a odberateľa p. W. boli vsunutí iní dodávatelia. Žalobca tvoril v spoločnosti MAOP s.r.o. cca 40 % objemu odberu tovaru od tohto subjektu. Keďže sa zo Znaleckého posudku dozvedel o konkrétnych subjektoch, s ktorými mala obchodovať jeho dodávateľská spoločnosť MAOP s.r.o., žalobca aj vzhľadom na hodnotenie dôkazov vykonané správcou dane, ktoré žalobca nepovažuje za správne a zákonné, navrhol vypočítať 31 konateľov týchto spoločností a to na tvrdenie, že nevedel o tom, že bol súčasťou takéhoto reťazca. Správca dane tento dôkaz nevykonali. Z toho, ako bolo vykonané dokazovanie sa môže aj javiť, že mohlo dôjsť k podvodnému konaniu, však nešlo o podvod, ktorý by bol na strane žalobcu, alebo o podvod o ktorom by žalobca vedel. Poukázal na praktiky správcu dane, ktorý mal za cieľ dovyrubiť žalobcovi daň. Vo vzťahu k použitiu Uznesenia o vznesení obvinenia poukázal na to, že nie je možné takéto Uznesenie použiť v daňovom konaní ako dôkaz. Vyjadril nesúhlas s vyjadreniami zástupu žalovaného na pojednávaní a poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci EMAG. Navrhol, aby správny súd rozhodnutia žalovaného i rozhodnutia správcu dane zrušil.

35. Zástupca žalovaného sa na pojednávaní pridrižoval svojich tvrdení uvedených vo vyjadreniach k žalobám a v odôvodneniach rozhodnutí žalovaného, ktoré považuje za zákonné a navrhol správne žaloby zamietnuť. Vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu POLKAP s.r.o. uviedol, že v tomto prípade boli rozhodnutia založené na tom, že nebolo preukázané, že žalobcovi bol dodaný tovar od tejto spoločnosti. Vo vzťahu k fiktívnemu obchodnému reťazcu k spoločnosti MAOP s.r.o., ako deklarovanému dodávateľovi žalobcu (ktorý je už v súčasnosti ex offio vymazaný), poukázal na všetky skutočnosti popísané v rozhodnutiach aj vo vyjadreniach a z toho, že táto spoločnosť nepodávala daňové priznania neplatila dane, došlo k zmene, alebo prevodu obchodného podielu, k zmene konateľov, k nepredloženiu účtovných dokladov, poukázal na výpoveď pani C. a pána C., na skutočnosti zistené zo Zápisníc vykonaných orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj všetky skutočnosti získané správcou dane vlastnou činnosťou, ktoré vytvárajú celkový obraz o tejto spoločnosti, pričom správca dane zisťovaním týchto skutočností nezaťažoval žalobcu, ani nevyžadoval od žalobcu, aby tieto skutočnosti preukazoval. Vo vzťahu k subdodávateľom spoločnosti MAOP s.r.o. (dodávateľovi žalobcu) poukázal na všetky zistenia, ktoré sú uvedené v odôvodneniach rozhodnutí správcu dane i žalovaného, pričom tieto

spoločnosti od roku 2015 boli ex offio vymazané, nevykonávali činnosť, nemali štatutárnych zástupcov, nemali sídlo, resp. v sídlach sa nezdržovali, mali zrušené registrácie na DPH, nepodávali daňové priznania, neplatili dane a všetky tieto skutočnosti sa týkajú zisťovania okolností existencie celého obchodného reťazca, pričom z vykonaného dokazovania je podľa žalovaného zrejme, že žalobca vedel, že tovar (mäso) nebol dodávaný takým spôsobom, ako bol deklarovaný vo fakturačnom toku, ale že bol priamo dodávaný poľským dodávateľom z Poľska a v skutočnosti žalobca vedel o tom, že tovar nadobudol od poľského dodávateľa a nie od svojho deklarovaného dodávateľa uvedeného na faktúrach, z ktorých si uplatnil odpočet. Správca dane všetky skutočnosti získal vykonaným dokazovaním v daňovom konaní, miestnymi zisťovaniami, výsluchmi, nahliadnutím do listín z iných daňových kontrol, z vykonanej MVI, ale aj z dôkazov zabezpečených OČTK a to zo Zápisníc o výsluchu svedkov, z Uznesenia o vznesení obvinenia, avšak všetky tieto dôkazy verifikoval v daňovom konaní. Celý reťazec podľa žalovaného nasvedčuje takej činnosti, ako správca dane opísal vo svojich rozhodnutiach a nasvedčuje aj vedomosti žalobcu o takomto spôsobe vykonávania obchodov. Vo vzťahu k Uzneseniu o vznesení obvinenia uviedol, že je z neho zrejme, resp. opisuje sa v ňom skutkový stav, akým spôsobom boli uvedené operácie vykonávané a tieto okolnosti nasvedčujú záveru správcu dane, že žalobca vedel o tom, že takýmto spôsobom sa obchodovalo. Hoci uvedené Uznesenie nie je dôkazom o tom, že skutok sa stal, alebo že tento skutok spáchal žalobca, alebo iné osoby uvedené v Uznesení, ale toto Uznesenie bolo podľa žalovaného použité správcou dane i žalovaným ako dôkaz v súlade so zákonom vo vzťahu k skutkovému deju a nie ku konštatovaniu viny žalobcu. Z celého konania, ako bolo zistené u žalobcu je podľa žalovaného zrejme, že sa nepreukázalo, že mu bol tovar dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach, ale že mu bol dodaný priamo od poľského dodávateľa a celé konanie žalobcu podľa žalovaného smerovalo k tomu, aby došlo k optimalizácii výsledkov resp. daňových povinností. Keďže žalobca nahlasoval Regionálnej, veterinárnej a potravinárskej správe uvedené dodávky, mal vedomosť, že tovar nebol dodaný takým spôsobom ako bol deklarovaný (spoločnosťou MAOP s.r.o.), resp. jeho označenými alebo fakturačne deklarovanými subdodávateľmi a mohol vedieť, že sa jednalo o intrakomunitárne nadobudnutie tovaru z Poľska. Žalovaný poukázal na Znalecký posudok, z ktorého podľa žalovaného tiež vyplýva, že žalobca mal vedomosť o tom, že je súčasťou takéhoto reťazca, pretože fakturačný tok, ako ho deklaroval žalobca, bol v skutočnosti iný, a preto správca dane správne vyhodnotil takéto konanie ako konanie podvodné. Žalovaný tvrdil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, počas daňovej kontroly bol v podstate nečinný. Žalobca v konaní predložil doklady, avšak vzhľadom na vykonané dokazovanie správca dane nadobudol pochybnosti o týchto dodávkach, žalobcom tvrdené skutočnosti verifikoval a až následne, keď sa žalobca dozvedel o výsledku daňovej kontroly z Protokolu, začal byť aktívny a navrhol vypočutie 31 svedkov až v odvolacom konaní. Vzhľadom na to, že žalobca v súčasnej dobe dlží na daniach Slovenskej republiky 2,438 mil. €, považuje žalobcu za obchodníka nepoctivého. Vo vzťahu k tvrdenej vedomosti žalobcu o tom, že vedel odkiaľ bol tovar dodaný, t.j. že nebol dodaný od dodávateľa MAOP s.r.o., ale od poľského dodávateľa, žalovaný poukázal na to, že žalobca sa so svojím dodávateľom MAOP s.r.o. aj s p. I. dlhoročne poznal a musel vedieť akým spôsobom k dodávkam dochádza, napriek tomu deklaroval tieto dodávky nie ako intrakomunitárne nadobudnutie tovaru, ale ako tuzemské dodávky a uplatnil si aj odpočet dane.

36. Predmetom preskúvacieho konania sú rozhodnutia žalovaného, ktorými boli potvrdené rozhodnutia správcu dane, ktorými bol žalobcovi ako platiteľovi DPH vyrubený rozdiel dane za zdaňovacie obdobia január až august 2014. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správcu dane a postup, ktorý ich vydaniu predchádzal, pričom rozsah prieskumu bol stanovený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými v žalobách a dospel k záveru, že žaloby sú dôvodné.

37. Podľa § 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení úč. do 31. júla 2015 (ďalej len „Zákon o DPH“) (1) Predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- b) poskytnutie služby (ďalej len "dodanie služby") za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskej únie (ďalej len "členský štát"),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

(2) Na účely tohto zákona je

- a) tuzemskom územie Slovenskej republiky,
- b) zahraničím územie, ktoré nie je tuzemskom,

c) územím Európskej únie tuzemsko a územia ostatných členských štátov, ktoré sú zákonmi týchto členských štátov vymedzené na účely dane ako tuzemsko týchto členských štátov,

d) územím tretích štátov územie, ktoré nie je územím Európskej únie.

(3) Na účely tohto zákona sa plnenia pochádzajúce z Monackého kniežatstva alebo určené pre Monacké kniežatstvo považujú za plnenia pochádzajúce z Francúzska alebo určené pre Francúzsko a plnenia pochádzajúce z ostrova Man alebo určené pre ostrov Man sa považujú za plnenia pochádzajúce zo Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska alebo určené pre Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska.

38. Podľa § 8 Zákona o DPH (1) Dodaním tovaru je

a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehmotné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska 5a) v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí,

b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy,

c) odovzdanie tovaru na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej sa vlastníctvo k predmetu nájomnej zmluvy nadobudne najneskôr pri zaplatení poslednej splátky.

(2) Dodaním tovaru je aj prevod vlastníckeho práva k hmotnému majetku za náhradu alebo protihodnotu na základe rozhodnutia vydaného štátnym orgánom alebo na základe zákona.

(3) Ak platiteľ dodá tovar na svoju osobnú spotrebu, dodá tovar na osobnú spotrebu svojich zamestnancov, dodá tovar bezodplatne alebo dodá tovar na ďalší iný účel ako na podnikanie a ak pri kúpe alebo vytvorení tohto tovaru vlastnou činnosťou bola daň úplne alebo čiastočne odpočítateľná, považuje sa takéto dodanie tovaru za dodanie tovaru za protihodnotu. Bezodplatné dodanie tovaru na obchodné účely, ak jeho hodnota nepresiahne 17 eur bez dane za jeden kus, a bezodplatné dodanie obchodných vzoriek sa nepovažuje za dodanie tovaru za protihodnotu.

(4) Za dodanie tovaru sa považuje aj premiestnenie tovaru, ktorý je vo vlastníctve zdaniteľnej osoby, z tuzemska do iného členského štátu, ak je tento tovar odoslaný alebo prepravený ňou alebo na jej účet do iného členského štátu na účely jej podnikania. Takéto premiestnenie sa považuje za dodanie tovaru za protihodnotu okrem premiestnenia tovaru

a) na účel jeho inštalácie alebo montáže zdaniteľnou osobou alebo na jej účet v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru,

b) na účel zásielkového predaja tohto tovaru zdaniteľnou osobou v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru,

c) na účel dodania tovaru na palubách lietadiel, lodí alebo vlakov počas osobnej dopravy na území Európskej únie,

d) určeného na vývoz tovaru do tretích štátov,

e) určeného na dodanie tovaru do iného členského štátu touto zdaniteľnou osobou, ak dodanie tohto tovaru v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, bude oslobodené od dane,

f) na účel ocenenia tovaru alebo na účel prepracovania, spracovania, opravy alebo iných podobných činností fyzicky vykonaných na tomto tovare pre túto zdaniteľnú osobu v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava, za predpokladu, že sa tejto osobe tovar po skončení operácií vráti do tuzemska,

g) na dočasné použitie tohto tovaru v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, na účel dodania služieb touto zdaniteľnou osobou,

h) na dočasné použitie na obdobie nepresahujúce 24 mesiacov na území iného členského štátu, v ktorom by sa dovoz toho istého tovaru z územia tretieho štátu považoval za prepustený do režimu dočasné použitie s úplným oslobodením od dovozného cla,

i) na účel dodania plynu prostredníctvom sústavy zemného plynu, ktorá sa nachádza na území Európskej únie, alebo siete, ktorá je k takejto sústave pripojená, dodania elektriny a dodania tepla alebo chladu prostredníctvom teplárenských sietí alebo chladiarenských sietí podľa § 13 ods. 1 písm. e) a f).

(5) Okamihom, keď sa prestane plniť niektorá z podmienok podľa odseku 4 písm. a) až i), považuje sa takéto premiestnenie tovaru za dodanie tovaru za protihodnotu.

(6) Ak zdaniteľná osoba na základe komisionárskej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy, podľa ktorej koná vo svojom mene na účet inej osoby (ďalej len "komisionárska zmluva"), obstará kúpu tovaru alebo predaj tovaru, platí, že táto zdaniteľná osoba tovar kúpila a predala.

(7) Za dodanie tovaru sa považuje aj odovzdanie huteľného hmotného majetku platiteľom dane na základe nájomnej zmluvy s dojednaným právom kúpy prenajatej veci, ak sa v členskom štáte nájomcu považuje prevzatie predmetu nájmu za nadobudnutie tovaru z iného členského štátu, ktoré je predmetom dane.

39. Podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/ Zákona o DPH (1) Právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

(2) Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

40. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ Zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

41. Podľa § 1 ods. 1 Daňového poriadku tento zákon upravuje správu daní, práva a povinnosti daňových subjektov a iných osôb, ktoré im vzniknú v súvislosti so správou daní.

42. Podľa § 3 ods. 1, 2, 3, 6 Daňového poriadku (1) Pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

(2) Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

(3) Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

(6) Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo inej skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

43. Podľa § 19 ods. 1, 2, 7 Daňového poriadku (1) O ústnom pojednávaní alebo vykonaní úkonu spíše príslušný orgán zápisnicu.

(2) Zo zápisnice musí byť zrejmé najmä kto, kde a kedy ústne pojednávanie alebo úkon vykonal, ktoré osoby sa ho zúčastnili, označenie hlavného predmetu ústneho pojednávania alebo úkonu, súvislé opísanie jeho priebehu, označenie listín a iných vecí odovzdaných pri ústnom pojednávaní alebo úkone alebo podstatný obsah listín predložených na nahliadnutie, vykonané poučenie, vyjadrenie poučených osôb, ich návrhy alebo námietky smerujúce proti obsahu zápisnice, závery o týchto návrhoch alebo námietkach. Ak zápisnica nahrádza podanie, musí mať náležitosti podania.

(7) O oznámeniach, poznámkach, obsahoch telefonických hovorov, odkazoch na iné spisové materiály, výpisoch z vlastných alebo cudzích záznamov a o ďalších skutočnostiach vzťahujúcich sa na vec a zistených príslušným orgánom vyhotoví tento orgán úradný záznam. Úradný záznam podpíše zamestnanec príslušného orgánu, ktorý ho vyhotovil. V úradnom zázname odkáže na zdroj informácie uvedenej v zázname. Na ďalšie náležitosti úradného záznamu sa vzťahujú primerane odseky 1 až 6.

44. Podľa § 22 ods. 1, 2 Daňového poriadku (1) Ak sa pri správe daní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je správca dane takýmto rozhodnutím viazaný; inak si môže správca dane o takejto otázke urobiť úsudok alebo dať inému príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

(2) Správca dane si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby.

45. Podľa § 23 ods. 1, 2 Daňového poriadku (1) Daňový subjekt alebo jeho zástupca je oprávnený nazeráť do spisu daňového subjektu týkajúceho sa jeho daňových povinností. Do písomností, na základe

ktorých sa vykonáva dožiadanie podľa § 21 alebo podľa osobitného predpisu, 21a) je daňový subjekt alebo jeho zástupca oprávnený nazrieť najskôr po tom, ako sa získa výsledok takéhoto dožiadania, ktorý je použiteľný ako dôkaz pri správe daní; to neplatí, ak príslušný orgán členského štátu alebo príslušný orgán zmluvného štátu, ktorému bola poskytnutá informácia o daňovom subjekte podľa osobitného predpisu, 21a) uviedol, že nesúhlasí so sprístupnením takýchto písomností. Správca dane je povinný o každom takomto nazretí do spisu vyhotoviť úradný záznam. Daňový subjekt alebo jeho zástupca nie je oprávnený nazeráť do písomností obsahujúcich utajované skutočnosti (22), do dokumentov, sprístupnením ktorých by boli dotknuté právom chránené záujmy iných osôb, do písomností, ktorých sprístupnením by mohlo dôjsť k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu správy daní alebo k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu objasnenia alebo vyšetrenia vecí podľa osobitných predpisov, 22a) do informácií o oznámení alebo sprístupnení daňového tajomstva Policajnému zboru alebo orgánom činným v trestnom konaní, a do súhrnného protokolu podľa § 19a; to neplatí, ak sa použijú ako dôkaz pri správe daní.

(2) Na žiadosť daňového subjektu alebo jeho zástupcu správca dane zo spisového materiálu, do ktorého možno nazrieť, vydá rovnopis, alebo vyhotoví fotokópie alebo listinnú podobu elektronického dokumentu a vydá ich daňovému subjektu alebo jeho zástupcovi a na ich požiadanie osvedčí ich zhodu s originálom.

46. Podľa § 24 ods. 1, 2, 3, 4 Daňového poriadku (1) Daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane pri správe daní,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

(2) Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

(3) Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

(4) Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

47. Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov.

1) Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

48. Podľa § 45 ods. 1 písm. c/, d/, e/, f/, g/ Daňového poriadku daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len "kontrolovaný daňový subjekt"), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a navrhovať dôkazy dostupné správcovi dane, ktoré sám nemôže predložiť, najneskôr do dňa jej ukončenia,

- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadrovať sa v priebehu daňovej kontroly k zisteným skutočnostiam, k spôsobu ich zistenia alebo navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

49. Podľa § 45 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ e/, f/, g/ Daňového poriadku kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať v priebehu daňovej kontroly záznamy, ktorých vedenie ukladá osobitný predpis, 2) a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady, vo forme požadovanej správcom dane, ak ich v tejto požadovanej forme vedie, vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia,

- f) umožňovať vstup do sídla, miesta podnikania kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla, miesta podnikania alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu, poskytnúť výpisy, alebo ich kópie.

50. Podľa § 46 ods. 1, 2, 3, 5, 8, 9 písm. a/, 10 Daňového poriadku (1) Daňová kontrola začína dňom určeným v oznámení správcu dane o daňovej kontrole. Oznámenie o daňovej kontrole musí obsahovať deň začatia daňovej kontroly, miesto výkonu daňovej kontroly, druh kontrolovanej dane a kontrolované zdaňovacie obdobie alebo kontrolované účtovné obdobie. Správca dane v oznámení určí aj lehotu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly s poučením o následkoch ich nepredloženia. Ak z dôvodu na strane daňového subjektu nemožno daňovú kontrolu začať v deň uvedený v oznámení o daňovej kontrole, je povinný túto skutočnosť oznámiť správcovi dane do ôsmich dní od doručenia oznámenia a dohodnúť s ním nový termín začatia, daňová kontrola však nesmie začať neskôr ako 40 dní od doručenia oznámenia o daňovej kontrole.

(2) Ak sa vykonáva daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti, daňová kontrola je začatá v deň spísania zápisnice o začatí daňovej kontroly alebo v deň uvedený v oznámení o daňovej kontrole. Oznámenie o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti musí obsahovať deň začatia daňovej kontroly, miesto výkonu daňovej kontroly, kontrolované zdaňovacie obdobie. Správca dane v oznámení určí aj lehotu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly s poučením o následkoch ich nepredloženia.

(3) Správca dane je oprávnený začať daňovú kontrolu aj bez oznámenia podľa odseku 1, ak to ustanovuje osobitný predpis, 33) alebo ak o vykonanie daňovej kontroly požiadajú orgány činné v trestnom konaní alebo ak je dôvodné podozrenie, že účtovné alebo iné doklady budú pozmenené, znehodnotené alebo zničené. V týchto prípadoch v deň začatia daňovej kontroly zamestnanec správcu dane spíše zápisnicu o začatí daňovej kontroly; v zápisnici o začatí daňovej kontroly musí byť uvedený deň začatia daňovej kontroly, miesto vykonávania daňovej kontroly, predmet daňovej kontroly a kontrolované zdaňovacie obdobie alebo kontrolované účtovné obdobie.

(5) Ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

(8) Zamestnanec správcu dane z daňovej kontroly vyhotoví protokol, ktorý obsahuje výsledok daňovej kontroly vrátane vyhodnotenia dôkazov; protokol sa nevyhotovuje, ak je daňová kontrola ukončená podľa odseku 9 písm. b) a c). Ak sa daňovou kontrolou zistil rozdiel v sume, ktorú mal kontrolovaný daňový subjekt podľa osobitných predpisov 1) zaplatiť alebo vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov, 1) zašle správca dane kontrolovanému daňovému subjektu protokol, ktorého súčasťou je výzva na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole, ak tento zákon neustanovuje inak. Vo výzve správca dane určí lehotu, nie kratšiu ako 30 pracovných dní od doručenia takého protokolu, v ktorej sa má kontrolovaný daňový subjekt vyjadriť k zisteniam uvedeným v protokole a označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, ktoré nemohol predložiť v priebehu daňovej kontroly. Ak je to možné, daňový subjekt predloží aj listinné dôkazy. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa daňovou kontrolou rozdiel v sume, ktorú mal kontrolovaný daňový subjekt podľa osobitných predpisov 1) zaplatiť alebo vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov 1) nezistí, výzva na vyjadrenie k protokolu sa nezasiela. Rovnako sa výzva nezašle, ak daňový subjekt neumožní vykonanie daňovej kontroly, v dôsledku čoho mu zanikne nárok na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu. 36a)

(9) Daňová kontrola je ukončená dňom doručenia protokolu podľa odseku 8.

(10) Lehota na vykonanie daňovej kontroly je najviac jeden rok odo dňa jej začatia. Na prerušenie daňovej kontroly sa primerane použije § 61. Ak ide o daňovú kontrolu závislých osôb, ktoré určujú základ dane podľa osobitného predpisu, 36b) druhostupňový orgán môže lehotu podľa prvej vety pred jej uplynutím na základe písomného odôvodnenia predĺžiť najviac o 12 mesiacov.

51. Podľa § 61 ods. 1, 2 Daňového poriadku (1) Správca dane daňové konanie

a) preruší, ak má vedomosť, že sa začalo konanie o predbežnej otázke,

b) môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu. 21a)

(2) Správca dane môže daňové konanie prerušiť najdlhšie na 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci daňového konania; túto lehotu môže správca dane predĺžiť na nevyhnutný čas.

52. Podľa § 63 ods. 1, 2, 5 Daňového poriadku (1) Ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 2) možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

(2) Rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis 1) neustanovuje inak.

(5) Rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

53. Podľa § 68 ods. 1, 3 Daňového poriadku (1) Ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, vyrubovacie konanie začína nasledujúci deň po dni doručenia protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1 a končí dňom doručenia rozhodnutia daňovému subjektu; vyrubovacie konanie nezačne, ak sa výzva podľa § 46 ods. 8 nezasiela. Vyrubovacie konanie po doručení protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorý začal daňovú kontrolu. Vyrubovacie konanie po doručení protokolu s výzvou podľa § 49 ods. 1 vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorý doručil daňovému subjektu oznámenie podľa § 48 ods. 2. Ak daňovú kontrolu vykonalo finančné riaditeľstvo, vyrubovacie konanie vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá miestne príslušný správca dane. Ak je vec vrátená na ďalšie vyrubovacie konanie, vyrubovacie konanie vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorého rozhodnutie bolo zrušené.

(3) Ak daňový subjekt predloží pripomienky a dôkazy v lehote určenej správcovi dane vo výzve podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1, dohodne so správcovi dane deň prerokovania pripomienok a dôkazov ním predložených; ak sa nedohodnú, určí deň ich prerokovania správca dane. Ak sa daňový subjekt nemôže zúčastniť na prerokovaní, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane na základe písomného vyjadrenia daňového subjektu a ním predložených dôkazov vykoná dokazovanie alebo miestne zisťovanie. Ak sa daňový subjekt alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní pripomienok a dôkazov ním predložených, správca dane spíše o tejto skutočnosti úradný záznam. Správca dane vydá rozhodnutie do troch mesiacov od uplynutia lehoty určenej vo výzve podľa prvej vety. Ak vzhľadom na mimoriadnu zložitosť prípadu, iné závažné okolnosti alebo osobitnú povahu prípadu nemožno rozhodnúť ani v lehote troch mesiacov, môže túto lehotu pred jej uplynutím na základe písomného odôvodnenia primerane predĺžiť druhostupňový orgán. Správca dane o predĺžení lehoty upovedomí daňový subjekt.

54. Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

55. Podľa § 114 Trestného poriadku (1) V trestnom konaní pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vyhotoviť obrazový, zvukový alebo obrazovo-zvukový záznam, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

(7) V inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak ide o trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

56. Podľa § 115 Trestného poriadku (1) V trestnom konaní o zločine, korupcii, trestných činoch extrémizmu, trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestnom čine legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 a 234 Trestného zákona alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Príkaz možno vydať, ak nemožno sledovaný účel dosiahnuť inak alebo ak by bolo jeho dosiahnutie iným spôsobom podstatne sťažené. Ak sa pri odpočúvaní a zaznamenávaní telekomunikačnej prevádzky zistí, že obvinený komunikuje so svojím obhajcom, takto získané informácie nemožno použiť na účely trestného konania a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť; to neplatí, ak ide o informácie, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajca.

(7) V inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak ide o trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1.

57. Podľa § 1 ods. 1, 2 zák. č. 166/2003 Z.z. v znení k 09.09.2019 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o ochrane pred odpočúvaním“) (1) Tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

(2) Tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. 1)

58. Podľa § 3 ods. 1, 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním (1) Informačno-technický prostriedok možno použiť len vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku a zahraničnopolitických záujmov štátu, bezpečnosti a obrany štátu, získavanie informácií zo zahraničných zdrojov, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných a ak dosiahnutie tohto účelu inak by bolo neúčinné alebo podstatne sťažené; informačno-technické prostriedky možno v pôsobnosti Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva použiť aj mimo územia Slovenskej republiky v rozsahu úloh podľa osobitných predpisov. 5a) Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

(2) Údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1.

59. Podľa § 7 ods. 1, 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním (1) Kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len "záznam"), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci; to neplatí, ak ide o postúpenie záznamu alebo jeho kópie v rámci spolupráce spravodajských služieb s orgánmi iných štátov obdobného zamerania a pôsobnosti a medzinárodnými organizáciami podľa osobitného predpisu 6a) a tiež na účely jeho jazykového prekladu, odtajnenia vrátane jeho dešifrovania alebo dekódovania, ak osoba, ktorej sa má záznam alebo jeho kópia takto poskytnúť, podpíše vyhlásenie o mlčanlivosti. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

(2) Ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, 1) vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok.

60. Podľa § 134 ods. 1 SSP správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

61. Podľa § 191 ods. 1 písm. d/, e/, g/ SSP správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak
d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,
e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,
g) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

62. Žalobca v časti III. žalôb týkajúcich sa spoločnosti POLKAP s.r.o. namietal arbitrárnosť záveru žalovaného a správca dane, ktorý nemá oporu v dokazovaní, o tom, že spoločnosti POLKAP s.r.o. ako dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť, a ktorý bol založený na tom, že spoločnosti POLKAP s.r.o. a DOMUS - DIZAJN, s.r.o. nepredložili správcovi dane účtovníctvo a spoločnosť POLKAP s.r.o. nepredložila žiadne dôkazy o reálnom dodaní tovaru, nakoľko podľa žalobcu neboli zohľadnené všetky skutočnosti a dôkazy týkajúce sa tejto spolupráce a žalobcu správca dane trestá za to, že jeho dodávateľ nepredložil účtovníctvo či iné dôkazy. K zisteniu správca dane, že predložené doklady neobsahujú skutočnosti preukazujúce pôvod tovaru uviedol, že je to irelevantné, nakoľko zo žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť uvádzať vo faktúre alebo v dodacom liste údaj o pôvode tovaru. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný nesprávne aplikoval a vykladal predpisy EÚ, konkrétne v rozhodnutí sa odvoláva na čl. 3 ods. 1 a 2 nariadenia Komisie (EÚ) č. 931/2011, ktoré nemajú nič spoločné s preukazovaním skutočného dodania tovaru. Podľa žalobcu môže faktúra slúžiť ako dodací list, avšak právne predpisy neurčujú povinnosť vystaviť dodací list, pričom v preskúvaných prípadoch skutočné odobratie tovaru nebolo spochybnené. Z rozhodnutí nie je podľa žalobcu zrejmé, akú povinnú náležitosť v zmysle § 74 Zákona o DPH neobsahovali faktúry od dodávateľa POLKAP s.r.o. Tvrdil, že tieto obsahovali všetky povinné náležitosti a žalovaný len sankcionoval žalobcu za to, že faktúry neobsahovali náležitosti, ktoré podľa zákona obsahovať nemali a nemuseli, čím mu nepriamo uložil povinnosť, ktorá je nad rámec zákona. Žalobca ďalej poukázal na to, že skutočnosť, že tovar pochádzal z Poľska, pričom jeho pôvod bol rôzny, neznamená, že tovar žalobcovi nedodala spoločnosť POLKAP s.r.o. O tom, že mu ho dodala svedčí skutočnosť, že žalobca tejto spoločnosti za dodávky tovaru riadne zaplatil, pričom nie je zrejmé, ako to správca dane a žalovaný vyhodnotili, od nikoho iného si tento tovar neobjednal a o zapojení iných subjektov do reťazca žalobca vôbec nevedel. Žalobca s poukazom na časti rozsudku SD EÚ č. C-332/15 (Giuseppe Anton) namietal, že nepredkladanie účtovníctva či iných záznamov subjektmi, za ktorých konanie daňový subjekt nezodpovedá, nemôže byť pri rozhodovaní na ťarchu daňového subjektu. Podľa jeho názoru výpoveď svedka I. C. nič nepreukazuje, pričom nie je zrejmé, prečo správca dane nevypočul I. Y. a N. W. I., ktorí boli tiež konateľmi spoločnosti POLKAP s.r.o., na základe čoho mal za to, že správca dane založil svoje závery na nedostatočne vykonanom dokazovaní. Tvrdil, že žalobca riadne predložil správcovi dane doklady, ktoré je podľa zákona povinný uchovávať, t.j. faktúry, ako aj doklady týkajúce sa príjmu tovaru do skladu žalobcu, jednoznačne preukázal disponovanie materiálным plnením, t.j. uskutočnený príjem dodávok mäsa žalobcovi, pričom správca dane ani žalovaný samotné materiálne plnenie nespochybnili, dodávateľovi, od ktorého si daňový subjekt tovar objednal žalobca aj riadne platil a neexistuje žiadny dôkaz, na základe ktorého by si žalobca objednával tovar u inej osoby alebo, že by s inou osobou o tomto tovare komunikoval, pričom nepredloženie účtovníctva, či faktúr dodávateľom daňového subjektu nesmie byť kladené na ťarchu žalobcu. Správca dane a žalovaný spochybnili len skutočnosť, že tovar žalobcovi dodala práve osoba uvedená na faktúre (spoločnosť POLKAP s.r.o.), avšak v rozpore s judikatúrou ESD nepriznali žalobcovi právo na odpočet DPH bez toho, aby preukázali, že žalobca vedel a mal vedieť, že plnenie zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu.

63. Rozhodnutia správca dane a napadnuté rozhodnutia žalovaného sú v časti týkajúcej sa dodávok tovaru od deklarovaného dodávateľa POLKAP s.r.o. založené na tom, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie nadmerného odpočtu DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia, nakoľko predložil len faktúry, z ktorých neboli zrejmé skutočnosti, ktoré by dodávky tovaru spoločnosťou POLKAP s.r.o. - dodávateľom uvedeným na faktúrach (deklarovaný dodávateľ) osvedčovali. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžfk/3/2018 z 29.01.2020 (body 74., 75., 79.), v ktorom uviedol: „Najvyšší súd sa stotožňuje so závermi daňových orgánov, že pokiaľ si daňový subjekt uplatňuje odpočítanie dane, je jeho zákonnou povinnosťou preukázať, že má na vrátenie dane právny nárok. Následne je správca dane oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Ak správca dane vykonaným preverovaním preukázateľne spochybní deklarovaný zdaniteľný obchod, je na daňovom subjekte, aby

túto pochybnosť odstránil, inak nie je možné priznať nárok na vrátenie dane. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt, avšak nie absolútne, keďže v zmysle takéhoto výkladu by pri každom preverovaní dodávky tovaru alebo služby umožňoval správcovi dane poprieť túto dodávku. Je preto podstatné, aby spochybnenie zdaniteľného obchodu bolo logickým spôsobom špecifikované a vychádzalo z dôkazov predložených a získaných počas daňovej kontroly. Najvyšší súd poukazuje na to, že bez ohľadu na povahu dôkazov predložených daňovým subjektom je len na správcovi dane, aby zistenie skutkového stavu bolo presné a úplné a závisí výlučne od správcu dane, aké dokazovanie za týmto účelom vykoná. Dôkazné bremeno vzniká daňovému subjektu v okamihu, keď správca dane zákonným spôsobom a jasne vyjadrí pochybnosti o tvrdení daňového subjektu. Ak správca dane má pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu a predložené dôkazy nemieni akceptovať, potom je povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia daňového subjektu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené žalobcom. Taktiež je potrebné uviesť, že rozsah dôkazného bremena daňového subjektu je daný v ustanovení § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov. Skutočnosti, vymedzené v § 49 ods. 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu. Správca dane mal právo preveriť reálnosť dodávky odberateľovi tovaru ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy svedčiace o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného obchodu a spôsob jeho prevedenia ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov s uvedeným typom tovaru, služby alebo jeho obchodných zvyklostí. Je na ňom, akým spôsobom preukáže komunikáciu s dodávateľom, spôsob preverovania množstva a kvality tovaru, výrobkov, jeho súlad s požiadavkou uvedenou v objednávke a pod.“

64. Správny súd poukazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 Daňového poriadku, ktoré upravuje povinnosť daňového subjektu preukazovať skutočnosti uvedené v § 24 ods. 1 písm. a/, b/, c/, pričom správca dane nie je povinný vyzývať daňový subjekt alebo označovať dôkazy, ktoré má daňový subjekt predložiť. Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, v predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s Rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého (vo vzťahu k riešeniu problematiky dôkazného bremena v spojení s § 49 a § 51 Zákona o DPH) vyplýva, že „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet DPH (je iniciátorom odpočítania DPH) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“. Faktúry predložené žalobcom neobsahovali údaje o spôsobe prepravy, mieste dodania, o osobe odovzdávajúcej tovar ani o osobe preberajúcej tovar, neobsahovali podpisy preberajúceho a odovzdávajúceho, ani dátum prevzatia tovaru, resp. jeho odovzdanie. Prílohou faktúr síce boli aj dodacie listy, ktoré v prípade, že obsahujú relevantné a overiteľné údaje vypovedajú práve o uskutočnení dodávky tovaru, ale v preskúmanom prípade predložené dodacie listy neobsahovali všetky relevantné náležitosti, napr. neobsahovali údaje o preprave, EVČ motorových vozidiel, meno a priezvisko vodičov, sú opatrené len pečiatkou dodávateľa - bez podpisu, na niektorých dodacích listoch absentuje pečiatka a podpis odberateľa, resp. neobsahujú pečiatky ani podpisy dodávateľa ani odberateľa. Prílohu faktúr tvorili aj „príjmové listy“, ktoré sú však len internými dokladmi žalobcu a tieto obsahovali odvolávku na dodacie listy s rovnakým číslom ako variabilný symbol faktúry. Správca dane preto zaslal žalobcovi výzvu na predloženie dokladov, v ktorej žiadal o predloženie dodacích listov a dokladov preukazujúcich pôvod tovaru v zmysle predpisov EÚ a uviedol, že dodacie listy, ktoré tvorili prílohu faktúr, neobsahujú skutočnosti preukazujúce pôvod tovaru. Žalobca podľa Zápisnice zo dňa 25.11.2016 správcovi dane okrem bankových výpisov za kontrolované zdaňovacie obdobia nepredložil žiadne doklady. Správca dane z dôvodu preverenia opodstatnenosti práva na odpočítanie dane z jednotlivých faktúr od dodávateľa POLKAP s.r.o., ako aj za účelom preverenia dodania tovaru vykonal dokazovanie.

65. Zo znenia ust. § 24 Daňového poriadku, vzhľadom na uvedené, nevyplýva záver o zvládnutí dôkazného bremena, na ktorom žalobca založil svoje tvrdenie tým, že disponoval existenciou materiálneho plnenia (tovar preukázateľne odobral) a preukázal platby za tovar, pričom predložil všetky doklady, ktoré mal k dispozícii (faktúry od deklarovaných dodávateľov). Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zdôraznil, že iné doklady, než faktúry, mať nemusí a ani nimi nemôže disponovať. Správny súd k tomu uvádza, že pokiaľ daňový subjekt uplatňuje odpočet DPH, musí mať vždy k dispozícii dôkazy o tom, že zákonné podmienky boli splnené a právo na odpočet vzniklo. Dôkazné bremeno sa presúva na správcu dane len v prípade, ak nie je sporné, že daňovník prijal zdaniteľné plnenie od dodávateľa uvedeného na faktúre, a teda nie je sporná existencia materiálneho plnenia dodaného deklarovaným dodávateľom a ani žiadne iné rozhodné skutočnosti zakladajúce právo na odpočet DPH. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžfk/27,34-39/2018 z 19.06.2019 „Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi prepismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu DPH. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm pokladničnými alebo inými dokladmi a existencia iných listinných dôkazov nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle Zákona o DPH.“ Z uvedených dôvodov sa v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí nebolo potrebné osobitne zaoberať zaplatením fakturovaných súm žalobcom dodávateľovi, ktorá skutočnosť napokon medzi účastníkmi konania ani nebola sporná.

66. Aby mohli byť tvrdené skutočnosti uvedené v predložených faktúrach akceptované zo strany správcu dane, museli by spĺňať podmienky preukaznosti hmotnoprávneho nároku na odpočítanie DPH a jeho verifikovateľnosti tak, ako to uzavrel žalovaný v napadnutých rozhodnutiach. To znamená, museli by obsahovať skutočnosti, ktoré by osvedčovali vznik nároku na odpočet dane a zároveň skutočnosti, ktoré by mohol správca dane v rámci daňovej kontroly overiť. Ak sa správca dane pokúsil tvrdenia žalobcu ako daňového subjektu verifikovať, takémuto postupu nemožno nič vytknúť. Daňový subjekt, uplatňujúci si nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, je v tomto smere pre unesenie vlastnej dôkaznej povinnosti povinný disponovať takými dôkazmi, ktoré je možné verifikovať. Ak také dôkazy nemal, nemožno tvrdiť, že uniesol svoje dôkazné bremeno vyplývajúce z ustanovenia § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Samotné tvrdenie žalobcu nebolo preukazujúcim dôkazom. Neboli ním ani faktúry vystavené deklarovaným dodávateľom (spoločnosťou POLKAP, s.r.o.), ani výpovede žalobcu či iných zainteresovaných osôb, pokiaľ z nich nevyplývali skutočnosti, ktoré by priamo a overiteľne preukazovali reálne dodanie tovaru subjektom uvedeným v týchto dokladoch. Inak sa stali formálnymi podkladmi (čo žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite objasnil), teda v podstate len vyhlásením žalobcu, bez možnosti overenia. Tým nie sú dotknuté obsahové náležitosti faktúry v zmysle zákona, resp. smernice, ktoré takéto náležitosti nepredpisujú, avšak ich absencia, resp. absencia iných preukazujúcich dokladov (dodacích listov s relevantnými údajmi a pod.) majú za následok neunesenie dôkazného bremena žalobcu - nepreukázanie splnenia podmienok na uplatnenie odpočtu dane. Ak sa správca dane pokúsil tvrdenia žalobcu verifikovať u deklarovaných dodávateľov žalobcu, nemohol zistené skutočnosti ignorovať (tak, ako nemohol ignorovať jednotlivé vyjadrenia žalobcu), ale v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov musel svoje skutkové zistenia vyhodnotiť, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo žalovaný aj urobil. Pri hodnotení na ne prihliadal v súlade s § 3 ods. 6 Daňového poriadku, podľa ktorého, pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

67. V nadväznosti na uvedené správny súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 241/07 - 44, podľa ktorého „zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j.

vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru, služieb) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.“ Žalobca poukázal na preukázané odobratie tovaru - mäsa, pričom však bolo potrebné preukázať jeho dodanie dodávateľom uvedeným na faktúrach - spoločnosťou POLKAP s.r.o. Toto žalobca nepreukázal a ani správcovi dane sa overenie reálnosti daňových transakcií u deklarovaného dodávateľa nepodarilo overiť. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudky sp. zn. 5Sžf/97/2010, sp. zn. 2Sžf/4/2009, sp. zn. 3Sžfk 42/2017 a iné), správny súd poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to zásadu poctivého obchodného styku, ale aj na tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, t.j. pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú v zmysle zásady obsiahnutej v ustanovení § 3 ods. 6 Daňového poriadku oprávnené. Najvyšší súd SR v Rozsudku sp. zn. 4Sžfk/27/2018, 4Sžfk/34/2018, 4Sžfk/35/2018, 4Sžfk/36/2018, 4Sžfk/37/2018, 4Sžfk/38/2018, 4Sžfk/39/2018 zo dňa 08.10.2019 zdôraznil, že: „Uskutočnenie zdaniteľných plnení je ekonomickou činnosťou pod kontrolou daňového subjektu a odpočítanie dane z pridanej hodnoty nenastáva ex lege podľa ustanovenia § 49 ods. 1, 2 Zákona o DPH, ale je iba právom platiteľa tejto dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou daňového subjektu, ktorý je platiteľom dane. Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužiteľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi. Žalobca ako daňový subjekt bol priamo účastný na dvojstranných obchodných vzťahoch so svojím dodávateľom POLKAP s.r.o., ktorých dostatočné preukázanie bol teda spôsobilý zaistiť a uchovať, nakoľko ako podnikateľský subjekt, ktorý bol platiteľom DPH, vedel, resp. mal vedieť, v akom rozsahu je potrebné vznik nároku na odpočet DPH preukázať. Je súčasťou bežnej podnikateľskej obozretnosti, aby si daňový subjekt, ktorý si v budúcnosti mieni uplatniť nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty na základe určitého zdaniteľného plnenia zabezpečil a uchoval dostatok podkladov (nielen napr. faktúry alebo zmluvy, ktoré majú obmedzené náležitosti) slúžiacich na osvedčenie, že toto plnenie (dodanie tovaru alebo služby) bolo založené na reálnom základe a prebehlo presne tak, ako to vyplýva z existujúcich účtovných a iných dokladov, na ktorých podklade si nárok uplatní. Možno tak súhlasiť so závermi žalovaného a správcu dane, že žalobca tejto otázke nevenoval náležitú pozornosť a neprístupoval k nej s odbornou starostlivosťou, úmernou vnímateľnému riziku pri realizácii dodávok predmetných tovarov od deklarovaného dodávateľa. Dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne. Je však potrebné vziať v úvahu uvedené skutočnosti, ktoré neboli v tom čase nesplniteľné (zabezpečenie a uchovanie dôkazov objektívne preukazujúcich dodanie služieb a tovaru žalobcovi deklarovanými dodávateľmi, ktoré nepochádzajú výlučne od zainteresovaných strán), bolo potrebné mať zo strany žalobcu na zreteli v čase realizácie zdaniteľných plnení a zabezpečiť ich v súčinnosti s deklarovaným dodávateľom ako aj inak, pričom neboli podstatné lehoty uchovávanía dokladov podľa osobitných ustanovení alebo osobitných predpisov. Ako sa ukázalo aj v danom prípade, v čase výkonu daňovej kontroly - s odstupom času už môže byť zabezpečenie overenia predložených účtovných a iných dokladov problematické. To však nemožno vnímať na úkor správy daní, nakoľko ide o uplatnené právo žalobcu, ktoré mu môže byť uznané len na základe podkladov v zmysle zákona a ustálenej rozhodovacej činnosti správnych súdov. Neboli tak opodstatnené konštatovania žalobcu o jeho sankcionovaní správcom dane za to, že faktúry neobsahovali náležitosti, ktoré obsahovať nemali a nemuseli, resp. za to, že jeho dodávateľ POLKAP s.r.o. nepredložil účtovníctvo, za čo žalobca nezodpovedá, a čo nemôže byť pri rozhodovaní pripísané na jeho ťarchu. Nebola opodstatnená ani námietka, že dodací list nebol dodávateľ alebo žalobca povinný vyhotoviť, resp. uchovávať ho, alebo uchovávať údaje v zmysle nariadenia Komisie (EÚ) č. 931/2011, pričom na nesplnení povinností z neho plynúcich napadnuté rozhodnutia ani založené neboli.

68. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Správca dane vykonal preverovanie, ktorým sa snažil u žalobcu overiť splnenie podmienok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Tvrdenia žalobcu ohľadne dodania tovaru dodávateľom POLKAP s.r.o. neboli preukázané predložením relevantných listinných podkladov, ani výpoveďou bývalého konateľa spoločnosti POLKAP s.r.o. I. C., ktorú výpoveď správca dane i žalovaný vyhodnotili v súlade s

jej obsahom a skutkovým stavom zisteným na základe ďalších dôkazov. Z preverovania správcu dane zhodne pre všetky prípady plynie podstatný skutkový záver, najmä na ktorom bolo v podstate ďalšie posúdenie veci založené, a to, že nebolo preukázané, že dodávateľom tovaru pre žalobcu bola práve spoločnosť POLKAP s.r.o., u ktorého to nebolo možné overiť. Nepodarilo sa preukázať, že tomuto deklarovanému dodávateľovi žalobcu vznikla v súlade s § 19 ods. 1 Zákona o DPH daňová povinnosť pri dodaniach tovaru jeho deklarovaným subdodávateľom (DOMUS-DIZAJN, s.r.o.), z čoho žalovanému vyplynul logický záver, že žalobcovi pri dodaní uvedeného tovaru týmto dodávateľom nemohlo vzniknúť právo na odpočítanie DPH. Žalobca v podaných správnych žalobách, okrem prezentovania svojich názorov, neuviedol žiadny dôvod, ktorý by preukazoval, že skutkové a právne posúdenie veci žalovaným bolo urobené v rozpore s obsahom hodnotených listín, výpovedí osôb, resp. s obsahom na vec sa vzťahujúceho administratívneho spisu alebo v rozpore so zásadami logického uvažovania. Nemožno teda žalovanému z dôvodov uvedených v správnych žalobách vyčítať, že dospel k nesprávnym skutkovým a následne nesprávnym právnym záverom. Všeobecné tvrdenia žalobcu, ktoré neboli podložené relevantnými dôkazmi alebo podkladmi, tak predstavujú len vyjadrenie jeho nesúhlasu so závermi žalovaného, t.j. jeho všeobecný nesúhlas so závermi žalovaného, čo nepostačuje na to, aby mohol správny súd dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné.

69. Predložením uvedených dokladov ani výpoveďami svedkov nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 Zákona o DPH. Daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov (§ 24 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku). Žalovaný a správca dane tým, že založili svoje rozhodnutia na konštatovaní nepreukázania zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty nepopreli samotné prijatie ani poľský pôvod tovaru, ktoré sporné neboli. Žalovaný sa v odôvodnení napadnutých rozhodnutí vysporiadal s predloženými dokladmi (najmä s faktúrami), s tvrdeniami žalobcu a s výpoveďami osôb, ktorými žalobca preukazoval oprávnenosť nároku na odpočítanie dane a s jeho odvolacími námietkami. Vo svetle zistení správcu dane v rámci daňovej kontroly uvedené skutočnosti nepreukazovali žalobcom tvrdené okolnosti dodania tovaru, čo správca dane a žalovaný odôvodnili závermi preverovania a hodnotením predložených listín a výpovedí, ktoré hodnotenie je z kontextu napadnutých rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správcu dane zrejmé. Správca dane a žalovaný dospeli k záveru, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru od deklarovaného dodávateľa uvedeného na dodávateľských faktúrach, z ktorých si uplatnil nárok na odpočet DPH. Ich skutkové a právne závery nevykazujú logické chyby. Pokiaľ dodávateľská spoločnosť POLKAP s.r.o. nedodala žalobcovi tovar, resp. nepreukázala, že jej tento tovar bol dodávaný jej subdodávateľom/mi, nemohla ani deklarovanému dodávateľovi vzniknúť daňová povinnosť, ktorá je predpokladom vzniku uplatneného nároku žalobcu na odpočet DPH. Žalobca neuviedol v čom sa žalovaný mylil, pokiaľ dospel k svojím záverom, pretože uviedol len svoje vlastné hodnotenie veci, čo k záveru o nezákonnosti napadnutých rozhodnutí nepostačuje a správny súd nebol oprávnený urobiť to žalobcu (§ 134 ods. 1 SSP). Správca dane dôkaznú povinnosť neniesol, nakoľko v danom prípade sa nejednalo o prípad, kde nebolo sporné vecné a materiálne plnenie uskutočnené deklarovaným dodávateľom. S prihliadnutím na povahu obchodných prípadov tak vyhodnotenie zistených skutočností z pohľadu neunesenia dôkazného bremena a právneho posúdenia veci nebolo v rozpore so skutkovými zisteniami.

70. Žalobca v žalobách namietal nevypočítanie bývalých konateľov dodávateľskej spoločnosti POLKAP s.r.o. I. Y. a N. W. I. správcom dane, resp. zatajenie obsahu jeho výpovede uskutočnenej pred Daňovým úradom Žilina v rámci daňovej kontroly spoločnosti POLKAP s.r.o., pretože podľa žalobcu správcovi dane a žalovanému „nezapadala“ do schémy. Správny súd s poukazom na predchádzajúce body rozsudku uvádza, že dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok na odpočítanie DPH z dodaní tovaru od spoločnosti POLKAP s.r.o. bolo na žalobcovi, ktorého úlohou bolo navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nakoľko daňové konanie nie je vyhľadávacím konaním, kde by bolo povinnosťou správcu dane aktívne za žalobcu vyhľadávať takéto dôkazy. Pokiaľ ide o preverovanie oprávnenosti nároku na odpočítanie dane vo všeobecnosti platí ust. § 24 ods. 2 Daňového poriadku, podľa ktorého správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. To znamená, že správca dane bol pri stanovení spôsobu a rozsahu vykonaného preverovania autonómny, pričom mohol prihliadať na návrhy žalobcu. Žalobca v rámci daňovej kontroly nenavrhol vypočítať I. Y., ani N. W. I. ani v správnych žalobách netvrdil, aký mala mať ich výpoveď, resp. jej absencia, konkrétny význam na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, čo zaňho správny súd doplniť nemohol (§ 134 ods. 1 SSP). Preto

ani na základe tejto námietky nemohol správny súd dospieť k záveru o nezákonnosti napadnutých rozhodnutí. Správny súd poukazuje aj na to, že I. Y. bol konateľom spoločnosti POLKAP s.r.o. len do 07.06.2013, t.j. v období, ktoré bolo predmetom daňovej kontroly (január až august 2014) už funkciu konateľa nevykonával. Správca dane preto správne pri preverovaní deklarovaných dodávok od spoločnosti POLKAP s.r.o. vyzval na predloženie účtovných a daňových dokladov nového konateľa tejto spoločnosti Eugeniusza Siborowského, avšak bezúspešne. Tvrdenie žalobcu, že výpoveď I. Y. „nezapadala“ žalovanému a správcovi dane do schémy je absolútne neodôvodneným výrokom, ktorý pre jeho nekonkrétnosť nemohol byť považovaný za relevantnú žalobnú námietku, prostredníctvom ktorej by bolo možné preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navyše, výpovede osôb, akými sú bývalí konatelia deklarovaných dodávateľov kontrolovaných daňových subjektov, prípadne ich subdodávateľov, zo svojej podstaty nemôžu mať charakter rozhodujúcich dôkazov, pretože ich obsahom, vzhľadom na postavenie takýchto „svedkov“, môže mať len charakter tvrdení, resp. vyhlásení, ktoré je potrebné ďalej preukazovať. Tvrdenia „inej zmluvnej strany“ (osoby vystupujúcej v mene dodávateľa), ktorá sa mala podieľať na dodaniach tovaru daňovému subjektu v súlade s predloženými účtovnými dokladmi, ale tiež v súlade so záujmami oboch „zmluvných strán“ (inak by aj pre ňu mohli plynúť prípadné sankčné alebo iné právne následky, ktoré zákon spája s podieľaním sa na postupe pri nezákonne uplatnených daňových výdavkoch), je potrebné preto hodnotiť obzvlášť citlivo. Za svedka vo všeobecnosti (v materiálnom zmysle) nemôže byť považovaná osoba, ktorá bola priamo zainteresovaná v preverovaných skutočnostiach (ako ich aktér) a ktorá tak vypovedá o svojom vlastnom postupe (obhajuje ho). Žalobca a bývalí konatelia deklarovaného dodávateľa zjavne neboli tretími osobami vypovedajúcimi o informáciách, ktoré získali o postupe alebo konaní iného (inak povedané čo videli, počuli alebo inak zmyslovo vnímali), t.j. v rámci dokazovania nemožno ich výpovediam v skutočnosti pripisovať význam a váhu svedeckej výpovede, ale skôr význam procesnej obrany, ktorú je taktiež potrebné náležite vyhodnotiť, čo žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí urobil. Obdobne sa tento prístup vzťahuje na listinné doklady predložené žalobcom (faktúry), ktoré boli vystavené len vo vzájomnej súčinnosti žalobcu a bývalých konateľov deklarovaného dodávateľa, a teda neobsahujú verifikovateľné skutočnosti. Preto ich nemožno považovať za dôkazy preukazujúce dodanie tovaru žalobcovi, ale len za podklady spĺňajúce formálne zákonné predpoklady a listinnú súčasť tvrdení žalobcu. Tvrdenia žalobcu a uvedených osôb sami o sebe nepredstavujú dôkaz o tvrdených skutočnostiach, a preto sa stali len vyhlásením žalobcu, bez možnosti ich overenia. Aj z uvedeného dôvodu k nezákonnému preneseniu dôkazného bremena na žalobcu nedošlo. Žalobca tiež namietal, že správca dane ho s výsledkami daňovej kontroly vykonanej v spoločnosti POLKAP s.r.o. za zdaňovacie obdobie r. 2013 (daň z príjmu právnickej osoby), ktoré sa prvý krát objavili v rozhodnutiach, neoboznámil a tiež tvrdil, že správca dane a žalovaný sa snažia nezákonným spôsobom preniesť na žalobcu zodpovednosť za zaplatenie DPH, ktorú už dorubil zjavne nemajetnej spoločnosti POLKAP s.r.o., hoci na to nie sú splnené zákonné podmienky, čo považoval za nezákonný pokus o solidaritu daňových subjektov. Táto námietka je v rozpore s obsahom administratívneho spisu z daňovej kontroly žalobcu, z ktorého vyplýva, že žalobca bol oboznámený o zisteniach z tejto daňovej kontroly spoločnosti POLKAP s.r.o. úkonom z 27.12.2016, ktorý mu bol doručený dňa 29.12.2016, o.i. bol oboznámený s odpoveďou Daňového úradu Žilina na dožiadanie správcu dane, pričom súčasťou administratívneho spisu je Úradný záznam z 03.10.2016 o nahliadnutí do spisu daňového subjektu POLKAP s.r.o. a jeho prílohu tvorí aj Protokol z daňovej kontroly dane z príjmu právnickej osoby POLKAP s.r.o. za jednotlivé mesiace roku 2013. Protokol o výsledku daňovej kontroly vykonanej u žalobcu bol žalobcovi spolu s výzvou na vyjadrenie k zisteniam z neho plynúcich doručený dňa 02.02.2017, čo žalobca využil Vyjadrením zo dňa 22.02.2017. Následne správca dane vykonal vo vyrubovacom konaní ďalšie úkony preverovania, s výsledkami ktorých žalobcu oboznámil v rámci Zápisnice zo dňa 18.10.2017 a jeho pripomienky prerokoval aj v Zápisniciach zo dňa 04.03.2020 a zo dňa 09.06.2020. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v dôsledku „nezákonného pokusu o solidaritu daňových subjektov“ žalobca odkázal na inú časť správnych žalôb, dôsledkom čoho sa aj správny súd touto námietkou zaoberá v bode 87 tohto rozsudku.

71. Žalobca napokon s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/76/2015 z 28.10.2015, potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/45/2016 z 26.06.2019, namietal „zásadnú skutočnosť“, že správca dane netvrdil, že by spolupráca so spoločnosťou POLKAP s.r.o. bola poznačená daňovo podvodným konaním na strane žalobcu. Vzhľadom na to, že dopady záverov plynúcich z označených rozsudkov žalobca neindividualizoval na skutkové a právne okolnosti plynúce z obsahu napadnutých rozhodnutí a ani neuviedol, aký mali mať konkrétny následok pre ich zákonnosť, nebolo možné z takto všeobecnej námietky dospieť ku konkrétnemu dôvodu nezákonnosti napadnutých rozhodnutí. Vo všeobecnosti možno len dodať, že mnohopočetná ustálená judikatúra SD EÚ ako

aj Najvyššieho súdu SR (označená v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku) umožňuje odoprieť vrátenie DPH aj z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok na odpočítanie dane. Vyplýva to najmä z logicky nespochybniteľnej premisy (implicitne obsiahnutej v rámci definície právneho štátu), že práva možno priznávať len na základe zákona, teda na základe splnenia podmienok, ktoré zákon pre úspešné uplatnenie práva požaduje. V danom prípade došlo k vyrubeniu dane žalobcovi za jednotlivé zdaniteľné obdobia január až august 2014 v dôsledku nepreukázania splnenia podmienok na odpočítanie DPH v týchto obdobiach. Správca dane ani žalovaný tak neboli povinní preukazovať, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že plnenie zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu.

72. Žalobca v časti III. žalôb týkajúcich sa spolupráce žalobcu so spoločnosťou MAOP s.r.o. v celom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v častiach správnych žalôb týkajúcich sa dodávateľskej spoločnosti POLKAP s.r.o. Správny súd k tomu uvádza, že správca dane a žalovaný preskúmanými rozhodnutiami (v časti týkajúcej sa deklarovaneho dodávateľa MAOP s.r.o.), vzhľadom na výsledok preverovania v rámci daňovej kontroly, nepriznali žalobcovi uplatnený nárok na odpočítanie DPH z faktúr od dodávateľa MAOP s.r.o. za jednotlivé zdaňovacie obdobia január až august 2014 z dôvodu, že podnikateľské aktivity žalobcu neboli štandardnými obchodmi, nakoľko bolo preukázané, že fakturačný tok tovaru sa nezhodoval s reálnym tokom obchodovania s tovarom dodaného na územie SR. Podľa odôvodnení rozhodnutí všetky skutočnosti poukazujú na skutočnosť, že bol vytvorený umelý mechanizmus obchodovania za účelom odpočítania dane z tovaru nadobudnutého v tuzemsku a jediným cieľom bolo získanie daňovej výhody, pretože reálny pohyb tovaru sa týkal len dodávok medzi dodávateľom z Poľska a žalobcom (tzv. pohyblivé dodávky). Dodávky od ďalších spoločností pre žalobcu neboli reálne, nakoľko nikdy neboli skutočne vykonané tak, ako je uvedené vo faktúrach vystavených v mene týchto spoločností, a preto nákupy a dodania uskutočnené týmito spoločnosťami nie sú súčasťou reťazového obchodu tak, ako to tvrdí žalobca. Jediná reálna dodávka bola dodávka medzi dodávateľom Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny z Poľska a žalobcom, s ktorou je spojená preprava tovaru (pohyblivá dodávka). Žalobca, slovenský dodávateľ MAOP, s.r.o., a poľský dodávateľ si spoločne dohodli podmienky spolupráce, teda žalobca vedel, že tovar dodá a prepravu vykoná poľský dodávateľ, ale faktúra bude vystavená na firmu M. C., ktorý vystupoval aj za spoločnosti PROBESS, s.r.o., EJKON, s.r.o. K uvedenému záveru správca dane a žalovaný dospeli analýzou všetkých zabezpečených dôkazov. Žalobca mal vytvorené možnosti na to, aby tovar objednal priamo u poľského dodávateľa, pričom pri takýchto dodávkach by bol povinný zdaňovať nadobudnutie tovaru v tuzemsku a mal by právo si túto daň odpočítať. Zapojením sa do reťazca žalobca, napriek tomu, že vedel o pohybe tovaru z Poľska, pristúpil na kupovanie tovaru od tuzemskej spoločnosti MAOP, s.r.o. s nárokom na odpočítanie dane, pričom spôsob obchodovania ani výhodné ceny sa mu nezdarili neobvyklé. Tým, že pri takomto obchodovaní nemusel zdaňovať nadobudnutie tovaru, ale mal právo na odpočítanie dane od tuzemského dodávateľa získal neoprávnené daňové zvýhodnenie, čo je podľa správca dane i žalovaného dôkaz o tom, že vedel o svojom zapojení do daňového podvodu.

73. Pokiaľ žalobca v celom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v častiach správnych žalôb týkajúcich sa dodávateľskej spoločnosti POLKAP s.r.o., takýto odkaz na účely preskúmania napadnutých rozhodnutí v časti týkajúcej sa dodávateľa MAOP s.r.o. nemožno akceptovať, nakoľko išlo o odlišné právne posúdenie veci založené na účasti žalobcu na podvodnom konaní, pričom v odkazovanej časti boli obsahom správnych žalôb námietky proti rozhodnutiam v časti nepriznania odpočítania DPH pre nepreukázanie splnenia zákonných podmienok. Žalobca súčasne poukázal na výpoveď I. C., odpoveď na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií, ako aj na skutočnosť, že správca dane už v roku 2013 preveroval obchodné vzťahy s dodávateľom MAOP s.r.o. kde nespochybnil spoluprácu žalobcu s ním, čo podľa žalobcu len podporuje „dobromyseľnosť“ žalobcu. Pritom žalobca položil otázku, ako mohol správca dane uznať výdavky na nadobudnutie tovaru od spoločnosti MAOP, s.r.o., ak tvrdí, že mu nedodala tovar, a tiež otázku, ak tieto zistenia neboli správcovi dane v danom čase známe, ako mohli byť známe žalobcovi. Odkaz žalobcu na samostatne vedenú daňovú kontrolu, ktorý nijako neformuloval jeho dopad na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, nemohol obstáť, pretože rozhodné skutočnosti ňou boli zistené samostatne a tak boli aj v ďalšom postupe hodnotené. Uvedené všeobecné konštatovania informačného charakteru predstavujú len polemiku a subjektívne názory žalobcu na ním nastolené otázky bez toho, aby konkretizoval, čo tieto názory znamenajú pre zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb pred ich narušením či poškodením nezákonnosťou rozhodnutí a postupov správnych orgánov. Každý, kto sa cíti poškodený na svojich právach, môže tak podaním správnej žaloby vyvolať súdne konanie,

kde správny orgán už nebude mať nadriadené a autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania, predmetom ktorého je spor o zákonnosť jeho postupu alebo rozhodnutia, s rovnakými právami, aké má v konaní žalobca. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je však ovládaný dispozičnou zásadou. Rozsah súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je v súlade s § 134 ods. 1 SSP daný žalobnými dôvodmi nezákonnosti (s výnimkou prípadov uvedených v § 134 ods. 2 SSP). Správny súd nie je oprávnený dôvody nezákonnosti sám vyhľadávať a za žalobu tak dopĺňať podľa zistení z administratívneho spisu, ani všeobecne uplatnené dôvody konkretizovať na daný prípad, a už vôbec nie postupovať pri preskúvaní napadnutých rozhodnutí na základe domnienok o obsahu žalobných námietok. Úlohou správneho súdu je v medziach žalobných bodov posúdiť, či orgán verejnej správy v zmysle žalobných dôvodov zadovážil dostatok skutkových podkladov pre rozhodnutie, či zistil skutočný stav, t.j. či skutkové závery, ku ktorým dospel, vyplývajú z vykonaných dôkazov a či rozhodol v súlade s hmotno-právnymi a procesnými predpismi. Úlohou žalobcu je tak v správnej žalobe sformulovať z akých dôvodov a v akej skutkovej alebo právnej otázke sa žalovaný alebo správca dane mylil s uvedením konkrétneho následku na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, čo v danom prípade žalobca nezvládol. Obdobne formulované námietky žalobca použil vo viacerých ďalej uvedených žalobných bodoch svojich správnych žalôb. Preto nebolo možné na základe uvedených častí správnych žalôb vykonať prieskum zákonnosti napadnutých rozhodnutí.

74. Žalobca v žalobe namietal, že postup žalovaného i správcu dane, ktorým zakladajú svoje rozhodnutia na nezákonnom použití dôkazov, je podstatným porušením ustanovení o konaní pred orgánmi verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonných rozhodnutí vo veci samej, a to z dôvodov uvedených v bode 12 tohto rozsudku (nepripustnosť použitia Uznesenia o vznesení obvinenia ako dôkazu v daňovom konaní), ďalej v bode 13 tohto rozsudku (nepripustnosť použitia dôkazov získaných v inom konaní použitím informačno-technických prostriedkov, resp. nepripustnosť použitia dôkazov získaných v trestnom konaní odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky) a v bode 14 tohto rozsudku (nezákonné použitie Zápisníc o výsluchu svedkov i obvinených poskytnutých z trestného konania). K námietke nezákonnosti použitia Zápisníc o výsluchu svedkov a obvinených poskytnutých správcom dane orgánmi činnými v trestnom konaní, a teda k spochybneniu zákonnosti dôkazov získaných v rámci trestného konania pre účely daňového konania správny súd poukazuje na ustanovenie § 24 ods. 4 Daňového poriadku, v zmysle ktorého ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a ohliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napr. Rozsudok sp.zn. 5Sžf/14/2015) vyplýva, že svedecké výpovede získané orgánmi činnými v trestnom konaní je možné použiť v daňovom konaní za predpokladu, že s týmito výpoveďami správca dane oboznámil kontrolovaný daňový subjekt a umožnil mu sa k nim vyjadriť. Obdobne z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. Rozhodnutie C-419/14 zo dňa 17.12.2015) vyplýva, že správca dane môže použiť svedecké výpovede z trestného konania, ak boli získané zákonne a ak bol kontrolovaný daňový subjekt s výpoveďami počas daňovej kontroly, resp. počas daňového konania oboznámený. Rovnako Najvyšší súd SR v Rozsudku sp. zn. 5Sžfk/55/2017 z 11.09.2018 v súvislosti s otázkou použiteľnosti dôkazov v daňovom konaní uviedol, že „Listiny, obsahom ktorých je výpoveď z iných konaní (v danom prípade v konaní trestnom) môžu byť po splnení určitých podmienok taktiež podkladom pre vydanie rozhodnutia správcu dane. V prvom rade musí ísť o dôkazy získané nezávisle na príslušnom daňovom konaní, t.j. nesmú byť účelovo získané preto, aby sa správca dane vyhol povinnosti umožniť daňovému subjektu byť prítomný na výsluchu svedka a klásť mu otázky. Ďalej je potrebné, aby v trestnom konaní boli dôkazy získané v súlade so zákonom. Taktiež je nutné, aby boli daňovému subjektu tieto dôkazy sprístupnené, aby sa mohol oboznámiť s ich obsahom a prípadne navrhnuť ďalšie dôkazy, ktoré by zistenia vyplývajúce z týchto listín upresnili, korigovali, či vyvrátili. V prípade, že výpoveď svedka zaznamenaná v listinách je v rozpore s ďalšími dôkazmi vykonanými v daňovom konaní, je potrebné tieto rozpory odstrániť, pričom najvhodnejším spôsobom bude jeho výsluch, pri ktorom mu budú kladené otázky za účelom odstránenia nejasností. Svedka je však potrebné vypočuť vždy, ak to požaduje daňový subjekt, okrem prípadu, ak ide o požiadavku vedenú snahou mariť, či účelovo predlžovať daňové konanie. V súvislosti s výkladom § 25 ods. 4 Daňového poriadku kasačný súd uvádza, že k porušeniu práva daňového subjektu spočívajúceho v tom, že daňový subjekt vo vzťahu k výpoveďiam získaným v trestnom konaní nemohol uplatniť svoje procesné práva by mohlo dôjsť v prípade, ak by sa daňové orgány vykonaniu tohto dôkazu v daňovom konaní vyhýbali, resp. daňový subjekt by s týmto dôkazom nemal možnosť oboznámiť sa.“ Správny

súd v tejto súvislosti poukazuje aj na argumentačne použiteľnú judikatúru Najvyššieho správneho súdu ČR, ktorá je pre obdobnú právnu úpravu v otázke daňového dokazovania priamo použiteľná aj pre podmienky slovenského právneho poriadku. Správny súd konštatuje, že žalobcom predložená otázka použiteľnosti výpovedí a iných dokumentov z trestného konania pre účely daňového konania bola už opakovane predmetom posúdenia Najvyšším správnym súdom ČR, pričom zásadný právny názor v tejto otázke a k výkladu korešpondujúceho ustanovenia českého Daňového poriadku vyslovil Najvyšší správny súd najmä v Rozsudku sp. zn. 2Afs/24/2007 zo dňa 30.01.2018 publikovanom pod č. 1570/2008 Zb. NSS. V tomto rozsudku Najvyšší správny súd ČR uviedol: „Listiny, ktorými je poznateľný celý obsah výpovedí svedkov z iných konaní môžu byť za splnenia určitých podmienok podkladom pre rozhodnutie v daňovom konaní: v prvom rade musia byť vyhotovené nezávisle na príslušnom daňovom konaní (to znamená najmä nesmú byť v inom konaní vyhotovené účelovo preto, aby sa správca dane vyhol povinnosti umožniť žalobcovi byť prítomný výsluchu svedka a klásť mu otázky). Ďalej je potrebné, aby v inom ako daňovom konaní boli vyhotovené v súlade so zákonom (túto predbežnú otázku správca dane má vyriešiť v zmysle ustanovení Daňového poriadku) a rovnako je potrebné, aby sa do sféry správcu dane dostali zákonným spôsobom. (Nie je teda možné ako dôkaz použiť napríklad listiny, ktoré boli súčasťou spisu, ku ktorého obsahu správca dane z tých či oných dôvodov nemal podľa zákona prístup). V konečnom dôsledku musia byť uvedené listiny žalobcovi sprístupnené, aby sa mohol zoznámiť s ich obsahom a prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, ktoré by zistenia vyplývajúce z dotyčných listín upresnili, korigovali či vyvrátili. Svedka je potrebné vypočuť vždy, pokiaľ to požaduje žalobca, ibaže by sa jednalo o požiadavku vedenú výlučne snahou mariť, či účelovo predlžovať daňové konanie, napríklad požiadavka na výsluch svedka, ktorý sa zdržuje v cudzine, zjavne sa nechce do Českej republiky k výsluchu dostaviť, takže jeho predvolanie k výsluchu bude neúčelné a jeho výpoveď nie je možné zabezpečiť ani iným spôsobom, najmä cestou medzinárodnej spolupráce v daňových veciach“. Z hľadiska splnenia vyššie uvedených podmienok správny súd poukazuje na skutočnosť, že použité dôkazy získané v trestnom konaní (Zápisnice o výsluchu svedkov) boli v preskúmanom prípade použité v súlade so závermi vyššie uvedených rozsudkov, boli vyhotovené zákonným spôsobom v rámci konania o daňovom trestnom čine, správca dane sa k nim dostal legálnym spôsobom, žalobca bol s obsahom výpovedí v priebehu daňového konania preukázateľne oboznámený a mal možnosť sa v rámci daňového konania k jednotlivým takto získaným listinným dôkazom vyjadriť, a to tak v rámci daňovej kontroly, v rámci prejednávania Protokolu o daňovej kontrole, ako aj v rámci vyrubovacieho konania. Žalobca nenamietal, že výsluchy v trestnom konaní boli vykonané účelovo, napr. s cieľom vyhnúť sa výsluchu v daňovom konaní, nenamietal ani ich konkrétny rozpor s výpoveďami alebo dôkazmi, na základe čoho správny súd zákonnosť postupu správcu dane z tohto hľadiska nebol oprávnený skúmať. Pokiaľ žalobca namietal, že žalobca nemal možnosť byť osobne prítomný pri výsluchoch v žalobe označených svedkov (P. I., K. C., L. I. a M. K. I.) a nemohol im klásť otázky, správny súd uvádza, že predmetné výsluchy svedkov boli vykonané v zmysle ustanovení Trestného poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní, po poučení svedkov o trestnoprávných následkoch krivej výpovede, pričom cudzí štátni príslušníci mali zabezpečeného počas výsluchu tlmočníka, a preto nie je dôvodná námietka žalobcu, že mu bolo odňaté právo klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní (§ 45 ods. 1 písm. e) Daňového poriadku), keďže predmetné výsluchy svedkov neboli vykonané správcou dane v rámci daňovej kontroly, resp. daňového konania, t.j. správca dane v týchto prípadoch nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov na ústnom pojednávaní v zmysle ustanovení Daňového poriadku. Pre úplnosť správny súd uvádza, že výpovede svedkov P. I., K. C. a L. I. neboli v rámci rozhodnutí správcu dane a napadnutých rozhodnutí žalovaného použité ako dôkazy, o ktoré by sa daňové orgány v rámci argumentácie opierali (P. I. bol spoluobvinený so žalobcom, avšak len vo vzťahu k skutkom týkajúcim sa r. 2015 a ďalšie osoby sa v odôvodnení rozhodnutí správcu dane ani žalovaného týkajúcich sa predmetu tohto konania /január až august 2014/ nevyskytujú). Výpoveď M. K. I. bola opakovane vykonaná poľskou daňovou správou prostredníctvom MVI, o uskutočnení ktorej bol žalobca vopred preukázateľne informovaný. Výsluchy M. C., M. C., J. R., Š. U. a R. G. boli vykonané v zmysle ustanovení Trestného poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní, po poučení obvinených a svedkov o trestnoprávných následkoch krivej výpovede a výsluchy svedkov zdržiavajúcich sa v zahraničí (M. K. I. a poľskí vodiči) boli vykonané podľa právnych predpisov dožiadaného štátu (Poľsko).

75. Pokiaľ žalobca tvrdil, že je potrebné zopakovať výsluchy svedkov už skôr vypočutých v trestnom konaní, pretože správca dane je povinný zistiť skutočný stav vecí, správny súd uvádza, že platiteľ dane (žalobca) preukazuje skutočnosti špecifikované v § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustaľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora EÚ. Dokazovanie vykonáva správca

dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Podľa § 20 Daňového poriadku správca dane má povinnosť predvolať osobu, ktorej osobná účasť je pri správe daní nevyhnutná. Ktorú konkrétnu osobu je potrebné predvolať, je na zvážení správcu dane. Ustanovenie § 25 Daňového poriadku je formulované ako „povinnosť každej osoby vypovedať ako svedok“ a nie ako „povinnosť správcu dane vypočuť každú osobu ako svedka“. Vypočutie svedka je len jedným z viacerých procesných inštitútov za účelom zistenia skutočností relevantných pre správne určenie dane. Z predložených administratívnych spisov je nesporné, že správca dane viedol vo veci rozsiahle dokazovanie, o.i. predvolal na výsluch rozhodujúcich svedkov: M. C., ktorá uviedla svoju výpoveď do zápisnice, M. C. a J. R., ktorí sa na ústne pojednávanie opakovane nedostavili a správcovi dane sa nepodarilo ani dať ich predviesť polícii. Správca dane v daňovom konaní následne zabezpečil Zápisnice o výsluchu žalobcom označených svedkov, ktoré boli vyhotovené orgánmi činnými v trestnom konaní, z obsahu ktorých vyplývajú skutočnosti zistené správcom dane tak, ako sú uvedené v odôvodnení rozhodnutí správcu dane i žalovaného. Pokiaľ sa týka použiteľnosti výpovede osoby (podanej v trestnom konaní), ktorá (následne) vystupovala v procesnom postavení obvineného, je potrebné poukázať (zhodne so žalobcom) na to, že výsluch obvineného patrí medzi dôkazné prostriedky, avšak zároveň je prostriedkom jeho vlastnej obhajoby. Obvinený teda môže vo svojej výpovedi uvádzať i nepravdivé skutočnosti, čo môže pochopiteľne zásadným spôsobom ovplyvniť dôkaznú hodnotu výpovede obvineného, a to i pre účely daňového konania. Uvedené konštatovanie však ešte samé o sebe neznamená, že výpoveď obvineného vykonaná v trestnom konaní je pre účely daňového konania a priori nepoužiteľná. Hodnotenie obsahu jednotlivých výpovedí samostatne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, je obsiahnuté v odôvodneniach rozhodnutí správcu dane i žalovaného, t. j. námietka žalobcu, že nie je zjavné, akým spôsobom boli výpovede hodnotené, je v rozpore s ich obsahom, resp. je len vyjadrením všeobecného nesúhlasu žalobcu s ich hodnotením, čo samé o sebe nepostačuje na prijatie záveru o nezákonnosti napadnutých rozhodnutí (§134 ods.1 SSP). Orgány verejnej správy si musia byť vedomé špecifik dôkazu (výpovede obvineného) majúceho pôvod v trestnom konaní a musia vždy zvažovať, či je tento dôkaz súladný s ďalšími dôkazmi získanými v daňovom konaní a hodnotiť ho s nimi vo vzájomných súvislostiach. Zároveň sa však môžu na žiadosť daňového subjektu pokúsiť znovu o výsluch obvineného v daňovom konaní ako svedka. Nie je však možné, aby dôkaz získaný z výpovede obvineného v trestnom konaní bol jediným rozhodujúcim dôkazom, na ktorom správca dane, resp. žalovaný založia svoje rozhodnutia. V preskúmanom prípade sa však správca dane neobmedzil iba na dôkazy majúce pôvod v trestnom konaní, ale vykonal i ďalšie procesné úkony, vrátane výsluchu svedkov, v záujme preverenia sporných zdaniteľných obchodov, pričom žalobcovi umožnil oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami zistenými v rámci daňového konania (vrátane obsahu výpovedí vyššie uvedených svedkov obsiahnutých v Zápisniciach o výsluchu fyzických osôb v postavení svedka, resp. obvineného v trestnom konaní a s výsledkami MVI). Správca dane tak vykonal výsluch svedkov, u ktorých to bolo možné, nebolo to možné u tých, ktorí sa na predvolanie nedostavili, nebolo úspešné ani ich predvedenie, resp. tých, ktorí boli v zahraničí. Žalobca sa však v priebehu daňovej kontroly k týmto výpovediam konkrétne nevyjadril, neprodukoval argumentáciu, ktorou by pravdivosť tvrdení označených svedkov spochybňoval a z obsahu administratívnych spisov vyplýva, že nenavrhol ani vypočutie týchto svedkov v daňovom konaní za účasti žalobcu. Orgány verejnej správy teda v priebehu daňového konania žalobcovi umožnili realizovať jemu patriace procesné práva. Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane si vyberal len niektoré časti výpovedí svedkov a ostatné časti ignoroval, táto námietka je nekonkrétna, pretože žalobca neuviedol, ktorých výpovedí a v akom rozsahu sa to týka, čo správny súd na neho nebol oprávnený urobiť (§134 ods.1 SSP). Len pre úplnosť správny súd vo všeobecnosti uvádza, že pokiaľ správca dane i žalovaný v odôvodnení svojich rozhodnutí necitovali úplné znenie výpovedí svedkov (resp. obvinených), ale tieto len parafrázovali, resp. citovali z nich niektoré najdôležitejšie časti, neznamená to, že ich nehodnotili ako celok. Z vyššie uvedených dôvodov bola žalobná námietka žalobcu týkajúca sa nezákonného použitia dôkazov - Zápisníc zo svedeckých výpovedí svedkov, resp. obvinených vykonaných v trestnom konaní, nedôvodná.

76. Žalobcova námietka, že správca dane i žalovaný neprípustne opierali svoje rozhodnutia (ich odôvodnenia) o zistenia, ktoré vyplývajú z Uznesenia o vznesení obvinenia, s argumentáciou, že jeho použitie ako dôkazu v daňovom konaní nie je prípustné, bola dôvodná. Správny súd sa stotožnil so žalobcom, že správca dane i žalovaný významné časti odôvodnení svojich rozhodnutí opierali o zistenia prevzaté z Uznesenia Ministerstva vnútra SR, PPZ, NAKA, NJFP, Expozitúra Stred ČVS:PPZ-369/NKA-FP-ST-2016 z 29.01.2019, ktorým bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči viacerým fyzickým osobám, okrem iného aj voči žalobcovi, za pokračovací zločin skrátenia dane a poistného

podľa § 276 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 Trestného zákona (ďalej len „Uznesenie o vznesení obvinenia“ alebo „Uznesenie“), pričom doslovne citovali celé pasáže predmetného uznesenia podrobne opisujúce konanie žalobcu a ďalších subjektov, ktoré podľa údajov uvedených v predmetnom uznesení „mali postupne, plánovite a koordinovane vytvárať sieť na DPH registrovanej SZČO a obchodných spoločností na území Slovenska, ktorú podľa potreby o nové obchodné spoločnosti rozširovali a iné obchodné spoločnosti obmieňali za účelom, aby medzi týmito spoločnosťami a SZČO navodili zdanie vzájomných reťazových obchodov s mäsom a mäsovými výrobkami a predstierali, že si za ne aj navzájom medzi sebou platia DPH a to za účelom, aby prekryli priamy a skutočný obchodný vzťah medzi poľským dodávateľom mäsa a mäsových výrobkov spoločnosťou Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a slovenským odberateľom mäsa a mäsových výrobkov U. W., medzi ktorých tak umelo vsúvali nimi vytvárané reťazce obchodných spoločností a umožnili tak žalobcovi U. W. na vstupe si odpočítať DPH z predstieraných zdaniteľných obchodov so slovenskými spoločnosťami z takto účelovo vytvorených reťazcov a umelo tak predstierali prenos daňových povinností z DPH na spoločnosť na začiatku takto vytvoreného reťazca, ktorú reálne neodvážali, ale si ponechali. Účelovo vytvorený reťazec obchodných spoločností a SZČO (registrovaných platcov DPH) mal deklarovať zdaniteľné obchody (mimo iných) aj za zdaňovacie obdobia február 2013 až október 2015.“ Správca dane i žalovaný vo svojich rozhodnutiach s poukazom na rozsudok SD EÚ C-189/18 Glencore Agriculture Hungary Kft. vyhodnotili žalobcovu námietku neprípustnosti použitia Uznesenia ako dôkazu v daňovom konaní ako nedôvodnú, „nakoľko správca dane Uznesenie získal od orgánov činných v trestnom konaní zákonným spôsobom a použil ho v súlade s § 24 Daňového poriadku ako dôkaz, ktorý môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane“, pričom žalovaný zdôraznil, že „môže použiť dôkazy získané aj v rámci doposiaľ neukončeného súbežne vedeného trestného konania voči zdaniteľnej osobe“. Správca dane v rozhodnutiach uviedol, že „Uznesenie v súlade s § 3 ods. 3 Daňového poriadku použil ako dôkaz na objasnenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, čím neporušil prezumpciu neviny“. Správca dane v odôvodnení rozhodnutí ďalej uviedol, že „mal k dispozícii zákonne získaný dôkaz, ktorým je Uznesenie týkajúce sa L. W. a ďalších osôb obsahujúce popis účelovo vytvoreného systému vystavovania faktúr vo fakturačnom reťazci spoločností, ktorý začína u spoločnosti Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny a končí u žalobcu, pričom v zistenom fakturačnom reťazci sa nachádzajú aj spoločnosti, pri ktorých zistil, že sú súčasťou aj fakturačných reťazcov vytvorených v kontrolovanom zdaňovacom období (MAOP, s.r.o., EJKON, s.r.o., SPEEDWAY s.r.o.) a Uznesenie obsahuje informácie z výpovedí štatutárnych zástupcov týchto spoločností, ktoré správca dane použil pri vyhodnotení zisteného skutkového stavu v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach. Podľa skutočností uvedených v predmetnom Uznesení obchod prebiehal spôsobom, že objednávka do PL prišla priamo od žalobcu, ktorú on zadal spoločnosti Zaklad Rozbioru Miesa P.P.U.H. Salon Miesny. Podľa Uznesenia spoločnosti vo fakturačných reťazcoch umelo znižovali nimi deklarované predajné ceny z dôvodu, aby v závere fakturačného reťazca časť dane odpočítaná žalobcom mohla byť použitá na doplnenie ceny poľskému dodávateľovi a časť dane bola výhodou, ktorú získali ostatné zapojené spoločnosti, teda aj žalobca. Ak by žalobca nakupoval tovar priamo od poľského dodávateľa za vyššie ceny, musel by priznať daň z celého nadobudnutia tovaru a mal by právo si odpočítať túto daň, avšak pri vytvorení tuzemských fakturačných reťazcov vedel, že získa časť odpočítanej dane ako výhodu. Uvedené zistenia správca dane vyhodnotil ako dôkaz toho, že žalobca vedel, že sa zúčastňuje daňového podvodu, ktorým je vytvorenie fakturačného reťazca s cieľom získať daňovú výhodu.“ Správca dane tiež uviedol, že „na základe zákonne získaného dôkazu zistil skutočnosť rozhodujúcu pre správne určenie dane, na základe ktorých posúdil konanie L. W. a ďalších spoločností, ktoré boli zapojené do zistených reťazových zdaniteľných obchodov.“ Ďalej uviedol, že „predmetné Uznesenie použil na objasnenie skutkového stavu“. Žalovaný tiež v napadnutých rozhodnutiach uviedol, že „pracovníkmi polície bola vykonaná podrobná analýza finančných a tovarových tokov, avšak deklarovaný finančný a tovarový tok nezodpovedá reálnemu finančnému a tovarovému toku.“ Z predmetného Uznesenia, ktoré tvorí súčasť administratívnych spisov, i súdnych spisov vyplýva, že správca dane prevzal do odôvodnenia svojich rozhodnutí text najmä tej časti Uznesenia, v ktorom je vymedzený skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a zároveň text z jeho odôvodnenia v častiach, kde vyšetrovateľ policajného zboru hodnotí jednotlivé dôkazy, čo žalovaný akceptoval. Takéto odôvodnenie, v ktorom sú prevzaté celé časti odôvodnenia z rozhodnutia vydaného orgánom činným v trestnom konaní, vrátane hodnotenia dôkazov vykonaných orgánom činným v trestnom konaní (a teda neobsahuje samostatné hodnotenie dôkazov vykonané správcou dane, resp. žalovaným na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov), nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy v zmysle § 63 ods.5 Daňového poriadku, a preto správny súd považoval rozhodnutia správcu dane i rozhodnutia žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§191 ods.1. písm. d/ SSP).

77. S poukazom na argumentáciu žalobcu uvedenú v rámci tohto žalobného bodu správny súd ďalej uvádza, že Uznesenie o vznesení obvinenia vydáva v prípravnom konaní podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku policajt, resp. vyšetrovateľ policajného zboru, a to v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Uznesenie o vznesení obvinenia je teda procesným úkonom, ktorým sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom a súčasne sa určuje jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Je nutné prisvedčiť žalobcovi, že právnym významom tohto Uznesenia je len a výlučne začatie trestného stíhania voči konkrétnej osobe (resp. osobám) za určitý, konkretizovaný skutok, resp. skutky. Vznesenie obvinenia konkrétnej osobe teda nie je rozhodnutím o tom, že táto osoba trestný čin spáchala, ale vyjadruje iba vyšší stupeň pravdepodobnosti, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Takýto záver však nie je konečný a nemusí byť ani hodnoverný, čo je zrejmé predovšetkým z toho, že už v prípravnom konaní môže byť napríklad trestné stíhanie obvineného zastavené podľa § 215 Trestného poriadku. Toto Uznesenie teda nie je a nemôže byť dôkazom ničoho iného ako toho, že bolo určitej osobe vznesené obvinenie pre konkrétny skutok, v ktorom sa vidí trestný čin. Žiadna časť výroku Uznesenia o vznesení obvinenia nemôže byť dôkazom toho, že sa určitý skutok stal, alebo že ho spáchala konkrétna osoba, a to ani v trestnom a ani v inom, t.j. ani v daňovom konaní. Z uvedeného vyplýva, že samotné Uznesenie o vznesení obvinenia a ani skutkové zistenia v ňom obsiahnuté nemôžu byť považované za dôkaz v zmysle § 24 Daňového poriadku, ktorý by bol správca dane oprávnený použiť ako dôkaz v daňovom konaní. Nemôže byť teda dôkazom toho, že sa určité osoby dopustili nejakého konania a ani dôkazom preukazujúcim vedomosť daňového subjektu (žalobcu) o zapojení do podvodného konania. Uznesenie o vznesení obvinenia ako dôkaz o skutkových okolnostiach prípadu, t.j. o mechanizme dodávok mäsa a mäsových výrobkov, ktoré boli fakturované žalobcovi deklaroványmi dodávateľmi jednotlivými faktúrami, z ktorých si žalobca uplatnil odpočet DPH za kontrolované zdaňovacie obdobie január až august 2014, pričom v daňovom konaní orgány verejnej správy posudzujú splnenie podmienok odpočítania dane v zmysle Zákona o DPH, nie je možné použiť ako dôkaz, a to vzhľadom na charakter a účel tohto procesného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku. Tak, ako bolo vyššie uvedené, toto Uznesenie slúži na začatie trestného stíhania voči konkrétnej osobe za určitý konkretizovaný skutok, avšak nie je dôkazom o tom, že sa určité skutočnosti skutočne stali práve tak, ako je uvedené v predmetnom Uznesení, ani o tom, že takéhoto konania sa dopustila práve osoba, ktorá je v Uznesení označená v postavení obvineného. Predmetné Uznesenie tak obsahuje len domnienky majúce oporu vo vykonanom dokazovaní, ktoré však nie je možné považovať za skutkové zistenia vyšetrovateľa, tieto vychádzajú len z určitej miery pravdepodobnosti. Správca dane teda nemôže vo svojich rozhodnutiach vychádzať z týchto domnienok (citovaných jednotlivých častí predmetného Uznesenia) ako z preukázaných faktov a rovnako nemôže bez ďalšieho vychádzať zo záverov, resp. z vyhodnotenia dôkazov vykonaného príslušným vyšetrovateľom. Použitím Uznesenia o vznesení obvinenia ako dôkazu v rozpore s ustanovením § 24 Daňového poriadku došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonných rozhodnutí v zmysle § 191 ods. 1 písm. g/ SSP. Uznesenie o vznesení obvinenia síce nebolo „nezákonným dôkazom“, ale bolo „dôkazom“, ktorý svojou predbežnou povahou nebol spôsobilý preukázať skutočnosti v ňom obsiahnuté. V procese voľného hodnotenia dôkazov malo byť Uznesenie podrobené primárne testu zákonnosti, hodnovernosti a závažnosti. Pokiaľ jeho vydanie orgánmi činnými v trestnom konaní nebolo nezákonné a nezákonný nebol ani spôsob jeho získania správcom dane, bolo potrebné hodnotiť hodnovernosť (pravdivosť) v ňom uvedených skutočností, (čomu sa správca dane svojvoľne vyhol), a podrobil skutočnosti v ňom uvedené ďalej hodnoteniu ich závažnosti, t.j. významu pre dokazované skutočnosti, resp. tomu zodpovedajúce závery orgánov činných v trestnom konaní z neho priamo prevzal. V dôsledku skutočnosti, že orgány verejnej správy predmetné Uznesenie o vznesení obvinenia (vrátane skutkových zistení vyplývajúcich z vyhodnotenia dôkazov vyšetrovateľom v ňom uvedených) použili v daňovom konaní ako dôkaz a svoje rozhodnutia odôvodnili skutočnosťami vychádzajúcimi z jeho textu, je súčasne potrebné považovať skutkový stav, z ktorého preskúmané rozhodnutia vychádzajú, za nedostatočne zistený a súčasne je možné konštatovať, že napadnuté rozhodnutia následne neobsahujú dostatok skutkových dôvodov pre rozhodnutie vo veci, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov. Správny súd pre úplnosť uvádza, že v prípade vydania Uznesenia o vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe (žalobcovi) a o začatí trestného stíhania nejde o rozhodnutie v zmysle § 22 ods. 1 Daňového poriadku, ktorým by bol správca dane (i žalovaný) viazaný, pričom z ustanovenia § 22 ods. 2 Daňového poriadku vyplýva, že správca

dane si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok.

78. Žalobca v žalobách namietal neprípustné použitie dôkazov získaných v inom (trestnom) konaní použitím informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“), odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky z dôvodov uvedených v bode 13 tohto rozsudku. Správny súd predovšetkým považuje za potrebné zdôrazniť, že Uznesenie o vznesení obvinenia (ktoré s poukazom na argumentáciu uvedenú v bode 77 tohto rozsudku nie je možné považovať za dôkaz, ktorý by bolo možné v daňovom konaní použiť), resp. jeho významná časť (strany 60-68 Uznesenia) obsahuje konkrétne skutočnosti a zistenia získané zo záznamov telefonných hovorov účastníckych staníc (odposluchov), pričom jednotlivé hovory sú v ňom označené číslom hovoru a dátumom, s uvedením obsahu telefonického rozhovoru a s následným vyhodnotením jeho obsahu vo vzťahu k preverovaným skutočnostiam. Pokiaľ teda správca dane i žalovaný ako dôkaz v daňovom konaní použili predmetné Uznesenie, súčasťou ktorého sú aj skutočnosti získané z odposluchov účastníckych staníc, je potrebné posúdiť, či takéto dôkazy boli použité v súlade so zákonom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že z obsahu predmetného Uznesenia vyplýva len to, že sú v ňom uvedené obsahy jednotlivých hovorov (s označením poradového čísla a dátumu), pričom pri niektorých hovoroch je uvedený údaj, že boli zaznamenané pri odpočúvaní účastníckej stanice žalobcu v rámci operatívneho preverovania. Následne na str. 62 predmetného Uznesenia je uvedené, že „v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc ďalšie hovory“, ktoré sú označené poradovým číslom, dátumom, označením osôb, medzi ktorými hovor prebiehal a s uvedením obsahu rozhovoru a jeho vyhodnotením vo vzťahu k preverovaným skutočnostiam. Obdobne na str. 65 predmetného Uznesenia je uvedené, že „boli zaznamenané aj hovory v rámci legálneho nasadenia ITP podľa V. hlavy Trestného poriadku“, ktoré sú označené poradovým číslom, dátumom, označením osôb, medzi ktorými hovor prebiehal, s uvedením ich obsahu a vyhodnotením získaných údajov. Z uvedeného vyplýva, že zo samotného Uznesenia o vznesení obvinenia nie je vo vzťahu k legálnosti odposluchov (okrem všeobecnej konštatácie, že „boli legálne získané“) zrejmé, či odposluchy boli získané, resp. zabezpečené v súlade so zákonom, pretože Uznesenie neobsahuje konkrétne skutočnosti (napr. čísla rozhodnutí, ktorými boli jednotlivé odposluchy povolené príslušným subjektom, resp. orgánom) a tieto údaje nevyplývajú ani zo žiadneho dôkazu nachádzajúceho sa v administratívnych spisoch orgánov verejnej správy (správca dane i žalovaného). Z relevantnej právnej úpravy (Trestný poriadok a Zákon o ochrane pred odpočúvaním) vyplývajú konkrétne podmienky použitia ITP, keďže tieto nepochybne predstavujú zásah do súkromného života a do práv garantovaných čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj do práv garantovaných Ústavou SR (napr. čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 2). K prenosu, resp. k použitiu dôkazov získaných v trestnom konaní do administratívneho konania správny súd poukazuje na svoju predchádzajúcu argumentáciu v tomto rozsudku s tým, že vo všeobecnosti prenos dôkazov z trestného konania do administratívneho konania je potrebné považovať za súladný so zákonom. Tento záver však platí len za predpokladu, že konkrétne dôkazy získané v trestnom konaní boli získané v súlade so zákonom. Z relevantnej právnej úpravy je zrejmé, že získavanie odposluchov na účely trestného konania je možné realizovať podľa Trestného poriadku alebo podľa Zákona o ochrane pred odpočúvaním, pričom odpočúvanie podľa tohto zákona sa v súvislosti s trestným konaním realizuje pred začatím trestného konania. Odpočúvanie a vyhotovenie záznamu telekomunikačnej prevádzky možno považovať tak, ako už bolo vyššie uvedené, za zásah do súkromného života a korešpondencie, a preto vyhodnocovanie takýchto zásahov prebieha v určitej postupnosti. Podľa Nálezu ÚS SR sp.zn. I.ÚS 274/05 sa predovšetkým skúma, či daný skutkový stav možno ratione materiae považovať za súčasť práva na súkromie, po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či zásah bol legálny. V ďalšom sa potom skúma, či bol zásah legitímny a napokon, či bol proporcionálny. Ak sa dospeje k negatívnej odpovedi pri niektorej z týchto otázok, ďalej sa už v skúmaní problematiky nepokračuje. Legalita zásahu pritom znamená, že zásah musí byť vždy na základe zákona a v súlade so zákonom. Legalita zásahu do súkromia tiež súvisí s legitimitou, čo znamená, že tieto zásahy sa môžu uplatniť len v prípadoch vyplývajúcich zo zákona a kritérium proporcionality znamená, že k zásahu možno prikočiť len vtedy, keď je to nevyhnutné a v prípade, ak sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami. Z administratívnych spisov vyplýva, že správca dane i žalovaný mali k dispozícii len Uznesenie o vznesení obvinenia, v ktorom je uvedený konkrétny obsah odposluchov vykonaných z účastníckych staníc. Súčasťou administratívnych spisov teda nie sú prepisy jednotlivých odposluchov, ani žiadne listinné dôkazy, z ktorých by vyplynula legálnosť vyhotovenia takýchto dôkazov.

79. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o neprípustnosti použitia dôkazov získaných v trestnom konaní pre účely daňového konania (s poukazom na § 114 ods. 1, 7 a § 115 ods. 1, 7 Trestného poriadku) správny súd uvádza, že relevantné ustanovenia Trestného poriadku upravujú podmienky použitia ITP v trestnom konaní, a teda neupravujú ich použitie v iných konaniach (okrem ust. § 114 ods. 7 a § 115 ods. 7, ktoré upravujú podmienky použitia ITP v inom trestnom konaní). Z cit. ustanovení však nemožno vyvodiť záver, že nie je možné vo všeobecnosti použiť takéto dôkazy v iných (než trestných) konaniach, napr. v konaní správnom. V tejto súvislosti správny súd poukazuje napr. na Uznesenie NS SR č.k. 3Sžo/18/2013, ktorý uviedol, že „toto ustanovenie (§ 115 ods. 7 Trestného poriadku) obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci, ale neobsahuje (a ani iné ustanovenia Trestného poriadku neobsahujú) ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, teda aj v správnom konaní o skončenie služobného pomeru“. K možnosti prenosu dôkazov, ktoré spočívajú v záznamoch telekomunikačnej prevádzky sa vyjadril aj Ústavný súd SR vo svojom Náleze sp.zn. II.ÚS 5/2011 zo dňa 15.12.2011. Ústavný súd v predmetnom prípade preskúmaval jeden z rozsudkov NS SR, podľa ktorého je možné použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného pre účely trestného konania v konaní o prepustení zo služobného pomeru colníka (teda v administratívnom konaní). Na tento nálezh ústavného súdu v žalobách poukázal aj žalobca (bod 51 jednotlivých žalôb), avšak odcitoval len časť záverov, ku ktorým dospel ústavný súd. Správny súd poukazuje na to, že ústavný súd v predmetnom náleze prenos dôkazov, ktoré spočívajú v záznamoch telekomunikačnej prevádzky získaných pre účely trestného konania do konania administratívneho nevytlúčil (dospel k záveru, že rozsudok NS SR nebol v tomto smere dostatočne odôvodnený). V tejto súvislosti ústavný súd uviedol nasledovné: „Ďalej treba prisvedčiť krajskému súdu a najvyššiemu súdu, že vzhľadom na ust. § 227 ods. 1 Zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci. Takýmto prostriedkom je nepochybne aj obrazovo-zvukový záznam. Ani sťažovateľ vo všeobecnej rovine tento záver všeobecných súdov nenapáda. Zrejme s odvolaním sa na dôvetok tohto ustanovenia, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť len také prostriedky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, namieta, že použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v danom prípade bolo treba považovať za nepovolené. Procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia bŕzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní. Z ust. § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje matériu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených ITP iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených ITP v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní, upravuje Zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2).“ K otázke použitia dôkazov ITP z trestného konania správny súd poukazuje aj na judikatúru NS SR napr. rozhodnutia sp.zn. 5Sžfk/55/2017 a sp.zn. 5Sžo/26/2010), ako aj Najvyššieho správneho súdu ČR (napr. rozhodnutie sp. zn. 2Afs/24/2007). Vyššie uvedené skutočnosti však nič nemenia na tom, že z obsahu administratívnych spisov v preskúmaných konaniach správny súd nemohol overiť, či dôkazy získané využitím ITP boli získané v súlade so zákonom a nemohol preto vykonať ani test legality, legitimacy a proporcionality, keďže z administratívnych spisov je zrejme len to, že Uznesenie o vznesení obvinenia, (ktorého súčasťou je obsah predmetných hovorov) získal orgán verejnej správy od orgánov činných v trestnom konaní s ich súhlasom. Nie je však zrejme (a nezisťoval to ani správca dane, ani žalovaný), či tieto dôkazy boli získané v súlade so zákonom (napr. či existuje súhlas sudcu s použitím ITP a pod.). Pokiaľ boli ako dôkaz použité zistenia z ITP (telefonických hovorov), ktorých obsah je súčasťou Uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré správca dane i žalovaný vo svojich rozhodnutiach (nesprávne) označili ako „dôkaz získaný v súlade so zákonom a použiteľný v daňovom konaní“, takýto postup nie je v súlade so zákonom, a predstavuje podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy.

80. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o neprípustnosti použitia dôkazov získaných v rámci operatívneho preverovania, keď žalobca poukázal na to, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach uvádza, že „ako

dôkaz v rámci operatívneho preverovania boli zaznamenané telefonické hovory na základe legálneho odpočúvania účastníckych staníc a do spisu boli zabezpečené ich prepisy...“, pričom namietal, že nie je zrejmé, či správca dane resp. žalovaný toto uvádza z Uznesenia o vznesení obvinenia, parafrázujúc predmetné Uznesenie, alebo ide o vlastné hodnotenie správcu dane resp. žalovaného a poukazuje pritom na Nález ÚS SR sp.zn. II.ÚS 5/2011 z 15.12.2011 a na § 3 ods. 1 Zákona o ochrane pred odpočúvaním, správny súd uvádza nasledovne: Z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane nemal k dispozícii prepisy predmetných odposluchov z telefonických hovorov, ktorých obsah je predmetom Uznesenia o vznesení obvinenia, použitým správcom dane i žalovaným ako dôkazom v daňovom konaní, a preto je len logicky možné vyvodiť, že zo strany správcu dane i žalovaného sa jedná len o parafrázovanie údajov z Uznesenia o vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené správny súd považuje preto rozhodnutia správcu dane i žalovaného vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam za nezrozumiteľné, resp. zmätočné. Pokiaľ však žalobca poukazuje na ust. § 3 ods. 1 a 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním a na to, že vo vzťahu k ITP podľa Zákona o ochrane pred odpočúvaním je jednoznačné, že správca dane nepatrí medzi orgány štátu uvedené v § 2 ods. 2 predmetného zákona, a teda nie je tým subjektom, ktorý môže použiť ITP a nebol mu ani udelený súhlas sudcu na ich použitie, t.j. postup správcu dane žalobca považoval za nezákonný, správny súd uvádza, že z administratívnych spisov je zrejmé, že správca dane ani nebol tým subjektom, ktorý by použil ITP v zmysle § 3 ods.1 a 2 Zákona pred odpočúvaním, nesporne sa jedná o odposluchy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorá skutočnosť vyplýva aj z predmetného Uznesenia o vznesení obvinenia. Vo všeobecnosti je však možné s poukazom na Zákon o ochrane pred odpočúvaním konštatovať (a vyplýva to aj zo žalobcom označeného a ním neúplne citovaného Nálezu ÚS SR II.ÚS 5/2011), že získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených ITP v iných konaniach, resp. pre účely týchto konaní upravuje Zákon o ochrane pred odpočúvaním a z § 7 ods. 1 cit. zákona výslovne vyplýva, že kópiu takéhoto záznamu možno postúpiť vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu za podmienok tam stanovených. Z toho vyplýva, že vo všeobecnosti nie je vylúčené použitie ITP v daňovom konaní, ak to bolo vykonané v súlade so zákonom (napr. Rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžo/216/2010). V preskúvanom prípade však nebol preukázaný takýto postup správcu dane, a teda postup v súlade s ustanoveniami Zákona o ochrane pred odpočúvaním, a preto z ust. § 7 ods. 3 cit. zákona nesporne vyplýva, že pri použití ITP v rozpore so zákonom sa takýto dôkaz použiť nesmie. Správca dane preto nemohol použiť Uznesenie o vznesení obvinenia, ktorého súčasťou boli prepisy z hovorov ako dôkaz v daňovom konaní, ktoré dôkazy boli použité na preukázanie mechanizmu resp. priebehu deklarovaných obchodných prípadov medzi jednotlivými spoločnosťami označenými v tomto rozsudku (i v napadnutých rozhodnutiach žalovaného a správcu dane) a žalobcom, ktoré mali podľa správcu dane i žalovaného vytvoriť fakturačné reťazce za účelom získania daňovej výhody a zároveň boli tieto vyššie uvedené dôkazy použité na preukázanie vedomosti žalobcu o tom, že sa zúčastnil na podvodnom konaní.

81. Žalobná námietka, že spis daňového subjektu je vedený spôsobom, ktorý nezaručuje jeho úplnosť a nemennosť nebola dôvodná. Správny súd boli predložené riadne žurnalizované a zviazané administratívne spisy žalovaného i správcu dane za jednotlivé zdaňovacie obdobia (január až august 2014), ktoré obsahujú jednak Spisový prehľad s vyznačením zoznamu príloh, s uvedením celkového počtu strán tej-ktorej prílohy, pričom jednotlivé listiny a podania, ktoré sú obsahom administratívnych spisov, sú riadne očíslované, a preto námietka žalobcu, že postupom správcu dane bol porušený § 3 ods. 1 Daňového poriadku, nemá oporu v predložených administratívnych spisoch. V tejto súvislosti správny súd, zhodne so žalovaným poukazuje na to, že ustanovenia Daňového poriadku *expressis verbis* neupravujú definíciu administratívneho spisu, jeho náležitosti a ani spôsob jeho vedenia. Predložené administratívne spisy však bezpochyby zodpovedajú požiadavkám kladeným na obsah, formu a úplnosť administratívneho spisu tak, ako bolo definované rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok sp. zn. 5Sžf/13/2016 zo dňa 30.05.2017, podľa ktorého: „Podľa ustálenej súdnej praxe je povinnosťou žalovaného predložiť správny súdu kompletný, žurnalizovaný administratívny spis spolu s kompletným, žurnalizovaným administratívnym spisom správneho orgánu prvého stupňa, na základe ktorých môže správny súd posúdiť postup správneho orgánu a všetky podklady rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia“). Pokiaľ žalobca namietal, že časť administratívneho spisu je vedená len elektronicky, pričom listiny nachádzajúce sa na CD nosiči neboli žalobcovi predložené a žalobca nebol na túto skutočnosť upozornený, správny súd uvádza, že predložené administratívne spisy neobsahujú CD nosič, pričom žalobca nekonkretizoval, a správny súd to zaňho urobiť nemohol (§ 134 ods. 1 SSP), o aký CD nosič malo ísť, aký mal byť jeho obsah a konkrétny význam jeho obsahu, ako aj absencie predloženia CD nosiča žalobcovi pre zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Tvrdenie žalobcu, že listiny nachádzajúce sa na CD nosiči nemuseli byť predložené žalobcovi..., napadnuté rozhodnutia neobsahujú. Vo všeobecnosti

možno doplniť, že pokiaľ administratívny spis správcu dane obsahuje elektronický dokument, povinnosť vydať alebo vyhotoviť fotokópiu alebo listinnú podobu elektronického dokumentu daňovému subjektu vyplýva správcovi dane len za podmienok stanovených v § 23 ods. 2 Daňového poriadku, t.j. na žiadosť daňového subjektu. Z administratívnych spisov nevyplýva, že by žalobca využil svoje oprávnenie a správcu dane požiadal o vydanie listinnej podoby nejakého elektronického dokumentu (CD nosiča) v zmysle § 23 ods. 2 Daňového poriadku.

82. Žalobná námietka, že správca dane nerešpektovaním prezumpcie nevinu a tým aj práva na spravodlivý proces porušil Európsky dohovor o ľudských právach (ďalej len „Dohovor“) a porušil aj § 22 ods. 2 Daňového poriadku, z dôvodov uvedených v bode 16 tohto rozsudku je nedôvodná. Správny súd predovšetkým konštatuje, že v prejednávanej veci predmetom daňového konania nebolo administratívne trestanie a vyvodzovanie zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu žalobcom, ale výrokmi rozhodnutí správcu dane bola určená daňová povinnosť žalobcu (vyrubenie dane) za daňovou kontrolou preverované zdaňovacie obdobia január až august 2014, ktorá svojou podstatou nie je trestného charakteru. Rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR, v podstate ustálila, že na administratívne konania vedené vo veciach netrestného charakteru sa zásady upravené v čl. 6 Dohovoru neaplikujú. Uvedené vyplýva aj z právneho názoru Ústavného súdu SR obsiahnutého v Náleze sp. zn. I.ÚS 241/07 zo dňa 18.09.2008, ktorého relevantnú časť správny súd uvádza: „K námietke sťažovateľky o porušení jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ústavný súd uvádza, že dospel k záveru, že aplikovateľnosť cit. článku Dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 Dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach a záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa znenia Dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jej občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pojem občianske práva a záväzky treba vykladať autonómne, pričom sem nepatria len občianske, obchodné, rodinné, či pracovné práva a záväzky. Pod tento pojem možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym súdom ako súčasť verejného práva, môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 Dohovoru v jeho občiansko-právnej časti, ak je výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru. Príkladmo uviedol záležitosti súvisiace s prevodom pozemkov, prevádzkovaním súkromných kliník a iné. Ako však ďalej ESLP uviedol, daňové záležitosti patria do tvrdého jadra výsad verejnej moci a verejný charakter vzťahu medzi daňovým subjektom a správcou dane prevláda. Napokon súd dospel k záveru, že daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda nespádajú do pôsobnosti čl. 6 Dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov (Ferrazini proti Taliansku, rozsudok z 12.07.2001). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že daňové právo je jedným zo základných odvetví verejného práva a dane predstavujú prejav výsady štátu požadovať od povinných subjektov ich platenie s cieľom získať zdroje na svoju existenciu a plnenie svojich úloh a funkcií. Aj preto rozhodovanie o daňových právach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch. Daňové otázky v niektorých prípadoch možno vychádzajúc zo znenia Dohovoru podriaďiť pod pojem trestné obvinenie, kde je daná aplikovateľnosť Dohovoru, to však len vtedy, ak ide o ukladanie daňových sankcií (napr. pokút, alebo v minulosti zvýšenia dane). Keďže všeobecné súdy na základe žaloby sťažovateľky preskúmavali zákonnosť rozhodnutí daňového riaditeľstva, ktorými boli potvrdené dodatočné platobné výmery, ktorými bol dorubený sťažovateľke rozdiel na dani, (a nie daňová sankcia) ústavný súd dospel k záveru, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je v tomto prípade aplikovateľný“. Postupom správcu dane v daňových konaniach, ktorých výsledkom je vydanie preskúmaných rozhodnutí správcu dane (v spojení s napadnutými rozhodnutiami žalovaného, ktorými žalovaný rozhodnutia správcu dane potvrdil), nemohlo preto dôjsť k porušeniu Dohovoru. Pre úplnosť však správny súd poukazuje na to, že zabezpečenie práv účastníkov daňových konaní na spravodlivý proces dostatočne garantujú zásady na spravodlivý a zákonný proces zakotvené v čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a v ustanoveniach Daňového poriadku. Pokiaľ žalobca v žalobách poukazuje na Rozsudok ESLP č. 31827, tento nie je na preskúmanú vec aplikovateľný, keďže sa týkal prípadu uloženia pokuty v daňovom konaní, ktorý prípad je možné podriaďiť pod pojem „trestné obvinenie“, a teda išlo o prípad, kde je daná aplikovateľnosť Dohovoru. Nemožno na preskúmaný prípad aplikovať ani žalobcom označené Uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 599/2012 z 13.12.2012, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o namietanom porušení Dohovoru v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory o pozastavení výkonu advokácie, ktorý prípad je možné podriaďiť pod pojem „trestné obvinenie“, na ktorý

prípade bola daná aplikovateľnosť Dohovoru. Porušenie ust. § 22 ods. 2 Daňového poriadku správcu dane žalobca v žalobách jednak bližšie neodôvodnil a nekonkretizoval a jednak takáto námietka nemá oporu v odôvodnení napadnutých rozhodnutí správcu dane, ani žalovaného, keďže orgány verejnej správy v týchto rozhodnutiach nekonštatovali, resp. napadnuté rozhodnutia ani nie sú založené na tvrdení, že žalobca spáchal trestný čin daňového podvodu. Zo skutočnosti, že orgány verejnej správy v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí používajú pojem „daňový podvod“ alebo formuláciu „žalobca sa zapojil do daňového podvodu“, nie je možné vyvodzovať, že orgány verejnej správy si urobili úsudok o tom, že žalobca spáchal trestný čin daňového podvodu v zmysle Trestného zákona. V tejto súvislosti správny súd poukazuje napr. na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžf/16/2016, podľa ktorého: „Vyčleňovanie pojmu daňový podvod zo sféry daňového práva a jeho stotožňovanie výlučne s obdobne označenou skutkovou podstatou (§ 277a Trestného zákona) v oblasti trestného práva zrejme vychádza z nepochopenia citovanej judikatúry Súdneho dvora, ktorá jasne rozlišuje medzi zneužitím práva a podvodom na DPH, pričom pojem „daňový podvod“ v danej súvislosti stabilne používa na označenie situácie, keď jeden z účastníkov zdaniteľného obchodu, resp. s nimi vytvoreného reťazca si nesplní svoju daňovú povinnosť a neodvedie vybranú daň a ďalší si ju naopak odpočíta a to za účelom získania zvýhodnenia, ktoré je v rozpore s účelom daňového práva EÚ, nakoľko takto uskutočnené operácie nezodpovedajú bežným obchodným podmienkam a riadnej starostlivosti a primeranej obozretnosti“. Obdobne, z Rozsudku NS SR sp. zn. 1Sžf/31/2016 vyplýva, že „v prípadoch, kedy správca dane používa pojem „daňový podvod“, nejde o „podvod“ v zmysle vnútroštátneho trestného práva, terminologicky výstižnejšie by bolo hovoriť o „nedovolenom daňovom úniku“. Pokiaľ však daňové orgány i sudy aplikujú relevantnú judikatúru SD EÚ spolu s preberaním ním používaných odborných termínov, nemôžu sa vyhnuť pojmu „daňový podvod“ i na účely rozhodovania vo veciach odpočítania DPH.“

83. Žalobcová námietka, že napadnuté rozhodnutia správcu dane i žalovaného sú nezákonné z dôvodu neprerušenía daňového konania podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku do času, kým bude právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní, z dôvodov uvedených v bode 17 tohto rozsudku, je nedôvodná. Podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku správca dane daňové konanie preruší, ak má vedomosť, že sa začalo konanie o predbežnej otázke (písm. a/) alebo ho môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu (písm. b/). V preskúmanej veci však nenastal žiadny z dôvodov pre postup správcu dane podľa cit. ust. § 61 ods. 1 Daňového poriadku, pretože začatie trestného stíhania orgánmi činnými v trestnom konaní pre zločin skrátenia dane a poistného a vznesenie obvinenia voči žalobcovi pre trestný čin skrátenia dane a poistného nie je možné považovať ani za začatie konania o predbežnej otázke, ani za začatie konania o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia (v daňovom konaní). Daňové konanie a trestné konanie sú konaniami úplne odlišnými, či už čo do predmetu alebo čo do okruhu účastníkov konania, sú to konania samostatné, nezávislé a vychádzajú z odlišných princípov a zásad. Trestné konanie je upravené ustanoveniami Trestného poriadku a je to zákonom upravený postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorého úlohou je zistiť, či bol trestný čin/zločin spáchaný, kto ho spáchal (zistenie páchatel'a) a uloženie trestu alebo ochranného opatrenia. Predmetom žalobcom označeného trestného konania bude zistenie, či konanie fyzickej osoby (žalobcu), resp. fyzických osôb uvedených v Uznesení o začatí trestného stíhania, resp. v Uznesení o vznesení obvinenia, naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu/zločinu, ktoré sú upravené v Trestnom zákone (v tomto prípade zločin krátenia dane a poistného) a následne rozhodovanie o vine a treste. Daňové konanie je upravené ustanoveniami Daňového poriadku, pričom správca dane vykonáva úkony pri správe daní, napr. daňovou kontrolou zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov (v tomto prípade Zákona o DPH). V prípade, ak sa daňovou kontrolou zistí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt (v tomto prípade žalobca) zaplatiť (alebo vykázat'), správca dane vypracuje Protokol, v ktorom uvedie konkrétne kontrolné zistenia a vyhodnotenie dôkazov, tento doručí kontrolovanému daňovému subjektu s výzvou na vyjadrenie, vykoná vyrubovacie konanie a následne (v prípade zistenia skutočností, že daň nebola priznaná alebo odvedená v zákonom stanovenej výške) vydá rozhodnutie. Pre výsledok daňového konania nie je teda rozhodujúca skutočnosť, či žalobca (daňový subjekt, platiteľ dane) spáchal nejaký trestný čin/zločin. Pre vydanie rozhodnutia o dovyrubeaní dane z dôvodu nepriznania práva na odpočet DPH s odôvodnením, že žalobca nesplnil podmienky stanovené Zákomom o DPH a správca dane zistil, že žalobca sa vedome zapojil do daňového podvodu, ktorého sa mal dopustiť v spolupráci s ďalšími subjektami pri vytvorení fiktívnych fakturačných reťazcov s cieľom získať daňovú výhodu (mal by sa preukazovať aj daňový únik s tým spojený), nie je podmienkou, aby bol žalobca právoplatne odsúdený za zločin daňového podvodu, resp. za protiprávne konanie, ktoré napíňa znaky skutkovej podstaty niektorého z daňových trestných činov uvedených v

Trestnom zákone. Správny súd pre úplnosť uvádza, že ani prípadné zastavenie trestného stíhania, alebo vydanie oslobodzujúceho rozsudku v trestnom konaní, by nebolo pre správca dane i žalovaného právne relevantné v tom zmysle, že predmetom daňovej kontroly a daňového konania bolo zisťovanie, resp. preverovanie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a dodržanie ustanovení osobitného predpisu (v tomto prípade Zákona o DPH). Vzhľadom na uvedené skutočnosti správny súd dospel k záveru, že správca dane nepostupoval v rozpore s § 61 ods. 1 Daňového poriadku, keď daňové konania týkajúce sa kontrolovaných zdaňovacích období január až august 2014 nepreerušil.

84. Žalobná námietka porušenia princípu legitímneho očakávania - predvídateľnosť rozhodnutí z dôvodov uvedených v bode 18 tohto rozsudku je nedôvodná. Je možné súhlasiť so žalobcom, že princíp legitímneho očakávania je jedným zo základných pilierov právneho štátu. Doktrína legitímneho očakávania je doktrínou verejného práva, ktorá spočíva v tom, že súkromná osoba ako účastník právneho vzťahu, má voči orgánu verejnej moci isté odôvodnené očakávania. Tieto odôvodnené očakávania sa vzťahujú na postup orgánu verejnej moci, prípadne rozhodnutie tohto orgánu. Postup orgánu verejnej moci totiž musí byť predvídateľný (vzhľadom na právnu úpravu) a orgán verejnej správy nemôže v skutkovo podobných prípadoch rozhodovať rozdielne. Judikatúra SR definuje legitímne očakávania ako „kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánu verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali“ (Nález ÚS SR č. PL.ÚS 16/06). Orgán verejnej moci musí vo vzťahu k účastníkom konania postupovať predvídateľným, čitateľným spôsobom a to vzhľadom na očakávania, ktoré voči tomuto orgánu účastník má. Očakávania účastníkov musia byť opodstatnené a to buď vzhľadom na platnú právnu úpravu alebo na postup orgánov verejnej moci v podobných prípadoch. V rovine legitímneho očakávania účastníka vo vzťahu k rozhodnutiam orgánu verejnej správy doktrína legitímneho očakávania spočíva v tom, že pri rozhodovaní v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch má orgán verejnej moci postupovať tak, aby nevznikli neodôvodnené rozdiely a taktiež obsahuje zákaz prekvapivých rozhodnutí orgánov verejnej moci. Táto doktrína však nie je absolútna a nie všetky očakávania účastníka sa považujú za legitímne. Očakávaním účastníka totiž nemôže byť napr. spoliehanie sa na to, že orgán rozhodne v jeho prospech, prípadne, že v skutkovo totožných prípadoch, vzhľadom na podstatné okolnosti prípadu rozhodne inak. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že z dôvodu zachovania princípu predvídateľnosti aplikácie práva, ako aj zachovania právnej istoty, je potrebné, aby sa v skutkovo a právne obdobných veciach postupovalo a rozhodovalo rovnako. Pokiaľ žalobca v žalobe uplatnil uvedenú námietku, bolo potrebné, aby uviedol konkrétne skutočnosti, z ktorých je zrejmé, že sa jedná o skutkovo a právne rovnaké, resp. obdobné veci. Žalobca však v žalobe podobnosť ním označených vecí s preskúmanými prípadmi vyvodil len z toho, že spolupráca so spoločnosťou MAOP s.r.o. trvala dlhší čas a mal dôveru k jej konateľke p. C., a tiež z toho, že správca dane už v r. 2013 robil preverovanie obchodných vzťahov s dodávateľom MAOP s.r.o., pričom nespochybnil spoluprácu žalobcu s týmto dodávateľom (MAOP s.r.o.), čo podľa žalobcu „podporuje dobromyseľnosť žalobcu a zároveň preukazuje skutočnosť, že žalobca odôvodnene považoval spoluprácu s p. C. a p. C., ktorá sa tiež dotýkala dodávok mäsa, ktoré pochádzalo od rovnakého poľského dodávateľa, ako pri dodávkach spoločnosti DIMÄS s.r.o.“ a správca dane v žalobcom označenom prípade nespochybnil ako dodávateľa spoločnosť MAOP s.r.o. Argumentácia žalobcu poukazujúca na prípadné výsledky daňových kontrol DPH a preverovanie (miestne zisťovanie) u spoločnosti MOAP s.r.o., avšak za iné kontrolované zdaňovacie obdobia, pri rôznych ďalších skutkových odlišnostiach, nemôže prispieť k potvrdeniu žalobcom tvrdenej skutočnosti, že ním uplatnený nárok na odpočet DPH (v tomto prípade voči subjektu MAOP s.r.o. za iné kontrolované zdaňovacie obdobie - r. 2014) je dôvodný a ani k potvrdeniu jeho „dobromyseľnosti“ vo vzťahu k spolupráci s p. C. a p. C.. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nemal možnosť overiť si skutočnosť, či je p. C. zamestnaná v spoločnosti DIMÄS s.r.o., pretože nemá právo oboznamovať sa s jej pracovnou zmluvou, správny súd uvádza, že táto námietka je irelevantná, keďže predmetom dovyrubenia dane nie sú faktúry od dodávateľa DIMÄS s.r.o.). V tejto časti je potrebné poukázať na povinnosť žalobcu ako podnikateľa pri vykonávaní podnikateľskej činnosti postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorá o.i. nepochybne znamená aj povinnosť preveriť si postavenie dodávateľa, vrátane skutočností, kto je za jeho dodávateľa ako právnickú osobu oprávnený konať napr. z verejne dostupných zdrojov, resp. overiť, či osoba, ktorá deklaruje, že je oprávnená za dodávateľa konať, disponuje poverením alebo splnomocnením. Nezodpovedá zásade zodpovedného a poctivého obchodného styku konania podnikateľa, ktorý si riadne nepreverí svojho dodávateľa z hľadiska jeho poctivosti, nepreverí si, či prevzatá dodávka skutočne pochádza od deklarovaného dodávateľa, nepreverí si, že osoba, ktorá v mene deklarovaného dodávateľa koná, resp. vystupuje, je skutočne takouto oprávnenou osobou (a to napr. formou predloženia splnomocnenia, ak to nie je možné zistiť z

verejne dostupných zdrojov, napr. zo zápisu v obchodnom registri). Preukázanie uvedených skutočností (dôkazná povinnosť) spočíva jednoznačne na daňovom subjekte - žalobcovi. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na závery rozsudku NS SR sp. zn. 5Sžf/97/2010: „Najvyšší súd opätovne na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činnosti, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky podnikania (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, tzn. pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené“. V zmysle vyššie uvedeného bolo teda potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, aby sa stal súčasťou fiktívneho zdaniteľného plnenia zneužívajúceho právo poskytované zásadou neutrality DPH, resp. aby sa stal súčasťou správcu dane konštatovaného reťazca spoločností, ktoré sa svojou činnosťou podieľali na plnení, ktoré správca dane i žalovaný vyhodnotili, že boli súčasťou podvodného konania. Za porušenie princípu legitímneho očakávania žalobca považoval aj posúdenie dostatočnosti dôkaznej situácie vo vzťahu k posúdeniu, či došlo k dodávkam tovarov medzi jednotlivými členmi obchodného reťazca s argumentáciou, že ak dodávateľ daňového subjektu disponuje takými dôkazmi, na základe ktorých všeobecné súdy jednoznačne v prípade súdneho sporu priznávajú dodávateľovi nárok na zaplatenie peňažných prostriedkov za dodávky tovarov, tak rovnaký obsah dôkazov musí byť postačujúci aj pre správcu dane. Poukázal pritom na súdne konanie vedené pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/20/2017, (medzi spoločnosťami STRIM s.r.o. a Mäso W. s.r.o., ktorej konateľom je U. W.), v ktorom sa U. W. ako konateľ spoločnosti údajne bránil prostredníctvom argumentácie správcu dane, avšak neúspešne. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalobcu správny súd poukazuje na to, že uvedená argumentácia je vo vzťahu k posudzovaniu obdobnosti a skutkovej zhodnosti prípadu irelevantná, pretože ide o neporovnateľné prípady z hľadiska dôkaznej situácie i právneho posúdenia, keďže v daňovom konaní má žalobca povinnosť preukázať splnenie podmienok pre priznanie odpočítania DPH stanovených v Zákone o DPH, na rozdiel od civilného sporového konania, v ktorom sa v obchodnej veci posudzuje povinnosť odberateľa zaplatiť za dodávku tovaru v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré podmienky sú nepochybne rozdielne.

85. Žalobca ďalej namietal, že správca dane vykonal neúplné, nedostatočné dokazovanie a nedostatočne zistil skutkový stav. Tvrdil, že správca dane vykonal len niektoré z navrhovaných potrebných dôkazov a v dôsledku toho vyvodil predčasné závery, účelovo vybral časť dôkazov, nie všetky, nachádzajúcich sa v trestnom spise ČVS:PPZ-369/NKA-FP-ST- 2016. Ďalej poukázal na elektronicky predložené dokumenty, ktoré podľa žalobcu preukazujú, že existoval vzťah, v ktorom si žalobca objednával tovar u spoločnosti DIMĀS s.r.o., čo je pre zákonnosť napadnutých rozhodnutí irelevantné, nakoľko žalobca v zdaňovacích obdobiach január až august 2014 deklaroval nadobudnutie tovaru výlučne od spoločnosti MAOP, s.r.o. Žalobca tiež uviedol, že nikdy nevystavoval objednávky v poľštine, čo správca dane ani žalovaný vo svojich rozhodnutiach netvrdili. Žiadal, aby bolo zodpovedané, či bola vykonaná daňová kontrola v spoločnosti PROBESS, s.r.o., nakoľko ak vznikla daňová povinnosť niektorému z členov reťazca, tak nie je prípustné, aby túto daňovú povinnosť správca dane prenášal na žalobcu, k čomu správny súd zaujal stanovisko v osobitnom bode tohto rozsudku 87 (k námietke nezákonného pokusu o solidaritu daňových subjektov). Žiadosti žalobcu obsiahnuté v správnych žalobách o zodpovedanie ním kladených otázok nemožno hodnotiť ako formulovanie zrozumiteľných žalobných bodov, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté rozhodnutia za nezákonné (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP), nesplnením ktorých kritérií žalobných bodov žalobca opätovne naráža na dispozičnú zásadu konania pred správnym súdom plynúcu z ust. § 134 ods. 1 SSP. Správny súd v súvislosti s námietkou nedostatočne zisteného skutkového stavu, resp. nedostatočného dokazovania poukazuje na to, že účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane vykonáva a vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získava poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach

dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve daňový subjekt, ktorý znáša dôkazné bremeno a dôkazy navrhuje, na druhej strane správca dane rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aj to, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné orgány verejnej správy povinné postupovať. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie však podľa ustálenej judikatúry NS SR (napr. Rozsudok sp. zn. 2Sžfk/41/2018 zo dňa 07.12.2020 a ďalšie) nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, kým sa bezpochybné preukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom konaní priznaných uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím a uplatňuje sa v ňom zásada obráteného dôkazného bremena. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť vyvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii. Správca dane nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté daňovým subjektom, v takom prípade je však povinný takýto postup odôvodniť. Z odôvodnení prvostupňových rozhodnutí správcu dane vyplýva, aké dôkazy vykoná, ktorých osôb alebo daňových subjektov sa týkali a tiež k akým skutkovým a právnym záverom ich vykonaním došiel. K dôkazom navrhnutým žalobcom, ktoré nevykoná, uviedol dôvody, pre ktoré tak neurobil. Konkrétne vo vzťahu k návrhu na vypočutie 31 subjektov správca dane uviedol, že nebol predložený dôkaz o tom, že tieto osoby sa zúčastnili na vytvorení fakturačných reťazcov, v ktorých posledným článkom bol žalobca a ktoré sú predmetom daňovej kontroly za zdaňovacie obdobia január až august 2014, s čím možno súhlasiť, nakoľko tieto osoby by mohli vyjadrovať len domnienky o vzťahoch medzi žalobcom a s deklarovanou dodávateľskou spoločnosťou MAOP, s.r.o., resp. o jej vzťahoch so svojimi dodávateľmi, ktorých neboli účastní. Pokiaľ uvedené subjekty vystupovali v rovnakých, teda nie v tých istých reťazcoch, ako to namietal žalobca, nič to nemení na tom, že postupom správcu dane nedošlo k zmätočnému, resp. účelovému postupu, ani k hrubému odňatiu práv žalobcu, ale k uplatneniu odôvodneného legitímneho postupu prameniaceho z autonómneho postavenia správcu dane pri dokazovaní. Žalobcova námietka tak predstavuje len vyjadrenie nesúhlasu s takýmto vyhodnotením vykonaným správcom dane, čo na dosiahnutie záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Uvedené platí aj vo vzťahu k žalobcovej námietke, že správca dane nepoužil všetky dôkazy, ktoré boli v trestnom spise, najmä výpovede všetkých svedkov a obvinených, ktoré žalobca nekonkretizoval, čo za neho správny súd nebol oprávnený urobiť (§ 134 ods. 1 SSP). Správny súd zároveň dopĺňa, že žalobca je ako daňový subjekt povinný preukázať existenciu zdaniteľných plnení, v ktorých si uplatňuje odpočet DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia konkrétnymi dôkazmi týkajúcimi sa toho ktorého zdaňovacieho obdobia a dôkazy osvedčujúce prípadnú existenciu alebo vykonávanie zdaniteľných obchodov za iné zdaňovacie obdobia, ktoré preukazoval tými ktorými konkrétnymi dôkazmi, nemôžu mať žiadny vplyv na preverenie splnenia podmienok na odpočítanie dane za zdaňovacie obdobia január až august 2014, ktoré boli kontrolované a hodnotené samostatne. Ďalej žalobca namietal hodnotenie výpovede p. I. C., ktorý podrobne opísal, akým spôsobom si uňho žalobca objednával dodávky mäsa, čomu zodpovedajú aj bezhotovostné platby, pričom platby v hotovosti vodičom boli skôr výnimkou. Pokiaľ žalobca poukazyval na niektoré časti výpovede p. I. C. vo vzťahu k vykonávaniu obchodov so spoločnosťami MAOP s.r.o. a DIMĀS s.r.o., žalobca rovnako v žalobe neuviedol, aký vplyv má obsah tejto výpovede na zákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného. Správny súd preto uvedený poukaz na výpoveď p. I. C. (navyše bližšie neoznačenú, napr. dátumom) vyhodnotil ako vyjadrenie nesúhlasu s hodnotením správcu dane. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 70 tohto rozsudku, podľa ktorého výpovede osôb, akými sú bývalí konatelia deklarovanych dodávateľov kontrolovaných daňových subjektov, prípadne ich subdodávateľov, teda aktéri preverovaných postupov, zo svojej podstaty nemôžu mať charakter rozhodujúcich dôkazov, čo tu platí obdobne. Pokiaľ ide o namietané bezhotovostné platby za tovar platí vyjadrenie žalovaného, že v prípade reálnej obchodnej operácie sa predpokladá, že tovarový tok kopíruje ten finančný. Správca dane však preukázal, že zdaniteľné obchody neprebehli tak, ako boli fakturované. Žalobca neoznačil konkrétny dôkaz - konkrétne výpisy z účtov, ktoré jeho tvrdenia preukazujú. Správny súd nie je oprávnený na základe všeobecnej námietky odkazujúcej na obsah spisu podrobiť jeho obsah svojej analýze a vlastným dokazovaním tak zisťovať, resp. revidovať zistený skutkový stav veci, čím by nedovoľene nahrádzal jednak aktivitu žalobcu ako aj činnosť správcu dane. Možno preto len doplniť, že už len samotné oprávnenie poľských vodičov na prístup k účtom spoločnosti MAOP, s.r.o. a jeho využitie (nezáleží na tom v koľkých prípadoch) potvrdzuje

značný neštandard v týchto obchodných vzťahoch. K námietke žalobcu, že správca dane nevykonaný dôkaz osobným výsluchom I. Y. I. (a uspokojil sa len s jeho vypočutím v rámci trestného konania), čím mal žalobcovi uprieť právo klásť tomuto svedkovi otázky, správny súd uvádza, že uvedená námietka nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože tak, ako bolo uvedené už v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, správca dane bol oprávnený použiť ako dôkaz Zápisnicu z výsluchu M. K. I. vykonaného OČTK, keďže nebolo zistené, že by bola získaná nezákonným spôsobom, a samotný žalobca ani v priebehu daňovej kontroly, ani v priebehu daňového konania nenavrhol takýto dôkaz vykonať. Zhodne s vyjadrením žalovaného správny súd poukazuje na to, že aj v prípade, ak by žalobca navrhol vykonať dôkaz výsluchom M. K. I. v daňovom konaní, uvedený dôkaz by musel správca dane zabezpečiť prostredníctvom finančnej správy iného členského štátu (Poľska) prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií v zmysle Nariadenia Rady EÚ č. 904/2010, pri ktorom úkone by nebol žalobca prítomný a nebolo by mu umožnené klásť otázky svedkovi, čo takto aj prebehlo. Rovnako ako v prípade zistení z výpovede M. K. I. vykonanej prostredníctvom OČTK, aj v prípade využitia inštitútu MVI bol žalobca oboznámený len s obsahom tejto výpovede a mal sa možnosť k výpovedi vyjadriť bez bezprostrednej možnosti klásť svedkovi otázky. Nedôvodná bola i námietka, že správca dane nepočkal na vykonanie výsluchu M. K. I. v trestnom konaní, ktorý výsluch sa podľa žalobcu vykonaný až po rozhodnutí správcu dane, keďže jednak takáto povinnosť pre správcu dane nevyplýva zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu a jednak táto námietka nemá oporu v odôvodneniach rozhodnutí správcu dane, ani v administratívnom spise, pretože predmetný výsluch bol vykonaný v dňoch 23.-24.07.2019, t.j. pred vydaním rozhodnutí správcu dane (20.07.2020) a obsah výpovede M. K. I. je uvedený v odôvodneniach rozhodnutí správcu dane a správcom dane bol aj ako dôkaz vyhodnotený. Vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného nemala ani polemika a všeobecné tvrdenia žalobcu v závere tohto žalobného bodu ohľadom výsluchu znalca, daňového subjektu POZANA MÄSO, s.r.o., o možnom profitovaní konkurencie a iné, ktoré nehovorili nič o dôvodoch nezákonnosti napadnutých rozhodnutí.

86. Žalobca v žalobách namietal nezákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného s poukazom na rozsudok SD EÚ vo veci C-245/04 EMAG, pričom tvrdil, že hodnotenie správcu dane odporuje záverom uvedeným v predmetnom rozsudku a že v prípade obchodnej spolupráce žalobcu s jeho dodávateľmi a ich dodávateľmi sa jednalo v zmysle cit. rozsudku o tzv. pohyblivé a nepohyblivé dodávky a namietal tiež zmatečnosť argumentácie správcu dane, ktorá si odporuje (jej absurdita a neudržateľnosť je zrejmá). Táto argumentácia žalobcu v správnych žalobách predstavuje len vyjadrenie názoru žalobcu na právne posúdenie veci, ktoré je odlišné od posúdenia veci správcom dane, čo bez ďalšieho nie je ničím iným, než vyjadrením jeho všeobecného nesúhlasu s hodnotením vykonaným správcom dane uvedeným v odôvodneniach prvostupňových rozhodnutí. Táto námietka tak pre nekonkrétnosť v otázke - v čom sa žalovaný a aj správca dane mýlili a z akých dôvodov, nemôže mať sama o sebe za následok nezákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane, pretože rozhodnutia správcu dane boli založené na tom, že žalobca sa zapojil do konania, ktoré vykazuje znaky daňového podvodu, pričom konštatoval, že žalobca nenakupoval tovar v reťazovom obchode tak, ako to tvrdil, ale že z vykonaného dokazovania vyplýva, že reálny pohyb tovaru sa týkal len dodávok medzi dodávateľom z Poľska a žalobcom, pričom dodávky od subdodávateľov pre spoločnosť MAOP, s.r.o neboli reálne a tieto spoločnosti v dodávateľských reťazcoch medzi poľským dodávateľom a žalobcom boli na faktúrach uvedené len účelovo, s cieľom získať daňové zvýhodnenie (mal by sa preukazovať daňový únik). Pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaný nesprávne stotožňuje faktúry s podávaním informácií podľa § 7b ods.1 zák.č. 152/1995 Z. z., je to len vyjadrenie nesúhlasu, pokiaľ žalobca neuvádza, aký má táto skutočnosť vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného i správcu dane. Rovnako pokiaľ žalobca v žalobách poukazuje na ustanovenia Obchodného zákonníka a tvrdí, že ak si žalobca u svojho dodávateľa objedná plnenie a plnenie mu príde, je povinný ho prijať, a to aj v prípade, ak dodávateľ plnil tento svoj záväzok prostredníctvom inej osoby, inak by sa dostal do porušenia zmluvného vzťahu, t.j. do omeškania, neuvádza, aký dopad má táto skutočnosť na zákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného, ktoré sa nezaoberali posudzovaním obchodných záväzkových vzťahov, ale rozhodovali o nároku na odpočítanie DPH v zmysle Zákona o DPH a súvisiacej judikatúry. Pre posúdenie uplatneného nároku na odpočítanie DPH žalobcom bol správca dane povinný posúdiť splnenie podmienok podľa príslušných ustanovení Zákona o DPH, a teda nie podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Na nepredkladanie účtovníctva či iných záznamov daňovými subjektmi, za ktorých žalobca nezodpovedá, právne posúdenie veci založené nebolo (na čom bolo založené je vysvetlené vyššie), napriek tomu, že išlo o skutkové zistenia v rámci daňovej kontroly.

Námietku nesprávneho právneho posúdenia obchodnoprávnych vzťahov pri dodaní tovaru preto správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

87. Žalobcova námietka, že správca dane sa snaží nezákonným spôsobom preniesť na žalobcu zodpovednosť za zaplatenie DPH z tovaru, ktorý pochádza z Poľska je nedôvodná. Žalobca tvrdil, že nezákonný pokus o solidaritu daňových subjektov je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci a správca dane si účelovo vybral žalobcu na „dodanie“, nakoľko predpokladá, že pri doručení DPH iným subjektom v obchodnom reťazci by bol pri vymáhaní pohľadávky neúspešný. Takéto tvrdenie nemá oporu v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí a predstavuje len vyjadrenie nesúhlasu žalobcu s postupom správcu dane i žalovaného. Pod právnym posúdením veci orgánom verejnej správy je možné rozumieť činnosť, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených účastníkom konania) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je vtedy nesprávne, ak sa správny orgán pri tejto činnosti dopustí omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis, než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Žalobca argumentoval, že neboli splnené podmienky uvedené v § 69 ods. 14 Zákona o DPH v spojení s § 69b ods. 1 Zákona o DPH na vyrubenie dane žalobcovi. Zo žalobcom citovaného ust. § 69b ods. 1 Zákona o DPH vyplýva, že daň uvedená na faktúre, ktorú dodávateľ v lehote splatnosti podľa § 78 neuhradil alebo uhradil len jej časť (ďalej len „nezaplatená daň“), je povinný uhradiť platiteľ, ktorý ručí za daň podľa § 69 ods. 14 (ďalej len „ručiteľ“). Podmienky, za ktorých platiteľ ručí podľa § 69b Zákona o DPH za daň z predchádzajúceho stupňa uvedenú vo faktúre, sú upravené v § 69 ods. 14 Zákona o DPH, pričom žalobca v podstate tvrdí, že tieto podmienky nie sú v preskúmaných prípadoch splnené, a preto je uloženie povinnosti žalobcovi zaplatiť DPH (rozhodnutiami správcu dane v spojení s rozhodnutiami žalovaného) výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Správny súd však poukazuje na skutočnosť, že rozdiel dane za jednotlivé zdaňovacie obdobia rozhodnutiami správcu dane, ktoré boli potvrdené napadnutými rozhodnutiami žalovaného, nebol žalobcovi vyrubený ako platiteľovi dane, ktorý ručí podľa § 69b Zákona o DPH za daň z predchádzajúceho stupňa uvedenú na faktúre na podklade splnenia podmienok stanovených v § 69b ods. 1 Zákona o DPH a z odôvodnení napadnutých rozhodnutí i rozhodnutí správcu dane nevyplýva konštatovanie, že by bola uložená daňová povinnosť žalobcovi po splnení (niektorej) z podmienok stanovených v § 69 ods. 14 Zákona o DPH. Z dôvodu, že žalobcova námietka nezákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného i správcu dane z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci založeného na nezákennom pokuse o solidaritu daňových subjektov bola postavená na jeho domnienkach nekorešpondujúcich s obsahom napadnutých rozhodnutí, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu, nemohla byť táto námietka dôvodná. Pokiaľ žalobca v podaných správnych žalobách (nielen v tejto časti) namietal nesprávne právne posúdenie a tvrdil, že závery správcu dane nevyplývajú z vykonaného dokazovania, resp. sú zmatečné, resp. nepreskúmateľné, tieto žalobcom uplatnené námietky boli v správnych žalobách uplatnené takým spôsobom, že žalobca v jednotlivých bodoch žalôb odcitoval konkrétne parciálne časti z odôvodnenia rozhodnutí správcu dane alebo žalovaného, v ktorých bol vyslovený nejaký záver alebo hodnotenie jednotlivých dôkazov, k čomu žalobca uviedol svoje vyjadrenie alebo hodnotenie, t.j. prezentoval svoj vlastný názor. Takto formulované námietky (vo forme polemiky) považuje správny súd len za vyjadrenie nesúhlasu žalobcu s hodnotením správcu dane, ktoré samé o sebe, (bez tvrdenia, aký má táto skutočnosť vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí), nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí (§ 104 ods. 1 SSP).

88. Žalobca ďalej namietal, že správca dane nepreukázal, že žalobca vedel (alebo mal alebo mohol vedieť) o jeho zapojení do podvodného konania, resp. do reťazca poznačeného daňovo podvodným konaním. Pokiaľ žalobca argumentoval, že správca dane vyvodzuje záver, že žalobca vedel (alebo mal vedieť) o jeho zapojení do podvodného konania zo skutočností, ktoré sa žalobca (napokon aj správca dane) dozvedeli až prostredníctvom OČTK (pričom žalobca poukázal na to, že až z Uznesenia o vznesení obvinenia sa dozvedel, že by do obchodného reťazca mali byť zaradené ďalšie spoločnosti, napr. PETREX Košice s.r.o., Insia L-M s.r.o., Shantal s.r.o., PROBESS s.r.o., resp. poukázal na zistenia vyplývajúce zo zaznamenaných telefonických hovorov), správny súd uvádza, že už samotná skutočnosť, že zistenia správcu dane, na ktorých založil svoje rozhodnutia, boli získané aj z dôkazov, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom, tak ako je podrobne uvedené v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, spôsobuje nezákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného. Jeho ďalšie námietky, ako už mnohé ďalšie, predstavujú tvrdenia (bez možnosti overenia), názory, konštatácie a vlastné posúdenie dôkazov (najmä výpovedí svedkov) žalobcu, avšak vždy bez toho, aby identifikovali konkrétne chyby v úvahách a záveroch žalovaného a správcu dane, t. j. jedná sa len o opačné závery,

ktoré sami o sebe nespôsobujú nesprávnosť záverov konajúcich orgánov verejnej správy. Vedomosť žalobcu o zapojení do umelo vytvoreného obchodného reťazca bola správcom dane a žalovaným podrobne odôvodnená v prvostupňových a napadnutých rozhodnutiach, pričom ich hodnotiace úsudky týkajúce sa skutkových zistení a právneho posúdenia veci nevykazujú logickú chybu, a nie sú v rozpore s obsahom kriticky (v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov) hodnotených dôkazov. Žalobca opätovne akcentuje na výpovede M. K. I., M. C. a M. C., ku ktorým už bolo viac krát zdôraznené, že nejde o „svedkov“ v materiálnom zmysle, ale o „osoby zúčastnené na podvodnom konaní“, teda ich výpovede museli byť vnímané a hodnotené v takom kontexte. Následne žalobca poukázal na výpovede poľských vodičov motorových vozidiel pri dodávkach tovaru, z ktorých mu vyplynulo, že nespomínali žalobcu, pričom neuviedol nič bližšie k významu tohto poznania k nasledujúcim tvrdeniam, že žalobca o praxi týkajúcej sa prístupu k účtom spoločnosti MAOP, s.r.o. nevedel a k zásadným záverom (k okruhu niekoľkých dôkazov preukazujúcich vedomosť žalobcu o jeho zapojení do podvodnej schémy), na ktorých sú napadnuté rozhodnutia založené, neuviedol. Obdobným spôsobom žalobca poukázal na to, že zo žiadneho predpisu nevyplýva, že obchodník musí mať skladové priestory s polemikou na túto tému. Správca dane sa oboznámil aj s namietaným Znaleckým posudkom Ing. D. a v rámci „vyjadrenia k bodu 45 pripomienok žalobcu“ vo svojich rozhodnutiach uviedol svoje stanovisko k nemu. Žalobca pri formulovaní žalobného bodu tak nemohol byť úspešný nadobudnutím dojmu, že správca dane sa s ním neoboznámil. Ďalšie námietky žalobcu, že správca dane opomína uviesť, aké opatrenia mal žalobca prijať na to, aby vylúčil svoju účasť na podvodnom konaní, resp. že správca dane nemôže ukladať daňovému subjektu plnenie povinností súvisiacich s preverovaním jeho obchodných partnerov, ani námietky, že nemal a nemohol mať vedomosť o postupoch iných daňových subjektov (k čomu už správny súd uviedol svoje stanovisko v predchádzajúcom texte tohto rozsudku), nemajú samé o sebe vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného. Správny súd len pre úplnosť uvádza, že správca dane nie je povinný označovať daňovému subjektu, aké konkrétne opatrenia má vykonať, aby si preveril svojho dodávateľa z hľadiska jeho dôveryhodnosti a poctivosti a napokon aj Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre pripúšťa, že „nie je v rozpore s právom únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode“ (napr. rozsudky SD EÚ vo veciach Teleos PLC a spol. C-409/04, Vlaamse Oliemaatschappij NV C-499/10). Bolo tak na žalobcovi aby si vlastnými opatreniami zabezpečil legálne splnenie podmienok na priznanie preukázaného odpočítania dane.

89. Žalobca v rámci tohto žalobného bodu v žalobách poukázal na jednotlivé rozhodnutia NS SR, vrátane citácie rozsiahlych častí z ich odôvodnenie, ako aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ, rovnako vrátane citácií častí z ich odôvodnenia, ktoré rozhodnutia sa týkajú problematiky uplatňovania odpočítania DPH, resp. podmienok zamietnutia resp. nepriznania uplatneného odpočítania dane, ako aj problematiky rozloženia dôkazného bremena. Správny súd poukazuje na judikatúru NS SR (napr. rozsudok sp.zn. 1Sžfk/8/2019), v ktorom NS SR uviedol: „V súvislosti s často sa opakujúcou argumentáciou účastníkov, ktorá sa opiera o citáciu rozhodovacej činnosti (judikatúru) Súdneho dvora, kasačný súd zotrváva na záveroch už vyslovených najvyšším súdom, že povinnosťou sťažovateľa, pokiaľ sa v predchádzajúcom daňovom konaní alebo v súdnom prieskumnom konaní odvolával na niektoré rozsudky Súdneho dvora, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z rozsudkov Súdneho dvora a nielen uvádzať niektoré právne závery v týchto rozsudkoch uvedené. Pokiaľ sú jeho tvrdenia len všeobecné, nemôže na ne súd v správnom súdnictve prihliadať (napr. aj rozsudky sp.zn. 2Sžf/19/2011 zo dňa 25.01.2012 alebo sp. zn. 3Sžf/24/2012 zo dňa 13.11.2012). Pokiaľ sa jedná o judikatúru SD EÚ (ako aj NS SR), je nepochybné, že je potrebné striktné rozlišovať medzi situáciou, keď daňový subjekt nepreukáže vznik daňovej povinnosti u dodávateľa služby či tovaru, alebo či sa jedná o prípad, kedy daňový subjekt preukáže splnenie podmienok potrebných na vznik práva na odpočítanie dane a toto právo je mu zo strany orgánu verejnej správy zamietnuté. Za predpokladu, že boli splnené aj vecné, aj formálne podmienky na výkon práva na odpočítanie DPH potom nesporne z judikatúry SD EÚ i NS SR vyplýva, že „právo na odpočítanie dane možno zdaniteľnej osobe zamietnuť iba pod podmienkou, že sa na základe objektívnych skutočností preukáže, že zdaniteľná osoba, ktorej bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba zakladajúca právo na odpočítanie dane, vedela alebo mala vedieť, že sa týmto nadobudnutím tovaru alebo prijatím týchto služieb zúčastní daňového podvodu týkajúceho sa DPH zo strany dodávateľa alebo iného hospodárskeho subjektu, ktorý na vstupe alebo na výstupe zasahuje do reťazca týchto dodaní alebo týchto služieb (napr. Rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veciach Kittel, Mahagében a Dávid, Bonik). Vnútroštátnym orgánom (i súdom) prináleží zamietnuť priznanie práva na odpočítanie DPH, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom. Daňový subjekt v procese správy daní

zásadne preukazuje skutočnosti, ktoré sám tvrdí a deklaruje a ak preukáže uskutočnenie zdaniteľného obchodu tak, ako ho deklaruje, môžu orgány finančnej správy neuznať daňovému subjektu právo na odpočítanie dane len z dôvodu splnenia podmienok preukazujúcich zneužitie práva alebo účasť na daňovom podvode, a v takomto prípade je dôkazné bremeno na správcovi dane. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutia správcu dane sú vo vzťahu k uplatnenému odpočtu DPH žalobcom z faktúr od deklarovaného dodávateľa MAOP, s.r.o. založené na tom, že žalobcovi nebolo priznané právo na odpočítanie dane z dôvodu jeho vedomého zapojenia do daňového podvodu, ktorého sa dopustil v spolupráci s ďalšími spoločnosťami pri vytvorení fiktívnych fakturačných reťazcov s cieľom získať daňovú výhodu, pričom všetky skutočnosti poukazujú na skutočnosť, že bol vytvorený umelý mechanizmus obchodovania za účelom odpočítania dane z tovaru nadobudnutého v tuzemsku a jediným cieľom bolo získanie daňovej výhody, pričom žalobca vedel, že sa svojou činnosťou podieľa na plnení, ktoré je súčasťou daňového podvodu. Z ďalšieho textu rozhodnutí vyplýva, že správca dane i žalovaný konanie žalobcu v súvislosti s uplatnením odpočítania dane z posudzovaných obchodných transakcií so spoločnosťou MAOP, s.r.o. označili za podvodné konanie a súčasne za konanie vykazujúce znaky podvodného zneužitia práva, pričom žalobca musel vzhľadom na všetky okolnosti vedieť, že je súčasťou zneužitia práva. Takéto právne zdôvodnenie je podľa správneho súdu mátať a nezrozumiteľné, pretože z neho po právnej stránke jednoznačne nevyplýva, či sa žalobca podieľal na zneužití práva, alebo na podvodnom konaní smerujúcom k daňovému úniku, o ktorom vedel alebo mal vedieť. Správny súd v tejto súvislosti opakovane poukazuje aj na skutočnosť, že tak správca dane, ako aj žalovaný za dôkaz preukazujúci vedomosť žalobcu o tom, že sa zapojil do konania vykazujúceho znaky daňového podvodu, považuje aj Uznesenie MV SR, PPZ, NAKA, NJFP, Expozitúra Stred ČVS:PPZ-369/NKA-FP-ST-2016 z 29.01.2019, ktorý dôkaz správny súd vyhodnotil ako „dôkaz“, ktorý to nepreukazoval .

90. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že žaloby boli dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutiami správcu dane v zmysle § 191 ods. 3 písm. a/ SSP zrušil s poukazom na ust. § 191 ods. 1 písm. d/, e/, g/ SSP, pretože sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutých rozhodnutí, bolo nedostačujúce na riadne posúdenie vecí a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonných rozhodnutí. V ďalšom konaní správca dane opätovne posúdi splnenie podmienok na odpočítanie dane zo zdaniteľných obchodov v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ Zákona o DPH vo vzťahu k deklarovaným odberateľom, vyhodnotí žalobcom predložené dôkazy, ako aj dôkazy správcu dane získané v súlade so zákonom, prípadne doplní dokazovanie tak, aby bol skutkový stav riadne a spoľahlivo zistený a opätovne vo veciach rozhodne. Rozhodnutia odôvodní tak, že tieto budú obsahovať všetky náležitosti v zmysle § 63 ods. 5 Daňového poriadku, t.j. správca dane uvedie rozhodné skutočnosti, na ktorých založil výrok rozhodnutí, ich jednoznačné právne posúdenie (pokiaľ opätovne dospeje k záveru, že je dôvod nepriznať žalobcovi nárok na odpočítanie DPH, so zreteľom na to, že daňový podvod a zneužitie práva sa navzájom vylučujú), ako aj úvahy, ktorými vyhodnotil vykonané dôkazy s uvedením, aké skutkové zistenia z vykonaných dôkazov zistil. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný (§ 191 ods. 6 SSP).

91. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu správny súd priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania a zaviazal žalovaného na ich náhradu.

92. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť uplynutím lehoty 30 dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia.

Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačnú sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.